PETER MAYLE

Din nou în Corsica

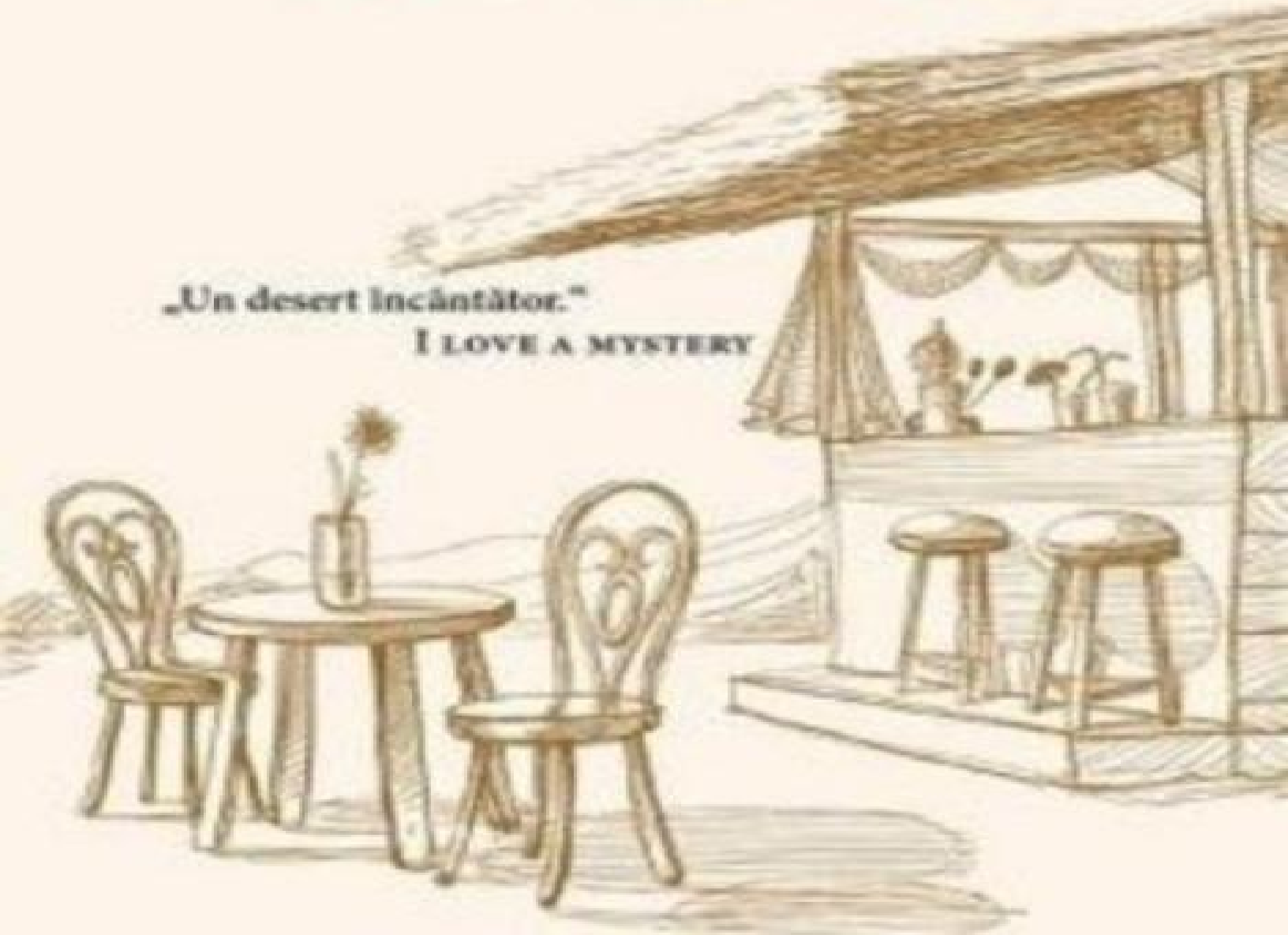

„Un desert incântător."
I LOVE A MYSTERY

PETER MAYLE

Din nou in Corsica

Unu

Francis Reboul stătea la soare, contemplându-şi micul dejun: un păhărel de ulei de măsline extravirgin, despre care francezii insistă că e bun pentru le transit intestinal, urmat de un bol mare de café crème şi un croasant atât de pufos şi uşor, că părea gata să-şi ia zborul de pe farfurie. Şedea pe terasă, admirând pânza sclipitoare şi nesfârşită a Mediteranei la primele ore ale dimineţii.

Viaţa era frumoasă. Sam Levitt şi Elena Morales, prieteni apropiaţi ai lui Reboul şi parteneri în aventuri trecute, soseau din California mai târziu în aceeaşi zi, pentru o vacanţă prelungită. Plănuiseră să navigheze în jurul Corsicăi şi poate până la Saint-Tropez, apoi să petreacă puţin timp la ferma de cai a lui Reboul din Camargue şi să reviziteze câteva dintre excelentele restaurante din Marsilia. Trecuse un an de când se văzuseră -un an plin pentru toţi - şi aveau multe de povestit.

Reboul îşi puse jos ziarul, mijind ochii din cauza strălucirii orbitoare a apei. Două bărci cu pânze îşi croiau drum spre insulele Frioul. în timp ce le privea, atenţia îi fu atrasă de ceva care îşi făcea apariţia dinspre promontoriu. Acesta deveni mai vizibil şi mai mare. Mult mai mare. Era, după cum îi povesti mai târziu lui Sam, mama tuturor iahturilor - o sută de metri ca bună ziua, elegant şi albastru-închis, cu patru punţi, radar, elicopterul obligatoriu aşezat pe heliport la pupa şi nu una, ci două bărci cu motor Riva ataşate.

Era acum în faţa lui Reboul, la nu mai departe de trei sau patru sute de metri de mal. Un şir de siluete mărunte îşi făcu apariţia pe puntea din faţă, toţi pasagerii privind ţintă la el, i se păru lui Reboul. Cu trecerea anilor, se obişnuise cu astfel de cercetare atentă din largul mării. Locuinţa sa, Le

Palais du Pharo, construită iniţial pentru Napoleon al III-lea, nu era doar cea mai mare reşedinţă privată din Marsilia, ci şi cea mai strălucitoare. De la bărcile cu pânze pentru o persoană la aglomeratele feriboturi locale, toate se opriseră, la un moment dat, pentru o lungă, chiar dacă îndepărtată, inspecţie a ceea ce însemna Chez Reboul. Telescoape, binocluri, aparate de fotografiat - se obişnuise deja cu ele. Ridică din umeri şi se ascunse în spatele ziarului.

La bordul iahtului, Oleg Vronsky - Oii, pentru prieteni şi numeroşii linge-blide, şi „Barracuda", pentru presa de afaceri internaţională - se întoarse către Nataşa, tânăra sculpturală pe care o desemnase secundul său personal pentru această călătorie.

- Aşa mai merge, zise el. Da. Aşa mai merge.

Zâmbi făcând cicatricea adâncă, lividă, de pe obraz să se încreţească. în lipsa acesteia, ar fi putut trece drept un bărbat atrăgător. Deşi puţin cam scund, era suplu, părul său des şi cărunt era tuns en brosse, iar ochii aveau o nuanţă de albastru glacial întâlnită adesea la locuitorii din nordul îngheţat.

îşi petrecuse ultima săptămână navigând de-a lungul Rivierei franceze, oprindu-se să cerceteze proprietăţile din Cap Ferrât, Cap d'Antibes, Cannes şi Saint-Tropez. Şi fusese dezamăgit. Era pregătit să cheltuiască bani serioşi, cincizeci de milioane de euro sau chiar mai mult, dar nu văzuse nimic care să-l facă să vrea să-şi bage mâna în buzunar. Erau câteva case frumoase, desigur, dar prea apropiate una de cealaltă. Riviera devenise aglomerată, asta era problema, iar Vronsky căuta un spaţiu generos, intimitate maximă - şi fără vecini ruşi. Erau acum atât de mulţi la Cap Ferrât, că localnicii mai întreprinzători luau lecţii de rusă şi învăţau să le placă votca.

Vronsky scoase un telefon mobil din buzunar şi apăsă singurul buton care îi făcea legătura cu asistenta sa personală, Katya. Aceasta îi fusese alături înainte de a avea miliarde, încă de pe vremea când era doar un biet milionar, iar ea era una dintre puţinele persoane în care avea încredere absolută.

- Spune-i lui Johnny să vină la mine pe punte, te rog! Şi zi-i să se pregătească pentru o mică excursie! Ah, avem un răspuns de la Londra?

Vrosnky negocia cumpărarea unei echipe de fotbal de la un consorţiu arab, nu tocmai cei mai prietenoşi oameni cu care ai vrea să ai de-a face, şi devenea nerăbdător.

încurajat cât de cât de răspunsul Katyei, se întoarse să-şi continue inspecţia proprietăţii lui Reboul, ridicându-şi ochelarii pe cap şi ajustând focalizarea binoclului. Nu încăpea îndoială, decorul era superb şi se părea, din câte putea să vadă, că împrejurimile casei erau ample, cu siguranţă suficiente pentru un heliport discret. Vronsky simţi primii fiori din ceea ce avea să se transforme într-o intensă poftă de posesiune.

- încotro, şefu'?

Johnny din Jamaica îl onoră pe Vronsky cu zâmbetul său alb şi larg, o deschizătură scânteietoare pe faţa de abanos. Cât fusese mercenar în Libia, învăţase să piloteze elicoptere, o completare a celorlalte competenţe ale sale în domeniul armelor şi al tehnicii superioare a luptei corp la corp. Un om pe care era bine să-l ai în preajmă.

- O scurtă escală, Johnny! O mică misiune de recunoaştere. O să ai nevoie de un aparat de fotografiat şi de cineva care să ştie să-l folosească.

Vronsky îl apucă pe jamaican de braţ şi-l conduse într-o zonă mai puţin aglomerată a punţii.

Reboul îşi înmuie ultima îmbucătură de croasant în cafea şi-şi ridică privirea din ziar. Iahtul era încă acolo. Văzu cele două siluete la pupa meşterind în jurul trenului de aterizare al elicopterului înainte de a urca în acesta şi paletele rotorului începând să se învârtească. Se întrebă în treacăt oare unde s-or fi ducând şi apoi se întoarse la ştirile zilei aşa cum erau ele relatate în La Provence. Cum se făcea oare că, deşi sezonul era de mult încheiat, jurnaliştii dedicau atât de mult spaţiu fotbaliştilor şi năzbâtiilor acestora? Oftă, puse la o parte ziarul şi luă Financial Times.

Zgomotul fu brusc şi şocant. Zburând la joasă înălţime, elicopterul se îndrepta direct spre el. încetini, apoi plană deasupra terasei înainte de a da câteva ture în jurul casei şi grădinilor. Când se înclină să întoarcă, Reboul văzu obiectivul unei camere ieşind prin geamul lateral. Aşa ceva era

inacceptabil. Reboul îşi scoase telefonul şi formă numărul şefului de poliţie din Marsilia, prieten de-al lui.

- Hervé, Francis sunt. Scuze că te deranjez, dar mă sâcâie un nebun cu un elicopter. Zboară jos şi face poze. Ai putea să trimiţi încoace un avion Mirage să-l descurajeze?

Hervé râse.

- Ce zici de un elicopter oficial? L-aş putea trimite pe unul dintre băieţi chiar acum.

Dar elicopterul sâcâitor, după un zbor final deasupra terasei, se îndrepta acum înapoi spre iaht.

- Nu te deranja, zise Reboul. S-a dus.

- I-ai văzut numărul de identificare?

- Nu, eram prea ocupat să mă feresc. Dar zboară înapoi spre un iaht lângă Point du Pharo, care poate se îndreaptă spre Vieux Port. E o namilă albastru-închis cât un paquebot.

- Nu va fi greu de găsit. Cercetez şi te sun înapoi!

- Mulţumesc, Hervé! Data viitoare îţi fac cinste cu prânzul.

Vronsky se aplecă deasupra Katyei în timp ce aceasta conecta aparatul la calculator şi făcu să apară primele fotografii. La fel ca în cazul multor oameni bogaţi şi puternici, înţelegerea detaliilor tehnologiei moderne îi era vagă.

- Poftim, zise Katya, apasă pe tasta asta ca să schimbi imaginile!

Vronsky examină ecranul în tăcere, cu umerii încovoiaţi din pricina concentrării. Pe măsură ce imaginile se derulau una după alta - arhitectura perfect proporţio-nată, grădinile imaculate, absenţa vecinilor apropiaţi -, începu să dea aprobator din cap. Apoi se lăsă pe spate şi-i zâmbi Katyei.

- Află a cui e casa aia! O vreau!

Doi

- Reboul nu ar vinde niciodată. Se ştie foarte bine, de la Marsilia până la Menton, că îşi iubeşte casa. Şi de bani nu are nevoie. Désolé.

Persoana care vorbi ridică din umeri şi-şi aprinse o ţigară cu o brichetă de aur.

Stătea cu Vronsky pe puntea superioară a iahtului Regina Caspică, în vizită la Festivalul de Film de la Cannes. Ambarcaţiunea lui Vronsky era ancorată în larg, bine amplasată pentru a putea aprecia strălucirea îndepărtată a Boulevard de la Croisette. Alesese să-şi facă introducerea la Cannes dând o petrecere la bord, pusă la punct de compania sa de relaţii cu publicul, şi nicio invitaţie nu fusese refuzată. Era o adunare destul de tipică de personaje care se găsesc de obicei la evenimentele organizate cu prilejul unui festival de film: femei slabe şi mult prea bronzate; bărbaţi solizi, cu o paloare specifică persoanelor care-şi petrec prea multe ore în săli de vizionare întunecate, starlete şi starlete aspirante, jurnalişti şi unu sau doi demnitari ai festivalului, pentru a adauga o tuşă uşor formală de culoare locală. Şi, desigur, domnul în sacou alb de mătase care purta acum o conversaţie discretă cu Vronsky.

Acesta era, după cum primise asigurări Vronsky, cel mai de succes şi mai bine înfipt agent imobiliar de pe Coastă. La început, numele lui fusese Vincent Schwarz. Şi-l schimbase, din motive profesionale, în vicontele de Pertuis - un titlu inventat care nu avea nimic de-a face cu originea nobilă - şi pe parcursul celor douăzeci de ani ca aristocrat autodeclarat câştigase controlul aproape complet asupra pieţei imobiliare de lux de pe Coastă. Vronsky, trebuia să recunoască, era o provocare. Până acum se dovedise a fi un client dificil şi pretenţios, care strâmbase din nas la proprietăţi din Monaco până în Saint-Tropez. Dar vicontele, încurajat de gândul comisionului - un generos cinci la sută -, perseverase. Acum, spre frustrarea sa ascunsă cu grijă, clientul îşi găsise casa dorită de unul singur, fără ajutor profesionist.

Circumstanţele de acest gen necesitau o fineţe deosebită din partea vicontelui. Nu prea se putea aştepta la cinci la sută doar pentru supravegherea tranzacţiei. Dificultăţi şi probleme neprevăzute ar fi trebuit să apară -probleme care nu puteau fi depăşite decât de cineva experimentat şi înţelept în negocieri cum era el. Era un principiu care funcţionase de mai multe ori în trecut şi care îl determinase să dea un răspuns negativ atunci când Vronsky îl întrebase de Le Pharo.

- De unde ştii că nu are nevoie de bani? întrebă Vronsky.

Părerea lui era că nu exista om pe lume să nu poată fi cumpărat pentru preţul potrivit.

- Ah, făcu vicontele coborându-şi vocea la ceva mai mult decât o şoaptă. în profesia mea e nevoie, mai presus de orice, de informaţia corectă şi cu cât mai secretă şi mai personală, cu atât mai bine. Se opri şi dădu aprobator din cap, ca pentru a se încuviinţa pe sine. Am petrecut ani de zile, ani mulţi, pentru a-mi cultiva sursele. De fapt, majoritatea proprietăţilor de care mă ocup nu ajung niciodată pe piaţă. Un cuvânt sau două la urechea cui trebuie, et voilà. Vânzarea s-a făcut, de fiecare dată cu cea mai mare discreţie. Clienţii mei preferă astfel.

- Şi eşti sigur că proprietarul nu ar vinde niciodată?

Din nou ridicarea din umeri.

- Asta e părerea mea, în lipsa unor informaţii mai detaliate.

- Şi cum le obţinem?

Era întrebarea la care spera vicontele.

- Desigur, orice încercare de a obţine informaţii trebuie îndeplinită cu delicateţe, în mod ideal de cineva cu multă experienţă în aceste chestiuni. Deţinătorii de proprietăţi importante nu sunt niciodată direcţi, adesea sunt secretaşi şi uneori necinstiţi. E nevoie de cineva cu un ochi vigilent şi un nas fin care să ajungă la adevăr.

Era răspunsul pe care îl aştepta Vronsky.

- Cineva ca tine, poate?

Vicontele dădu din mână cu modestie.

- Aş fi onorat!

Căzură astfel de acord ca vicontele să acţioneze în calitate de spion al lui Vronsky, adunând informaţii despre

Le Pharo şi proprietarul acestuia. împreună, cei doi aveau să facă un plan de acţiune. Acestea fiind stabilite, se întoarseră la petrecerea de pe puntea principală, Vronsky, pentru a-şi juca rolul de gazdă sociabilă, vicontele, pentru a-şi continua eforturile de a convinge un producător de film de la Hollywood ameţit de băutură să cumpere un penthouse fermecător în Cannes.

La aproape o sută şaizeci de kilometri mai departe pe coastă, o altă petrecere, mult mai mică, avea loc pentru întâmpinarea Elenei şi a lui Sam, care tocmai sosiseră după două zile petrecute la Paris. Le Pharo urma să fie reşedinţa lor pentru următoarele trei săptămâni, iar Reboul invitase câteva persoane pe care Sam şi Elena le cunoscuseră în timpul unei aventuri trecute din Marsilia: jurnalistul Philippe Davin şi prietena sa cu părul de foc, Mimi; redutabila Daphne Perkins, de data aceasta fără uniforma de asistentă pe care o purtase cu atâta eficienţă când fusese chemată să împiedice o răpire; şi fraţii Figatelli, Fio şi Jo, cei cu relaţii sus-puse, care veniseră din Corsica pentru o seară.

După ce fu îndeplinit ritualul de reîmprospătare a legăturilor prin îmbrăţişări şi sărutări, începură să curgă amintirile. Daphne, cu paharul de champagne în mână şi cu degetul mic ridicat elegant, îl asculta pe Jo descriind cele mai recente întâmplări din lumea interlopă corsicană. Şi apoi, profitând de un moment în care conversaţia lâncezea, îl întrebă:

- Ce s-a mai ales de omul acela oribil?

După cum ştiau cu toţii, se referea la lordul Wapping, magnatul corupt şi lipsit de scrupule care aproape reuşise, aranjând ca Elena să fie răpită, să-l învingă pe

Reboul într-o înţelegere de afaceri. Daphne se întoarse către Philippe.

- Sunt sigură că eşti la curent cu povestea. E deja la închisoare? E prea mult să sperăm la o condamnare pe viaţă?

- Nu a ajuns acolo deocamdată, zise Philippe. Se foloseşte de ceea ce noi numim apărarea criminalului de război sârb: o bruscă şi neaşteptată boală care-i pune viaţa în pericol şi-l împiedică să fie audiat. încă e ascuns într-o clinică din Marsilia, străduindu-se să pară pe jumătate mort. Umblă vorba că-l mituieşte pe unul dintre doctori. Dar până la urmă tot o să-l prindă.

Elena se cutremură amintindu-şi evenimentele, iar Sam o cuprinse cu braţul.

- Linişteşte-te, draga mea! N-o să-l mai vedem niciodată pe tipul acela.

Atmosfera fu înveselită de Mimi, urmată timid de Phillipe.

- Uite, îi zise ea Elenei, mă face femeie de casă!

Chicoti şi întinse mâna stângă ca să le arate un inel de

logodnă strălucind pe deget. Era semnalul pentru felicitări şi îmbrăţişări entuziaste. Reboul propuse un toast. Sam propuse un toast. Cei doi fraţi Figatelli propuseră un toast. Plutiră spre cină pe un val de champagne.

Când se aşezară cu toţii, Reboul bătu în pahar ca să se facă linişte.

- Bine aţi venit, prieteni, bine aţi venit la Marsilia! Este o adevărată plăcere să vă văd pe toţi, de data aceasta în circumstanţe mai plăcute. Privi la cei din jurul mesei, dând din cap aprobator la feţele zâmbitoare, înainte de a-şi lua o mină serioasă. Acum, să trecem la afaceri! Cina din seara aceasta e o întrunire modestă, dar se pot face aranjamente alternative pentru cei care sunt alergici la foie gras, coaste de miel Sisteron parfumate cu rozmarin, brânzeturi de capră proaspete şi tarte tatin. Bon appétit!

Şi acestea fiind zise, menajera lui Reboul, Claudine, îşi făcu apariţia împreună cu servitoarea, Nanou, din Martinica, să înceapă servirea mesei.

Mâncarea era prea bună pentru a fi grăbită, la fel şi vinurile, şi conversaţia, iar la final, ca salutările afectuoase de bun-rămas. Când Elena şi Sam urcară scările spre apartamentul lor de la ultimul etaj era aproape ora două.

In timp ce Elena îşi facea de lucru în dressing, Sam se îndreptă spre fereastra înaltă, cu vedere la petele de lumină răspândite pe apele din Vieux Port. Se întrebă, nu pentru prima oară, ce i-ar putea determina pe nişte adulţi în toate minţile să se înghesuie în bărcuţele acelea şi să îndure disconfortul şi uneori pericolul la sânul agitat şi imprevizibil al mării. Un simţ al aventurii? O dorinţă de a scăpa de grijile lumii? Sau era doar o formă rafinată de masochism?

Cugetările sale fură întrerupte de reapariţia Elenei, cu braţele îngreunate de pungi de cumpărături scumpe, de genul celor care ascundeau cu siguranţă conţinuturi şi mai scumpe.

- Am vrut să-ţi arăt ce am cumpărat la Paris în timp ce tu te răsfaţai cu tipul tău cu cămăşile la Charvet, zise ea. Şi întinse cu grijă pe pat o selecţie de lenjerie care ar fi fost suficientă să aprovizioneze un mic magazin: mătase, desigur, unele articole pe negru, unele într-o nuanţă foarte palidă de levănţică, toate arătând ca şi cum cea mai uşoară briză le-ar fi putut spulbera de pe pat.

- E un magazin micuţ grozav pe Rue des Saints-Peres, Sabbia Rosa. Mimi îi spune magazinul de fete. Făcu un pas înapoi şi-i zâmbi lui Sam, înclinând capul: Cum ţi se par?

Sam îşi trecu degetele peste mătasea fină a unui articol atât de sumar, încât, pentru o clipă, i se păru că era vorba de o batistă micuţă. Clătină din cap.

- Nu ştiu, zise el. Cred că trebuie să le văd pe tine, să mă asigur că ţi se potrivesc.

- Sigur, zise Elena luându-le de pe pat şi îndreptându-se spre dressing.

îi aruncă o privire peste umăr şi-i făcu apoi cu ochiul.

- Să nu pleci nicăieri!

Trei

Scrisoarea fusese livrată personal mai devreme în dimineaţa aceea, după spusele lui Claudine, de un domn bine îmbrăcat care sosise într-un Mercedes. Acesta nu-şi lăsase numele.

Reboul deschise plicul cu interiorul căptuşit cu foiţă maro-ciocolatie şi scoase o singură coală de hârtie groasă de culoare galben-închis. în locul unei adrese, în colţul de sus, un antet discret reliefat anunţa că expeditorul era vicontele de Pertuis. Mesajul său era scurt şi la obiect:

V-aş fi nespus de recunoscător dacă mi-aţi putea acorda câteva minute să discutăm despre o chestiune de interes şi beneficiu reciproc. Vă stau la dispoziţie oriunde şi oricând doriţi să ne întâlnim.

Vă rog să-mi telefonaţi la numărul de mai jos pentru a aranja o întâlnire.

Acestea erau urmate de o semnătură scurtă: Pertuis.

De-a lungul anilor, Reboul, la fel ca majoritatea oamenilor bogaţi, primise nenumărate solicitări de la persoane care se ofereau să-i sporească averea prin tot felul de mijloace dubioase. Unele fuseseră amuzante, altele chiar surprinzătoare prin felul lor plin de imaginaţie de a folosi banii. De data aceasta însă, se văzu mai curios decât de obicei. Poate că şi titlul ajuta, deşi aristocraţia, Dumnezeu ştie, devenise în prezent extrem de coruptă şi comercializată. Dar nu puteai şti niciodată. Poate că merita să-i acorde câteva minute. Luă telefonul şi sună la numărul respectiv.

- Pertuis.

- Reboul.

Vocea se schimbă pe moment, devenind mieroasă.

- Monsieur Reboul, cât de amabil din partea dumneavoastră să sunaţi! Mă bucur să vă aud!

- Evident, v-am primit biletul. Sunt liber în această după-amiază pe la trei, dacă vă convine. Cred că ştiţi unde locuiesc.

- Desigur, desigur. La ora trei e perfect. Aştept cu mare nerăbdare să ne întâlnim.

Elena şi Sam îşi petrecuseră după-amiaza ca turişti. Multe schimbări avuseseră loc în Marsilia înainte de 2013, când îi venise rândul să fie desemnată Capitală Culturală a Europei. Iar Elena, o colecţionară avidă de sfaturi de călătorie, citise despre toate, de la renovarea docurilor cândva dărăpănate (Le Grand Lifting) la transformarea lui Château de Ma Mère al lui Pagnol într-un centru de film mediteraneean. Se găseau, de asemenea, şi muzee şi expoziţii, grădini - cu apă sau rezistente la secetă - nou amenajate, chiar şi un ombrière elegant de sticlă care să-i protejeze pe vizitatorii pieţei de peşte măcar de elementele naturii, dacă nu de limbajul colorat. Per ansamblu, erau suficiente noutăţi să-i dea de lucru cel puţin o lună până şi celui mai grăbit călător.

Sam se străduia din răsputeri să ţină pasul cu Elena, dar era un efort istovitor. Privi cu o dorinţă crescândă la cafenelele pe lângă care treceau în goană până când nu mai putu păstra tăcerea.

- Prânzul, zise el cu vocea oţelită de hotărâre. Trebuie să luăm prânzul!

Făcu semn unui taxi să oprească, o vârî pe Elena înăuntru şi-i spuse şoferului să-i ducă la Vallon des Auffes, în apropiere de Corniche. Elena îşi puse însemnările de călătorie în geantă şi lăsă să-i scape un lung suspin teatral.

- Cultura e înfrântă şi lăcomia câştigă din nou, zise ea, şi tocmai când mă simţeam şi eu bine. Unde mergem?

- E un port micuţ cu două restaurante extraordinare, Chez Fonfon şi Chez Jeannot. Philippe mi-a zis de ele: Jeannot - pentru moules farcies', Fonfon - pentru bouillabaisse[1] [2].

Elena privi în jos la tricoul albastru-deschis şi fusta crem de in.

- Nu sunt îmbrăcată pentru bouillabaisse. Ce zici de moules?

Vallon des Auffes este un port de mici dimensiuni, prea neîncăpător pentru a adăposti altceva decât cele mai modeste ambarcaţiuni. Fără îndoială, cel mai bun loc pentru a aprecia priveliştea miniaturală, dar extrem de pitorească era terasa de la Chez Jeannot, iar Elena se cuibări în scaun cu un mic oftat de satisfacţie.

- E drăguţ, zise ea. Poate că totuşi aveai dreptate.

- îmi cer scuze. N-o să se mai întâmple. înainte ca Elena să apuce să-şi dea ochii peste cap - răspunsul ei standard la încercările lui Sam de a fi sarcastic -, acesta îşi îngropase deja nasul în lista de vinuri. Să vedem: un rosé vioi? Sau poate un vin alb sec şi excelent echilibrat, cu doar o tentă de obrăznicie, din podgoriile din Cassis?

De-a lungul anilor, Elena se obişnuise ca Sam să aibă momente de bon viveur de îndată ce păşea pe teritoriul Franţei. Făcea parte din călătoria în sine.

- Crezi că au cartofi franţuzeşti care să meargă cu midiile?

- Pommes frites, draga mea, pommes frites.

- Sam, te comporţi ca un dicţionar! Nu fi nesuferit!

- Nesuferit? Mi-e sete, foame şi mă dor picioarele, dar altfel sunt numai farmec şi bună dispoziţie. Deci, ce să fie? Roz sau alb?

Când sosi rosé-ul, Sam ridică paharul:

- în cinstea vacanţei noastre! Cum te simţi să fii din nou aici?

Elena sorbi o gură de vin şi-l ţinu o clipă în gură înainte de a-l înghiţi.

- Bine. Nu... mai mult decât bine. E o încântare! Mi-a fost dor de Provence. Ştiu cât de mult îţi place şi ţie. îşi dădu jos ochelarii şi se înclină spre el, cu

o expresie dintr-odată gânditoare. Ce-ai zice dacă ne-am cumpăra un locşor aici? Ştii tu, doar pentru vară. Un loc de ţinut espadrilele.

Sam ridică din sprânceane.

- Nu ţi-ar fi dor de vara din Los Angeles, când smogul este cel mai frumos?

- Cred că aş supravieţui cumva. Sam, eu vorbesc serios!

- Bine, rămâne stabilit! Zâmbi la reacţia de surpriză a Elenei şi-şi ridică din nou paharul. Ce uşor a fost! De fapt, şi eu voiam să propun acelaşi lucru. Aş putea învăţa să joc boules'. Iar tu ai putea învăţa să găteşti.

înainte ca Elena să apuce să se gândească la o replică la fel de zdrobitoare, moules farcies sosiră - midiile gătite cu ierburi, usturoi şi, potrivit chelnerului, cu beaucoup d'amour; pommes prăjiţi de două ori ca să devină crocanţi la exterior şi moi la interior. Mâncarea fu însoţită de o discuţie însufleţită, dar neconcludentă despre proprietăţile din Provence: meritele şi dezavantajele Coastei faţă de zona rurală, o casă la sat în Luberon sau un apartament în Marsilia. La cafea, căzură de acord să contacteze

[1] Boules sau pétanque este un joc cu bile al cărui scop este acela de a arunca bilele de metal cât mai aproape de o ţintă, o mică bilă de lemn colorată, numită şi cochonnet (în română, purcica). Jocul se desfăşoară pe o suprafaţă plană de ţărână, pământ uscat acoperit cu praf, dar şi iarbă sau pietriş. Pétanque este, în general, asociat cu sudul Franţei, cu zona Provence, de unde şi provine, (n.red.) vreo doi agenţi imobiliari care să-i ajute să caute. Când veni nota, Elena insistă să plătească. Plănuia să înrămeze cecul ca amintire a zilei în care luaseră decizia.

Când se întoarseră la Le Pharo pe înserat, în găsiră pe Reboul clocotind. Primise o vizită, le spuse acesta, de la cineva pe care îl descrise ca fiind un vânzător de maşini la mâna a doua pozând în viconte şi care îi spusese că găsise un cumpărător extrem de bogat pentru Le Pharo: un tip, îi povestise acesta, cu buzunare extrem de adânci. Nu e de vânzare, replicase Reboul. Nici pentru cincizeci de milioane de euro? Nu înţelegi, zisese Reboul, nu e de vânzare. Aha, replicase vicontele, dar e lucru ştiut că totul are un preţ. E

posibil să-l conving pe clientul meu să-şi bage şi mai adânc mâna în buzunar.

- Şi în momentul acela l-am dat afară, zise Reboul. Cică totul are un preţ, zici? Quel culot! Ce tupeu!

- Ei bine, zise Sam, cred că pe agentul acesta putem să-l tăiem de pe listă.

Reboul se opri cu tirbuşonul în mână.

- Cum adică?

- Ne-am decis la prânz. Am vrea să încercăm să ne cumpărăm ceva mic aici în zonă.

Reboul se lumină la faţă.

- Serios? Ce minunat! Acum pentru asta chiar merită să bem un pahar. Puse tirbuşonul la lucru pe o sticlă de Chassagne-Montrachet. E cea mai bună veste pe care am primit-o în ultimele săptămâni! Unde vreţi să fie? Cu ce vă pot ajuta?

Spre cinstea sa, vicontele era un om care nu se dădea uşor bătut. în afară de asta, se întâlnise adesea cu astfel de proteste, majoritatea dispărând de îndată ce iniţiatorului lor i se prezenta un cec suficient de consistent. Aşa că, atunci când îi dădu raportul lui Vronsky la bordul iahtului, reuşi să păstreze un aparent optimism precaut.

- Desigur că a zis că nu-1 interesează să vândă. Aşa spun toţi la început - e o şmecherie veche pentru a ridica preţul. Cred că am auzit-o de zeci de ori. Vicontele zâmbi, înclinându-şi capul în semn de mulţumire pentru paharul de champagne pe care ospătarul-şef al lui Vronsky i-1 puse în faţă. Am descoperit că, de obicei, cel mai bine e să-i laşi să se gândească o săptămână sau două înainte de a-i contacta din nou. Nu te pregăteşti să ridici pânzele, sper?

Vronsky clătină din cap.

- Nu-mi plac treburile neterminate. Proprietatea aceea e perfectă pentru mine şi nu voi pleca din Marsilia până nu va fi a mea!

Patru

Reboul izbutise să o facă pe Elena să-l convingă pe Sam să-şi lase la o parte oroarea pentru tot ce pluteşte pe apă şi să facă împreună o croazieră în jurul Corsicăi. Barca sa, după cum se străduise din răsputeri să-i explice lui Sam, fusese construită pentru confort mai degrabă decât pentru viteză; ca tentaţie suplimentară, îi promise că nu vor naviga atât de departe încât să nu vadă malul. De fapt, după Reboul, convingerea generală era că modul cel mai bun de a vedea Corsica era să navighezi în jurul ei. Multe dintre plajele micuţe şi foarte frumoase nu erau accesibile cu maşina, iar la acel moment al anului, erau pustii. Şi, cum spunea Elena, unei fete îi face bine să aibă plaja doar pentru ea. Era în elementul ei - desculţă, cu ochii senini, pielea de culoarea mierii, dispoziţie angelică, plăcere contagioasă. Cum ar fi putut Sam să-i reziste? Deşi era un marinar de uscat cu acte în regulă, trebui să recunoască faptul că navigarea îşi are deliciile sale.

Ancoraseră peste noapte în portul Calvi, cu vedere la masiva Citadelă care veghea oraşul de şase sute de ani. Luaseră cina intr-un restaurant la doi paşi de chei: o superbă daurade royale, peştele glorificat de admiratorii săi ca „playboy-ul Mediteranef. Fusese gătit într-o crustă de sare şi servit cu allioli parfumat. După acesta urmase brocciu, cremoasa brânză locală, servită cel mai bine cu gem de smochine. Acum se întorseseră pe barcă, somnoroşi şi îndestulaţi, cu pielea încă furnicându-i de la razele soarelui.

Reboul îi lăsase pe Elena şi pe Sam pe punte, tolăniţi pe scaune şi numărând stelele. Când reapăru, avea o sticlă şi trei pahare.

- Trebuie să încheiem aşa cum o fac corsicanii, cu un păhărel care ne va face să dormim ca nişte copilaşi, zise el şi aşează sticla pe masă.

Ca aspect, era cât se poate de departe de extravaganţele adesea întâlnite în prezentarea băuturilor pentru după cină. Era lipsită de o etichetă imprimată sau de vreun dop bogat ornamentat. Pe o bucată de hârtie lipită strâmb era scris de mână un singur cuvânt: Myrte. Şi era astupată cu un dop înnegrit de

vreme, care arăta de parcă ar fi fost folosit la mai multe sticle. Cu siguranţă, efectul de ansamblu nu ar fi câştigat vreun premiu pentru eleganţă.

Reboul aşează paharele în şir şi începu să toarne.

- Este făcut de fermierul care locuieşte lângă mătuşa mea, în Speloncato. Fructe de mirt, macerate intr-un amestec de eau-de-vie şi zahăr, cu puţină lămâie şi câteva cui-şoare. împinse două pahare spre cealaltă parte a mesei.

Elena sorbi o înghiţitură, apoi încă una.

- Ah, da, zise ea cu tonul unui degustător de vinuri. Cred că simt o urmă de cuişoare. îi zâmbi lui Reboul. Aş putea să mă obişnuiesc cu asta şi chiar să ajung să-mi placă foarte mult. E foarte plăcut... dulce, dar puţin picant. Crezi că fermierul mătuşii tale mi-ar face şi mie?

în dimineaţa următoare navigară către sud. Reboul voia să vadă satul Girolata, accesibil doar pe mare sau pe spatele catârilor, unde Sébastien, un vechi prieten, pensionar, hotărâse să-şi petreacă verile. Ca să aibă o ocupaţie, deschisese un bar pe plajă, angajase o localnică drăguţă ca barmaniţă şi-şi asumase modesta responsabilitate de bucătar. De vreme ce aveau un singur fel de mâncare în meniu - locala langouste -, serviciul la bucătărie îi lăsa suficient timp pentru îndeletnicirea sa favorită - statul la soare.

îi aştepta la marginea apei ca să-i întâmpine când veniră la mal - slab şi musculos, prăjit de soare, faţa lui fiind o reţea de riduri îndulcite de un zâmbet mare şi alb. îl îmbrăţişă pe Reboul, sărută mâna Elenei, strânse mâna lui Sam şi-i conduse de-a lungul plajei, spre o dugheană deschisă cu mese şi scaune aranjate sub umbrele de pânză decolorată. Pe pancarta atârnată deasupra barului scria Le Cac Quarante şi, cu litere mai mici, Les chèques ne sont pas acceptés.

- Cac Quarante e un nume destul de ciudat pentru un bar, zise Elena. E cumva o specialitate corsicană?

Reboul zâmbi larg.

- Nu chiar. E echivalentul francez al indexului Dow Jones - mişcarea celor mai importante patruzeci de pachete de acţiuni de la bursă. Acolo a lucrat Sébastien.

Tocmai se făceau comozi în jurul mesei şi studiau lista de vinuri de mărimea unei cărţi poştale şi scrisă de mână când lui Reboul îi sună telefonul. Se ridică şi începu să se plimbe de-a lungul plajei în timp ce vorbea la telefon. Când se întoarse, avea un zâmbet dispreţuitor. Se aşeză clătinând din cap.

- N-o să vă vină să credeţi, zise el. Era Claudine. Agentul acela imobiliar tocmai şi-a făcut apariţia împreună cu Vronsky, rusul nebun cu elicopterul. I-au zis lui Claudine că le-am dat eu voie să arunce o privire prin casă. în timp ce ea vorbea cu mine, s-au furişat şi au trecut în camera de zi. Aşa că i-am spus să sune la poliţie ca să-i dea afară. Clătină iarăşi din cap, adăugând: Incredibil!

Sam luă o sticlă din frapieră şi umplu un pahar.

- Cred că asta te-ar putea ajuta. E Canarelli, rosé-ul favorit al lui Sébastien. Cu siguranţă, prima înghiţitură -prelungă şi consistentă - păru să aibă un efect calmant asupra lui Reboul.

- Ia spune-mi, Sam, zise el, ce s-ar întâmpla dacă ar face cineva aşa ceva în America?

- Păi, zise Sam, trebuie să. ne amintim că în State o casă nu e casă fără o armă. Deci, cred că l-am împuşca. Asta funcţionează de obicei.

Reboul zâmbi, recăpătându-şi buna dispoziţie.

- Trebuie s-o ţin minte pe asta!

Langustele erau proaspete, tari şi dulci, servite cu o maioneză suficient de densă s-o tai cu cuţitul, făcută din gălbenuşuri şi ulei de măsline corsican extravirgin. O a doua sticlă de vin fu comandată şi conversaţia se îndreptă spre planurile lui Sam şi ale Elenei de a cumpăra o casă micuţă în Provence - nimic pretenţios, dar, cum spunea Elena, cu beaucoup de charme.

- Cred că ar trebui să vă avertizez, zise Reboul, că aceste trei cuvinte sunt memorate la naştere de toţi agenţii imobiliari provensali. Şarmul este o scuză grozavă pentru camere întunecoase, ferestre mici, tavane joase, ţevărie dubioasă, şobolani în pivniţă, lilieci în dormitor şi orice altceva care ar putea fi considerat un dezavantaj. Dacă proprietatea este în ultimul hal de dărăpănată şi stă să cadă, are un charme fou - un farmec nebun. Şi, ca şi când asta nu ar fi de ajuns, are şi un „potenţial enorm". Aşa că să nu fiţi surprinşi dacă agentul se oferă să vă împrumute nişte ochelari cu lentile roz. Se opri să mai soarbă din vin. în orice caz, când ne întoarcem o să vă dau câteva nume de contact.

După trei zile însorite şi leneşe, erau înapoi. Fusese, pentru toţi, o vacanţă scurtă, dar magică de la viaţa reală şi le lăsase un sentiment de bunăvoinţă pentru restul lumii. Acesta, bineînţeles, nu putea să dureze.

Viaţa reală îi aştepta.

Elena, care îşi lăsase legăturile electronice cu biroul la Le Pharo, îşi deschise BlackBerry-ul ca să găsească o duzină de mesaje de la clienţii pe care, în fericirea sa, îi uitase. Sam, omul care era mult prea ocupat să se bucure de viaţă ca să se gândească la moarte, găsi un e-mail extrem de ferm de la avocatul său, care se declara profund îngrijorat de neglijenţa lui Sam în a-şi redacta un testament. Iar Reboul, fără să vrea, devenise tot mai preocupat de Vronsky; şi nu îl frământau doar gânduri, ci şi întrebări. Când cineva manifestă un interes atât de agresiv pentru casa ta, e absolut normal să vrei să ştii mai multe despre el.

Din fericire, exista Hervé, şeful poliţiei din Marsilia, pe care îl contactase recent în legătură cu elicopterul lui Vronsky. După cum constatase Reboul de mai multe ori în trecut, tentaculele lui Hervé păreau să ajungă peste tot - lumea interlopă, guvernul, Interpol, chiar şi în inima Camerei locale de comerţ. Cei doi bărbaţi luau prânzul împreună de trei sau patru ori pe an ca să facă schimb de bârfe şi de favoruri, un aranjament care le convenea de minune amândurora.

- Ei bine, mon vieux, zise Hervé, ce ai mai făcut de data asta? Prea multe amenzi de parcare? Ai atacat un politician? Iar te-au prins că ciupeşti fetele de fund?

Auzindu-i râsul revărsându-se în telefon, Reboul îşi putea închipui faţa lui Hervé - rotundă, zâmbitoare şi veselă, o faţă înşelătoare care îl ascundea pe ofiţerul dur şi hotărât pe care-1 ştia Reboul.

- Am nevoie de nişte informaţii, zise Reboul. Mai ţii minte povestea aia cu elicopterul? Ei bine, cred că tipul care e responsabil de asta îşi vâră iar nasul pe aici. Cât am fost eu plecat, a intrat în casă pentru un tur cu ghid. Aş vrea să ştiu mai multe despre el. îl cheamă Vronsky. E rus şi e bogat. Foarte bogat.

- Să văd ce pot să aflu! Bogătaşii ruşi din Europa nu sunt prea greu de dibuit. Voi încerca să-ţi dau ceva veşti peste vreo două zile. între timp, să nu faci nimic din ce n-aş face eu, d'accord?

Cinci

Calmul serii aflate abia la început la Le Pharo - la ora apéritif-u\ui - fu tulburat de zgomotul motorului unei motociclete. Cel care o conducea, un poliţist solid, încălţat cu nişte cizme extrem de lustruite, parcă maşinăria cu grijă, îşi scoase casca şi o aşează pe şa, sună la soneria uşii din faţă şi luă poziţia de drepţi. I se spusese că aceasta este o livare foarte importantă, ordonată de însuşi şeful poliţiei şi că trebuie respectat întregul protocol.

Claudine deschise uşa. Poliţistul salută.

- Pentru domnul Reboul, zise el înmânându-i un plic cu documente.

- Merci, monsieur.

- De rien, madame. Bonne soirée. Misiunea fiind îndeplinită, salută din nou înainte de a porni cu zgomot pe alee.

Claudine îi aduse imediat plicul lui Reboul. Acesta îl tăie şi scoase din interior trei foi de hârtie. Prima era un bilet scris de mână de către Hervé:

Dragă prietene,

Am luat modesta precauţie de a folosi un mod de comunicare tradiţional, prin aceste foi de hârtie.

După cum ştii, nimic electronic nu mai e complet secret în ziua de azi şi aş prefera ca lucrurile acestea să nu ajungă pe internet.

După cum vei vedea, monsieur Vronsky a avut o carieră foarte interesantă. Ce mă frapează pe mine e rata de mortalitate a partenerilor săi. Deşi nimic nu a fost dovedit, eu nu cred în coincidenţe şi consider aceste morţi ca pe un avertisment foarte serios. îţi recomand stăruitor să nu ai nimic de-a face cu el.

Pare a fi extrem de periculos.

Cu prietenie,

H.

Reboul îşi turnă un pahar de scotch întăritor şi îşi îndreptă atenţia către celelalte două pagini care erau scrise la calculator.

VRONSKY, Oleg. Născut la St-Petersburg la 4 ianuarie 1970. Fără evidenţe şcolare.

Din 1989 până în 1992, a servit în armată, mai întâi ca soldat, mai apoi ca sergent comandant al unui escadron de tancuri. După întoarcerea la viaţa civilă, împreună cu un prieten fost militar, Vladimir Pugachev, şi-a folosit legăturile din armată pentru a deveni amândoi traficanţi de arme, mai întâi în Balcani şi mai târziu, când afacerea a înflorit, în Africa de Vest. Afacerea a continuat să se dezvolte,

însă Purgachev şi-a găsit sfârşitul în circumstanţe inexplicabile în timpul unei călătorii la Ouagadougou, partea sa din companie revenindu-i lui Vronsky. Zvonurile unui asasinat au fost negate cu vehemenţă.

Vronsky a continuat să prospere. După ce a vândut afacerea din Africa unui dictator aflat la începutul carierei, Marlon Batumbe, s-a întors în Rusia unde a înfiinţat PRN (Priodni Resursi Neogranichenyi - în rusă însemnând

Resurse Naturale SA), o companie care se ocupă cu exploatarea depozitelor de minerale din sudul munţilor Ural. Au urmat câţiva ani profitabili, aşa încât Vronsky a reuşit să aranjeze o înţelegere cu o companie mai mare, deţinută de Serghei Popov. Nu trecuseră nici doi ani de la fuzionarea companiilor, când Popov şi-a găsit sfârşitul în circumstanţe inexplicabile în timpul participării la un seminar despre bauxită în Magnitogorsk, partea deţinută de acesta în companie trecând la Vronsky. Zvonurile unui asasinat au fost negate cu vehemenţă.

Tot mai bogat, cu relaţii şi puternic, Vronsky şi-a extins şi diversificat imperiul cu activităţi de exploatare în Oceanul Arctic şi în bazinul Amazonului. A mai existat, de asemenea, o clădire de apartamente pe Park Avenue în New York, cumpărată împreună cu Jack Levy, un dezvoltator imobiliar din Manhattan. Conform opiniei generale, sinuciderea lui Levy - acesta a sărit de pe o terasă aflată la etajul treizeci şi opt - a fost o

pierdere considerabilă pentru comunitate. Totuşi, pentru Vronsky a însemnat un câştig substanţial, el preluând partea lui Levy din clădire.

Vronsky pare să nu aibă o adresă permanentă, preferând să-şi folosească iahtul, Regina Caspică, pe post de cartier general. Stă la hoteluri când călătoreşte. Detaliile despre viaţa sa personală sunt destul de limitate, dar unu sau două au ieşit la suprafaţă. Deşi a fost văzut cu o varietate de femei frumoase, singura sa căsnicie s-a încheiat cu un divorţ şi nu are copii. Printre hobby-urile sale se numără vânătoarea de urşi, şahul şi dansurile de societate.

- Pari foarte gânditor, Francis. Sam se oprise în uşa camerei de zi. Nu s-a întâmplat nimic rău, sper?

- Nu, nu. Am aflat câte ceva despre rusul acela. Pune-ţi ceva de băut şi citeşte asta! îi întinse documentele lui Sam, care îşi turnă un pahar de vin şi se făcu comod pe canapea.

- Ce mai CV, observă Sam câteva minute mai târziu. Nu tocmai persoana cu care să faci afaceri, nu? Când elimină pe careva, o face la propriu. Sam clătină din cap. Să pierzi trei parteneri? Mă mir că nu l-au prins niciodată. Sau să primească măcar o mustrare pentru neglijenţă.

- Să nu uităm că i-a pierdut pe rând şi în trei ţări diferite. îţi poţi închipui poliţia din Africa, Rusia şi America lucrând împreună? Reboul adună hârtiile şi le puse într-un sertar. Am vorbit destul despre el. Unde este încântătoarea Elena?

- Se străduieşte să treacă dincolo de perfecţiune. Sam ridică din umeri. Am observat că atunci când e în Franţa, durează de două ori mai mult decât de obicei să se machieze şi să se pregătească. De trei ori mai mult când e la Paris, unde zice ea că nivelul competiţiei e şi mai ridicat.

Reboul zâmbi.

- Doamnele! Cât de plicticoasă ar fi viaţa fără ele! Şi unde mergeţi în seara asta?

- Un prieten de-ai lui Philippe şi Mimi, Yves, e bucătar renumit. El şi soţia sa, Ginette, tocmai au primit o stea Michelin, aşa că mergem la restaurantul lor să sărbătorim. Dar tu?

Reboul făcu o grimasă şi scutură din cap.

- O seară romantică alături de contabilul meu, facem socoteli. Luna viitoare trebuie să depunem declaraţia pentru impozitul pe avere - ceva ce voi americanii aţi ales în mod inteligent să evitaţi. Pare să devină tot mai complicat cu fiecare an.

Faţa i se lumină când privi spre uşă.

- A, iat-o - La Bomba! Fermecătoare, draga mea, fermecătoare!

Elena făcu o mică plecăciune.

- Mulţumesc, bunule domn!

Era într-adevăr fermecătoare, într-o rochie de mătase de culoarea vaniliei, care-i punea în evidenţă părul negru şi strălucitorul bronz corsican. Sam trebui să admită că aşteptarea meritase.

în taxi, în drum spre restaurant, îi spuse Elenei ce aflase despre Vrosnky. Ei nu-i venea să creadă.

- Chiar crezi că se aşteaptă ca Francis să-i vândă Le Pharo?

- Nu ştiu, zise Sam. Dar un om cu asemenea putere şi atât de mulţi bani nu e obişnuit să accepte un refuz. Crede că orice îi e permis, pentru că aşa stau lucrurile de ani de zile. Şi are o biografie destul de înspăimântătoare. Cred că va trebui să stăm cu ochii pe el.

Sase

Era seară de gală la Le Palais du Pharo. Cu şase luni în urmă, Reboul se lăsase copleşit de bunătatea firii sale şi căzuse de acord să găzduiască o cină în beneficiul unei organizaţii locale de caritate, Les Amis de Marseille. Aceasta fusese sponsorizată de un comitet al oamenilor de afaceri locali al căror ţel nu era total dezinteresat; la urma urmei, caritatea începe acasă. Dar cauza era nobilă şi foarte atractivă pe plan local: să promoveze Marsilia ca destinaţie de coastă prin evenimente care să rivalizeze cu faimosul Cannes şi festivalul său de film, Nisa, cu festivalul de flori şi Monaco, renumit pentru turneele sale de tenis şi circuitul de formula 1.

Ce avea Marsilia de oferit în plus faţă de celelalte? Curse de iahturi, festivaluri de muzică şi teatru, un cazinou plutitor, campionatul mondial de boules şi un turneu competitiv de schi nautic, toate fură luate în considerare ca posibile atracţii. Dar planurile măreţe de acest fel necesită bani pentru a fi puse în aplicare, iar seara de la Le Palais du Pharo, cu meniul la o sută de mii de euro de persoană, era menită să pună acţiunea în mişcare şi să obţină şi alte donaţii.

Reboul făcuse totul în cinstea celor de la Les Amis. Spaţioasa terasă din spatele casei fusese transformată în ceva ce semăna cu o mică pădure sau un umbrar uriaş. Se găseau acolo măslini, lămâi, pâlcuri de bambus negru, în ghivece uriaşe de teracotă, decoraţi cu ghirlande de lumini mărunte. Printre copaci fuseseră amplasate douăzeci de mese a câte şase locuri, fiecare dintre acestea acoperite cu feţe de masă groase din olandă, şerveţele de un albastru veritabil de Marsilia, felinare cu lumânări aprinse şi buchete de

trandafiri albi în mijloc. O mică formaţie, instalată pe un podium într-un colţ, interpreta faimoase cântece franţuzeşti vechi - La Mer, La Vie en Rose, coloana sonoră a filmului Un Homme et une femme. Chiar şi natura îşi adusese contribuţia: aerul era calm şi proaspăt, cerul, o întindere de catifea neagră ţintuită cu stele. Era, după cum declarase unul dintre primii oaspeţi, un décor magique.

Gazda şi trupa sa beau câte un pahar de champagne, care să-i ajute să se pregătească pentru evenimentele serii. Elena era îmbrăcată în ceea ce numea ea „negru de ceremonie", deşi refuzase să spună despre ce fel de ceremonie era vorba. Sam avea destule idei, dar i se spusese să le păstreze pentru sine. Mimi şi Philippe, proaspăt logodiţi, se ţineau de mână în timp ce-şi sorbeau şampania, iar Reboul şi Sam arătau strălucitor în sacourile lor elegante de un alb imaculat.

- Deci, întrebă Sam, ţi-ai pregătit discursul?

Reboul tresări.

- Eu sunt de aceeaşi părere cu tipul care zicea că regulile pentru a ţine un discurs reuşit sunt simple: te ridici, vorbeşti răspicat şi apoi taci din gură. Aşa că voi fi scurt şi la obiect. Privirea îi fu atrasă de o siluetă care îşi făcea loc prin mulţime. A, uite-o - mentorul meu în materie de viaţă socială.

Marie-Ange Picard era o organizatoare specializată în evenimente de acest fel. Era o blondă subţire, la vreo treizeci de ani, şi ea îmbrăcată într-o mică rochie neagră foarte strâmtă, croită pentru a etala un décolleté generos şi având un ecuson plasat startegic într-un loc în care să se bucure de atenţie maximă. Reboul făcu prezentările şi, pentru câteva clipe, Elena şi Marie-Ange se studiară ca doi boxeri care se pregătesc să intre în ring.

- Ce rochiţă drăguţă, zise Marie-Ange.

Elena îşi înclină capul şi zâmbi. Nu atât de micuţă ca a ta, îşi spuse ea în gând. Poate data viitoare vei purta ceva pe măsura ta.

Marie-Ange îşi îndreptă atenţia către Reboul, apro-piindu-se tot mai tare de el cu fiecare întrebare.

- Alors, monsieur Francis. Aveţi totul la dispoziţie? Notiţele pentru discurs? Sunteţi mulţumit de aşezarea la masă? Aţi dori să ne uităm din nou peste lista de oaspeţi - au fost una sau două persoane adăugate după. în acest moment, pieptul lui Marie-Ange aproape că-1 atingea pe al lui Reboul.

Acesta făcu un pas înapoi ca să scape de norul de parfum şi-şi roti privirea asupra terasei:

- S-au ocupat toate mesele?

- Ultimele două sau trei s-au dat ieri, zise Marie-Ange. Una a luat-o un domn rus. A cumpărat toate cele şase locuri.

Reboul se încruntă. Câţi domni ruşi se găseau în Marsilia gata să cheltuiască şase sute de mii de euro pe o cină?

- Cum îl cheamă?

Marie-Ange consultă lista de oaspeţi.

- Un anume domn Vronsky, zise ea. Poate îl cunoaşteţi!

Reboul scutură din cap.

- Nu am avut plăcerea.

Marie-Ange îl conduse pe Reboul la podium. Formaţia încheie clasicul lui Edith Piaf, Non, je ne regrette rien, cu o înfloritură, iar Marie-Ange luă microfonul.

- Doamnelor şi domnilor, prieteni ai Marsiliei, un călduros bun venit tuturor! Vă promit o seară pe care nu o veţi uita niciodată. Aruncă o privire la notiţe. După cină - şi ce cină va fi - făcu o pauză ca să-şi sărute vârfurile degetelor - vom avea o licitaţie, o licitaţie de luxe, care să vă ispitească cu extravaganţe. Dar extravaganţe pentru o cauză cât se poate de nobilă. Mai întâi, avem un weekend la Le Petit Nice, cu cele trei stele Michelin ale sale, magnifice panorame marine şi legendara sa bouillabaisse. încă o pauză pentru sărutatul degetelor. Şase sticle, alese din pivniţa personală a gazdei noastre, de Lafite Rothschild 1982, una dintre faimoasele colecţii vintage

ale acestui vin magic. Apoi, pentru fanii fotbalului, patru bilete la Club des Loges pentru întregul sezon la jocurile pe teren propriu ale echipei Olympique

Marseille. Şi, în sfârşit, o rară ocazie de a achiziţiona o maşină cu adevărat extraordinară: Bentley-ul vintage, tip R, cumpărat în 1959 de regele Farouk pentru a sărbători că a devenit cetăţean oficial al principatului Monaco.

Marie-Ange se întoarse către Reboul.

- Şi acum, zise ea, cu aerul unui magician pe cale să scoată din pălărie un iepure alb, deosebit de arătos, aş vrea să o rog pe generoasa noastră gazdă din această seară, Francis Reboul, să ne spună câteva cuvinte - foarte puţine, m-a rugat să precizez - de bun venit.

După ce iniţie o tură de aplauze, trecu microfonul la următorul vorbitor, ceva mai ezitant.

Prin cele câteva remarci scurte, dar fermecătoare, Reboul le mulţumi celor prezenţi pentru sprijinul lor şi accentuă faptul că această seară era doar un început -primul pas dintr-o călătorie care, spera el, se va încheia cu o completare spectaculoasă la deliciile oferite de iubita sa Marsilie.

- Dar sunt sigur că vă este foame tuturor, zise el privind spre bucătăria de vară, şi-l văd pe prietenul meu, chef Alphonse, bătând cu degetul pe ceas. Din experienţă, ştiu că nu este omul pe care să-l faci să aştepte. Allons, mes amis! A la bouffe!

Erau peste o sută de oameni care se aşezau la mesele lor, iar Reboul îi cunoştea personal pe majoritatea: o selecţie largă de oameni de afaceri şi soţiile lor; Hervé, şeful poliţiei; eminenţe ale Camerei de comerţ; Gaston, intermediarul; Madame Spinelli de la Liga Femeilor din Marsilia şi Bruno, partenerul său considerabil mai tânăr; comitetul director al clubului de fotbal Olympique

Marseille; dar şi o mână de invitaţi mondeni care-şi comparau bronzurile şi bijuteriile. Cu alte cuvinte, se aflau acolo toate persoanele care contau în ierarhia socială a Marsiliei.

Şi câteva care nu contau - cel puţin deocamdată. La o masă foarte vizibilă, deja golind cu viteză o sticlă uriaşă de Dom Pérignon, se afla un grup pe care Marie-Ange îl descrisese, într-o confidenţă şoptită la urechea lui Reboul, drept „contingentul rus“. Acolo era Vronsky, într-un frac de catifea de culoarea prunei, cu Nataşa, de o parte, şi cu Katya, de cealaltă; vicontele de Pertuis şi doamna contesă, o femeie anorexică, fluturându-şi portţigaretul cu o neglijenţă periculoasă; şi, tolănit în scaun, cu ochelari de soare în care se reflecta lumina, un tânăr elegant, cu părul de un blond-cenuşiu neplauzibil, îmbrăcat din cap până în picioare în piele neagră.

Reboul se îndrepta către masa lui, după ce îşi salutase nişte prieteni, când se auzi strigat pe nume. Se întoarse şi se trezi privind în ochii de un albastru îngheţat ai lui Oleg Vronky.

- A, Monsieur Reboul. Numele meu este Vronsky.

De data aceasta, Reboul îşi uită bunele maniere.

- Ştiu, zise acesta întorcându-se.

Vronsky îl ajunse din urmă şi-l apucă de braţ.

- Ar trebui să vorbim, îi zise. S-ar putea să vă intereseze.

- Mă îndoiesc, zise Reboul dând la o parte mâna lui Vronsky şi întorcându-se la masă, lăsându-l pe rus singur, subiectul curiozităţii celor de la mesele apropriate. Acesta se reculese şi împinse un chelner la o parte ca să se întoarcă la locul său.

Avea o privire furioasă când se aşeză.

- Francez nemernic şi arogant, îi zise el vicontelui. Cine se crede?

La masa lui Reboul se făcu un comentariu similar, însă naţionalitatea nemernicului arogant era alta.

- Nu-mi vine să cred, zise Sam. Sper că şi-a cerut scuze pentru că ţi-a invadat casa.

Reboul scutură din cap.

- N-a fost o conversaţie prea lungă. Se întoarse către Elena, care era aşezată lângă el. îmi cer scuze, draga mea! lartă-mă! Hai să nu ne stricăm seara!

1

Midii umplute (n.red.)

2

Tip de supă/tocăniţă de peşte din zona Provence, originară din oraşul-port Marsilia. Reţeta conţine cel puţin trei tipuri de peşte, fructe de mare şi legume, ierburi şi condimente precum usturoi, coajă de portocală, busuioc şi şofran. (n.red.)

Şapte

După cum Reboul îi explicase Elenei, meniul pentru cină stabilit de chef Alphonse era cu desăvârşire provensal.

- începem, zise acesta, cu pepene verde din Cavaillon, un oraş care furnizează cei mai buni pepeni din Franţa. Sunt atât de buni, încât Alexandre Dumas avea o înţelegere de tipul „cărţi în schimbul pepenilor" cu domnul Cavaillon în secolul al nouăsprezecelea. De fapt, arhivele oraşului păstrează încă o colecţie de cărţi pe care Dumas le-a trimis în schimbul unei duzine de pepeni, anual. Făcu o pauză să ia o înghiţitură de champagne şi-şi dădu seama că şi ceilalţi de la masă se opriseră să asculte. Şi cei mai zemoşi şi mai delicioşi pepeni, cei cu care o să ne delectăm în seara asta, sunt melons de dix, cu zece dâre care permit tăierea în zece felii perfecte.

Elena aruncă o privire de cealaltă parte a mesei.

- Sam, sper că iei notiţe. Tu o să te ocupi de bucătărie dacă ne cumpărăm o casă aici. OK, Francis, ce urmează?

- Daube Avignonnaise, o tocăniţă de vară, miel marinat în vin alb, deci puţin mai uşor decât carnea de vită în vin roşu din daubes de iarnă. Se serveşte cu paste şi Châteauneuf-du-Pape. Apoi brânzeturile, de la bunele noastre prietene, caprele din partea locului, şi, pentru final, un fel favorit de-al meu - căpşune din Carpentras, cu un sos inventat de Alphonse sau cel puţin aşa susţine el. E un amestec de smântână şi iaurt, cu un strop de oţet balsamic. Voilà, asta ar trebui să binedispună pe toată lumea înainte de licitaţie.

în timp ce se înfruptau din pepenii care erau într-ade-văr parfumaţi şi zemoşi, Philippe, care petrecuse de curând două zile transmiţând de la Cannes, răspunse întrebărilor uzuale despre festivalul de film. Ce vedete a întâlnit? A apucat să vadă vreun film? Era favoritul de anul acesta la premiul pentru cel mai bun actor într-un rol principal cuceritorul care părea a fi pe ecran sau era, după cum se exprimase un jurnalist răutăcios, doar „un pitic cu acnee“?

în sfârşit, când Reboul îl întrebă dacă rămăsese cu o impresie generală a acelor două zile, Philippe dădu din cap.

- Luându-mă după ceea ce am văzut, conversaţia faţă în faţă a murit, zise el. N-am văzut decât grupuri de oameni care stăteau împreună, dar nu-şi vorbeau, nici măcar nu se priveau. Se holbau cu toţii la telefoane. Singura conversaţie adevărată pe care am avut-o a fost cu barmanul de la Martinez.

Această evaluare pesimistă fu întreruptă de daube de vară, care era în general considerată un triumf: lejeră, fragedă şi gustoasă.

- Elena, iei notiţe?

Sam ştergea ultimele urme din sos din farfurie cu o bucată de pâine când îi puse întrebarea.

- Doar ce ţi-am spus, tu vei fi responsabil de bucătărie.

- Eu mă ocup doar de pepeni, zise Sam. Mai mult de atât, deleg.

Elena îşi dădu ochii peste cap, după cum Sam ştia că va face, iar conversaţia viră spre căutarea de case şi necesitatea absolută de a avea o

pivniţă spaţioasă şi o cameră de oaspeţi izolată fonic.

Odată cu sosirea căpşunelor, veni vorba despre stilul enervant al lui Oleg Vronsky. Sam fu de părere că acesta era un hărţuitor imobiliar şi că ar fi trebuit să primească o avertizare oficială din partea poliţiei să înceteze cu acest comportament iritant. Reboul fu mai filozofic.

- Dacă mă deranjează din nou, va trebui să fac ceva în legătură cu asta.

Dar iată că, înainte de a avea şansa să exploreze posibilităţile, Marie-Ange preluase din nou podiumul, apariţia ei fiind marcată de o bătaie de tobe şi o ajustare discretă a decolteului. Era timpul pentru licitaţie.

Mai întâi, era un weekend în doi, oferit la Le Petit Nice, cunoscut în întreaga Franţă, după cum reaminti Marie-Ange publicului, pentru poziţia sa superbă cu vedere la mare, camerele stilate şi confortabile şi mai ales pentru bucătăria de trei stele. Luată de valul entuziasmului, ridică în slăvi bucuriile mâncatului pe terasă, legendara bouillabaisse, sublimul ulei de măsline (o rezervă specială a hotelului) şi apoi, sărutându-şi din nou vârfurile degetelor, deschise licitaţia.

Aceasta începu la un foarte modest 500 de euro, înainte de a urca foarte rapid la 2 000, apoi la 2 500.

- Trebuie să încercaţi mai mult, zise Marie-Ange. Nu este doar un weekend fabulos, e o investiţie în viitorul oraşului dumneavoastră.

După un val de oferte întârziate, weekendul fu vândut, în sfârşit, pentru 5 000 de euro. Cumpărătorul era un om de afaceri local bine-cunoscut pentru privirea sa alunecoasă, iar Reboul abia se stăpâni să-l întrebe dacă plănuia să-şi ia soţia sau amanta cu el în weekend.

Licitaţia merse înainte, ofertele în sus - cele şase sticle de Chateau Lafite fiind adjudecate pentru 20 000 de euro, în vreme ce biletele VIP la meciurile OM, după ceva mai multă muncă de convingere de la podium, se dădură pentru 50 000. Marie-Ange era mulţumită, dar nu încheiase încă. Luând o înghiţitură revigorantă de champagne, trecu la următorul obiect din licitaţie, Bentley-ul vintage. Vehiculul fusese parcat cu această ocazie în

faţa casei, unde atrăsese considerabil atenţia oaspeţilor care soseau. Era o maşină magnifică - gri perlat, cu tapiţerie din piele de leopard şi o portavoce cu o gură de vorbire din aur pentru transmiterea instrucţiunilor de pe bancheta din spate la şofer. După cum spusese Marie-Ange, într-o încercare deloc subtilă de a reaminti identitatea proprietarului anterior, era o maşină demnă de un rege.

- Pentru această maşină unică, zise ea, sperăm că veţi face un efort cu totul special. Permiteţi-mi să vă reamintesc, o faceţi pentru binele Marsiliei. Deci, doamnelor şi domnilor, pregătiţi-vă carnetele de cecuri. Cine începe licitaţia?

Conversaţia se oprise şi pe terasă era destul de linişte să poţi auzi zgomotul unui scaun împins pe dalele de piatră. Vronsky se ridicase, cu un braţ întins şi pumnul încleştat.

- Pentru binele Marsiliei, declară el agitându-şi pumnul în aer, ofer un milion de euro.

După câteva secunde de uimire, terasa explodă în aplauze, conduse de Marie-Ange, care se repezi la zâmbitorul Vronsky şi-l sărută pe amândoi obrajii.

Philippe, ale cărui instincte jurnalistice se treziseră şi fremătau, îşi scosese carneţelul şi începuse să mâzgălească.

- Asta ar fi un articol numai bun pentru La Provence, zise el. Se întoarse către Reboul. Nu te deranjează, nu?

Reboul ridică din umeri şi zâmbi.

- Sigur că nu. De ce nu-i iei un interviu? Şi dacă ai ocazia, arată-i în ce direcţie e Moscova.

Pagina trei din La Provence titra „Le Meilleur ami de Marseille" - cel mai bun prieten al Marsiliei - alături de o fotografie uşor neclară, făcută cu telefonul lui Philippe, a lui Vronsky, cu braţele încrucişate pe piept, sprijinin-du-se de nou-dobânditul Bentley.

După câteva cuvinte frumoase despre organizaţia de caritate şi o descriere a licitaţiei din acea seară, articolul continua cu o scurtă secţiune de întrebări şi răspunsuri. Ce avea de gând domnul Vronsky să facă mai departe cu Bentley-ul? Cum se face că era în Marsilia? Intenţiona să petreacă mai mult timp acolo? Când răspunsul la ultima întrebare fu un da hotărât, următoarea veni de la sine: Unde avea să locuiască?

- Am pus ochii pe o proprietate, zisese Vronky, doar atât pot să spun deocamdată.

Reboul puse ziarul jos pufnind.

- Nenorocit obraznic, îi zise lui Sam. A pus ochii pe o proprietate, deci? L-ai văzut cum îşi vâra nasul peste tot după cină? Aproape că lua măsurători de perdele. Quel culot!

Reboul se îndepărtă călcând apăsat, ţeapăn de indignare.

Sam o văzu pe Elena traversând terasa după baia de dimineaţă în piscină şi-i turnă o ceaşcă de cafea.

- Ce s-a întâmplat cu Francis? întrebă ea. Abia a în-găimat un bună dimineaţa. Ai zis tu ceva care l-a supărat?

Sam ridică mâinile în semn de renunţare.

- Eu nu, e vina rusului ăluia. îi întinse ziarul şi-i indică articolul lui Philippe. Citeşte ultimele două fraze... nu-i de mirare că Francis e într-o dispoziţie proastă.

Elena citi şi împinse ziarul la o parte.

- Ce tupeu pe tipul ăla! Crede că îl poate forţa pe Francis să-i vândă casa?

Sam ridică din umeri.

- Uită-te la cariera lui! A făcut afaceri în locuri dure, la concurenţă cu oameni duri şi fie i-a învins, fie s-a descotorosit de ei. într-un fel sau altul, iese învingător. Aparent are bani fără număr, foarte multă putere şi e

obişnuit să obţină ce-şi doreşte. Acum îşi doreşte Le Pharo şi pare a fi genul de om care ar face orice ca să-l obţină. Uită-te şi tu la biografia lui! Pentru moment, cred că e sigur că tot ce trebuie să facă e să arunce destui bani în direcţia lui Francis şi va primi casa. Probabil aşa merg lucrurile în Rusia.

- La fel merg şi în State, Sam. Sau poate n-ai observat?

Sam clătină din cap şi rânji.

- Eram prea ocupat să te privesc pe tine, draga mea. Deci, ce ai vrea să faci astăzi? Plimbare de agrement? Vânătoare de case? Cumpărături? Plajă în pielea goală?

- Aş vrea să facem ceva să-l înveselim pe Francis.

- Grozavă idee, zise Sam. Plajă în pielea goală să fie!

Elena oftă şi păstră un moment de tăcere. Când conversaţia fu reluată, deciseră să-l scoată pe Reboul la un festin îndelungat şi relaxant, o idee care imediat îi ridică acestuia moralul. Sam îl sună pe Philippe şi-l rugă să li se alăture la un restaurant numit Peron, apoi fu făcută o rezervare şi, imediat după prânz, urcară în maşină şi porniră la drum.

Tocmai luau prima curbă când fură nevoiţi să oprească brusc, calea fiind blocată de Bentley-ul lui Vronsky, parcat în mijlocul aleii. Rusul stătea lângă maşină, împreună cu tânărul elegant cu care împărţise masa la cină, cel care fusese îmbrăcat în piele neagră din cap până în picioare. Astăzi purta un tricou alb fără mâneci care-i scoatea în evidenţă braţele musculoase şi foarte bronzate, pantaloni extrascurţi din piele întoarsă şi cizme de motociclist, cu o cameră cu obiectiv lung atârnată de gât.

Reboul coborî din maşină, iar Vronsky, tot numai un zâmbet, îi veni în întâmpinare.

- Dragă monsieur Reboul, zise el, sper că ne poţi ierta. Făcu un semn cu mâna spre însoţitorul său. Nikki, bodyguardul meu, a vrut să facă nişte fotografii cu Le

Pharo ca să le trimită mamei lui. Locuieşte în Minsk şi nu a văzut niciodată genul ăsta de arhitectură.

înainte ca Reboul să apuce să zică ceva, Vronsky veni mai aproape şi vocea îi deveni confidenţială.

- Trebuie să mărturisesc că m-am îndrăgostit de splendida dumneavoastră casă şi voi plăti oricât veţi cere pentru ea. îl privi pe Reboul şi încuviinţă din cap, cu ochii lui albaştri îngheţaţi reduşi la nişte fante subţiri. Oricât!

Reboul îşi adună toată stăpânirea de sine de care era capabil.

- I-am spus şi agentului şi acum vă spun şi dumneavoastră, casa mea nu e de vânzare. Cred că aţi face bine să plecaţi. Acum!

Vronsky trase adânc aer în piept. Nimeni nu-i mai vorbise astfel de pe vremea armatei.

- Foarte bine, zise el întorcându-se să plece. Dar sper să nu vă regretaţi decizia.

Reboul spumega în timp ce conducea pe alee în spatele Bentley-ului, iar Sam se străduia din răsputeri să înveselească atmosfera cu observaţiile sale despre bodyguardul Nikki.

- Ce ziceţi de tipul ăla, zise el. îşi vopseşte părul şi se rade pe picioare. Rânji şi se întoarse spre Elena. Poate aş putea împrumuta nişte sfaturi de stil. Cum aş arăta în pantaloni extrascurţi?

- Sam, crede-mă. Nu vrei să ştii. Dar rasul picioarelor ar putea fi o idee.

Până ajunseră la restaurant, Reboul părea să fi revenit la dispoziţia sa obişnuită.

- Mă bucur că ne vedem cu Philippe, zise el. M-ar interesa să ştiu ce crede despre Vronsky după ce i-a luat interviu. Scutură din cap. Am nevoie de ceva de băut.

Toţi patru sorbeau din rosé şi admirau meniul când doi chelneri care treceau pe lângă ei se opriră uimiţi.

- Putain! zise unul către celălalt. Fii atent! Şi acolo, alunecând de după promontoriu, se ivi masivul iaht Regina Caspică.

Reboul aproape că se înecă cu vinul.

- E blestematul ăla de rus din nou... sunt sigur că ne urmăreşte.

Sam îl bătu pe prietenul său pe umăr.

- Relaxează-te, Francis! Suntem în siguranţă aici. N-o să găsească niciodată un loc de parcare.

Philippe, care fusese neobişnuit de tăcut, îşi drese glasul privind în jurul mesei.

- Am o mărturisire de făcut. Făcu o pauză, vizibil stânjenit. M-a invitat pe iahtul lui.

Trei perechi de sprâncene se ridicară în timp ce Philippe continuă.

- M-a sunat şi mi-a spus cât de mult i-a plăcut articolul despre licitaţie. Vrea să-i fac profilul - „ca să mă prezint vecinilor mei, locuitorilor din Marsilia[11], mi-a zis. Philippe se opri să soarbă din băutură. Atunci mi-a sugerat să rămân pe iaht o zi sau două, să apuc să îl cunosc. Nu a vrut să stabilească o întâlnire, totuşi... a zis că e prea ocupat. Dar că mă va suna când e pregătit.

- Ce i-ai zis? întrebă Reboul.

- Prima mea reacţie a fost să-i spun să plimbe ursul. Apoi m-am gândit... păi, dacă tot încearcă să te fraierească, ar putea fi util să ai pe cineva în tabăra adversă. Poate îi scapă ceva ce ne poate fi de folos.

Reboul încuviinţă rar din cap.

- Nu e o idee rea. Se întoarse către ceilalţi. Voi ce ziceţi?

Elena şi Sam încuviinţară. Nu aveau nimic de pierdut.

- Spune-mi, Philippe, zise Reboul, tu ai petrecut mai mult timp cu Vronsky decât mine. Ce părere ai despre el?

- Mi-a amintit de politicienii pe care i-am întâlnit. Ştiţi voi, arogant. Foarte mulţumit de el însuşi. Nu e un om pe care să-l enervezi, aş zice. Dar pare să-i fi plăcut ce a văzut la Marsilia. în special casa ta.

Opt

Subiectul conversaţiei de la Peron şedea pe puntea VIP a iahtului său, adâncit într-o serioasă conversaţie cu bodyguardul lui. După atâţia ani petrecuţi împreună, Vronsky ajunsese să se bazeze foarte mult pe sfaturile lui Nikki în rezolvarea unor probleme dificile.

Rusul descoperise că soluţiile oferite de Nikki -practice, deşi uneori destul de brutale - erau întotdeauna eficiente.

Această ultimă situaţie, la fel ca multe altele din trecut, avea, fără îndoială, să fie rezolvată. Dar cum?

Vronsky începuse să se obişnuiască cu gândul că nu era vorba doar de bani - oricât de mare ar fi fost suma oferită de el - pentru a-1 face pe Reboul să se răzgândească şi să-i vândă casa. în mod evident, Reboul era destul de bogat ca să nu se lase influenţat de bani.

- Ce zici de sex? sugeră Nikki. Aceasta era o armă pe care el o folosea adesea în mod eficient. Sunt zeci de târfe urătoase venite la Cannes pentru festival. Un aranjament, « întâlnire într-o cameră de hotel - fotografii compromiţătoare, şantaj. Asta s-ar putea rezolva.

Vronsky clătină din cap.

- Las-o baltă. Ăsta e un bogătaş care trăieşte de ani buni în Marsilia. Dacă ar avea chef să-şi schimbe amanta, nu i-ar fi greu să găsească pe cineva care să-i satisfacă fanteziile.

- Băieţi?

- Nu cred că e genul, zise Vronsky rânjind. Tu ar trebui să ştii cel mai bine.

Nikki se bosumflă.

Vronsky se apropie de balustradă, admirând peisajul - întinderea sclipitoare a Mediteranei, vechiul port al Marsiliei, şi sus, pe propria culme, Le Palais du Pharo. Vronsky trebui să admită că acea clădire devenise o adevărată obsesie pentru el. Se gândea prea mult la acest, palat - şi la cum ar fi fost să locuiască acolo - în mod constant. Simţea că-l merita, după tot ce dobândise în viaţă. Şi, lucru care-i sporea frustrarea, palatul era unic, atât ca stil, cât şi ca amplasament. Nu avea să mai găsească niciodată o astfel de proprietate. Dar dacă banii, sexul şi şantajul nu aveau cum să-l influenţeze pe Reboul, ce anume l-ar fi putut convinge?

Nikki veni lângă Vronsky. Amândoi erau conştienţi că mai exista o opţiune, mult mai sigură - una pe care o mai folosiseră în trecut.

- Mă gândeam, zise Nikki, la tipul acela din New York, care a căzut de pe terasa apartamentului său şi a făcut atâta mizerie pe Park Avenue.

- Un accident tragic! Foarte trist, ce-i drept! Urmă o pauză scurtă în care cei doi bărbaţi încercară să-şi înăbuşe tristeţea. Dar de ce ai adus vorba de asta? Ai ceva în minte?

- Mă gândeam la un accident asemănător. La urma urmei, accidente se întâmplă peste tot în lume.

Nikki întoarse spatele peisajului pentru a-l privi pe Vronsky cu o expresie inocentă, sprâncenele lui fiind ridicate în semn de uimire.

- Lasă-mă să mă gândesc la asta, zise Vronsky.

- Desigur, va trebui să aflăm mai multe despre obiceiurile lui Reboul - ce locuri frecventează pentru distracţii, dacă are un bodyguard, dacă are hobby-uri periculoase, cu cine se culcă, unde mănâncă, chestii de acest gen. Nu ştii niciodată ce poate fi folositor.

Vronsky oftă. Totul ar fi fost mult mai simplu în Rusia.

Seara târziu, când luminile Marsiliei se aprinseră, Vronsky era din nou pe punte, fumând un trabuc şi privind iarăşi spre Le Pharo. Fără îndoială, palatul arăta şi mai spectaculos pe timp de noapte, cu faţada scăldată în lumina aceea seducătoare. Vronsky îşi imagina cum i-ar fi stat lui acolo - gazda genială, întreţinând spiritual femeile elegante venite la cină împreună cu însoţitorii lor, bărbaţi cu avere şi influenţă. Şi la un moment dat ar fi dansat poate - era destul loc la pentru a amenaja o sală de bal. între el şi această existenţă încântătoare nu stătea decât acel francez idiot şi încăpăţânat.

Soluţia propusă de Nikki, moartea survenită în urma unui accident, era - după cum spusese Vronsky - o soluţie de ultimă instanţă. Dar el epuizase cam toate soluţiile, aşa că decizia era simplă: ori îl lăsa pe Nikki să hotărască, ori ar fi putut să-şi ia rămas-bun de la orice şansă de a-şi îndeplini visul. Cât despre cealaltă întrebare mai gravă - dacă merita să ucidă pentru a obţine ceea ce-şi dorea -, la aceasta, Vronsky răspunsese cu mulţi ani în urmă, când anumite afaceri răsunătoare necesitaseră soluţii extreme, cum ar fi fost eliminarea unor colegi deranjanţi. De atunci nu mai avea niciun soi de remuşcări sau probleme de conştiinţă.

Vronsky căscă, se întinse şi luă o hotărâre. Dormi extrem de bine în noaptea aceea.

Reboul se instală pe locul din faţă, în timp ce Olivier, şoferul său, îşi puse tacticos ochelarii de soare înainte de a se încadra în traficul de la primele ore ale dimineţii spre Vieux Port.

Se îndreptau către clădirea aceea mică şi veche în care se afla biroul lui Reboul. Chiar dacă aceasta arăta veche şi ponosită la exterior, vizitatorii rămâneau întotdeauna perplecşi când vedeau interiorul, care era confortabil, rafinat şi modern.

Singurul element vintage, printre scaunele Eames, biroul şi mesele lustruite din lemn de tec, era secretara lui Reboul, o comoară de şaizeci de ani, madame Giordano, care îi fusese alături încă din tinereţe, când acesta îşi începuse afacerea - mai exact, cu treizeci de ani în urmă.

Madame G - după cum o striga lumea de obicei - îl adora pe Reboul şi îi administra viaţa profesională cu eficienţă maximă, tratându-l, în general, cu răbdarea îngăduitoare a unei marne faţă de un copil foarte iubit şi rebel.

Olivier încetini şi se pregătea să oprească maşina în faţa biroului, când Reboul îl bătu uşurel pe umăr.

- Mergi mai departe, zise el. Vreau să verific ceva. Vezi Peugeotul acela alb din spatele nostru? Când am plecat era parcat pe şosea, în apropiere de Le Pharo. L-am observat pentru că oglinda sa laterală stă să cadă şi a fost lipită cu bandă adezivă neagră. Acum e tot în spatele nostru, iar asta e o coincidenţă prea mare. Am senzaţia că am fost urmăriţi.

Olivier aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

- Vreţi să scap de el?

- Nu, doar să-i dai ceva bătăi de cap.

Lui Olivier îi plăceau nespus urmăririle, aşa că se lansă intr-un tur al străzilor lăturalnice, schimbând frecvent direcţia de mers şi trecând din când în când pe roşu. Peugeotul era la mai puţin de cincizeci de metri în urma lor.

- Tipul ăsta chiar ştie să conducă, zise Olivier. Şi aveţi dreptate! Maşina asta ne urmăreşte, fără îndoială.

Scăpară până la urmă de Peugeot virând pe bulevardul Charles Livon, la Cercul înotătorilor, un club privat de înot aflat nu departe de Le Pharo, unde şoferii josnici care nu erau membri şi care conduceau Peugeot-uri albe nu erau admişi. Reboul o sună pe madame G pentru a-i spune că nu avea să vină la birou, după care se instală la o masă de pe marginea piscinei, cu o ceaşcă de cafea în faţă. Era gânditor, încercând să găsească răspunsul la întrebările care-l frământau: cine îl urmărea şi de ce? îşi scoase telefonul şi îl apelă pe Hervé, dar închise în secunda următoare, dojenindu-se în sinea lui pentru că se purta ca o babă fricoasă şi suspicioasă. Cu toate astea, îşi spuse el, era şi normal să se simtă stânjenit.

Mai târziu, în Vieux Port, Nikki stătea la o măsuţă de cafea, bucurându-se de soarele după-amiezii - un Nikki mult mai convenţional, care îşi înlocuise pantalonii foarte scurţi şi ghetele de motociclist cu uniforma unui gentleman aflat în vacanţă: pantaloni din bumbac -curaţi şi perfect călcaţi -, o cămaşă albă din olandă şi o pălărie Panama. Era în compania unui marsiliez pe nume Rocca - un bărbat dubios care îşi câştiga existenţa ca detectiv pentru avocaţi sau făcând „cercetări legale" -cum prefera el să numească acest tip de activitate. Omul fusese angajat pentru a-l urmări pe „clientul" inventat de Nikki - un bărbat putred de bogat, bănuit de soţia sa că ar fi avut o amantă şi un cuibuşor de nebunii. Un divorţ şi un aranjament de câteva milioane de euro era posibil, dar mai întâi trebuiau să găsească nişte dovezi.

- Ei bine, zise Nikki, unde s-a dus?

Rocca ridică din umeri şi luă o înghiţitură zdravănă din pastis-ul său.

- Dar unde nu s-a dus? A mers pe toate străzile lăturalnice din zonă, a coborât apoi până la docuri, apoi a urcat din nou spre Le Pharo şi acolo l-am pierdut - adică, el m-a pierdut pe mine. A intrat în clubul de care-ţi spuneam - Cercul înotătorilor. Un loc foarte şic, exclusivist. Cei de acolo nu m-ar fi lăsat să intru nici măcar în parcare. Aşa că am aşteptat afară până când am venit aici să ne întâlnim. Nici urmă de el.

- Ticălosul, exclamă Nikki. Are întâlnire cu amanta, cu siguranţă. Ce am să-i spun acum bietei sale soţii? O altă ridicare din umeri. Crezi că şi-a dat seama că era urmărit? întrebă Nikki.

- Nu cred. Dar dacă vreţi să mă mai ţin după el mi-ar trebui altă maşină - una diferită de un Peugeot alb pe cale să se dezmembreze.

Nikki încuviinţă din cap şi puse pe masă un un plic pentru Rocca.

- închiriază altă maşină! Fă o listă cu locurile unde se duce şi informează-mă la sfârşitul fiecărei zile.

Elena şi Sam hotărâseră să petreacă ceva timp căutând case de vânzare şi stabiliseră o întâlnire cu un agent imobiliar al cărui sediu era în Luberon, la

o oră de mers cu maşina din Marsilia.

După spusele lui Philippe, aceasta era o zonă bine-cu-noscută pentru peisajele spectaculoase şi satele medievale încântătoare. Şi la fel de bine-cunoscută, ce-i drept - în aceste zile de glorificare a celebrităţilor -, pentru primirea deosebită pe care o făcea invaziei anuale din lunile de vară a Ies people - vedete de cinema şi regizori, muzicieni rock, membri ai elitei pariziene şi, ocazional, politicieni de rang înalt -, toţi sperând să fie recunoscuţi în ciuda ochelarilor de soare impenetrabili pe care-i purtau. Philippe le spusese că revista celebrităţilor, Gala, avea aici un corespondent special pe timpul verii. Acesta se furişa în zonă pentru a-i urmări pe cei faimoşi şi bogaţi, pe care, cu puţin noroc, îi putea prinde asupra faptului atunci când se comportau nedemn sau făceau gafe. Dar, adăugă el, dacă se evita acest tip de persoane şi tot ce era legat de ele, Luberon era de obicei un loc liniştit şi încântător.

- Ei bine, cu siguranţă e încântător, zise Elena.

Ei străbătuseră cu maşina zona Combe pe un drum îngust şi sinuos, care trecea printre dealuri făcând legătura între partea de nord a Luberonului - mult mai modernă - şi cea din sud, cu sate mai liniştite şi mai puţin faimoase.

Se întâlneau cu persoana de la agenţie la biroul acesteia din Gordes, numit uneori şi capitala minunatei lumi a verii - un aranjament absurd de pitoresc de clădiri din piatră de calcar, şubrezit de secolele întregi petrecute în bătaia soarelui şi a mistralului.

Satul se afla în vârful dealului, înconjurat de peisaje ample şi încântătoare şi se trezise de curând la viaţă, de parcă ar fi vrut să se răzbune după lunga hibernare din timpul iernii.

Turişti englezi, americani, germani şi japonezi, precum şi studenţi de la şcoala de arte din Lacoste, aflată în apropiere - erau cu toţii acolo, făcând poze. Aparatele foto ţăcăneau atunci când aceştia descopereau încă vreun coridor pietruit sau un localnic îndatoritor pe care să-l imortalizeze.

Elena şi Sam îşi croiau drum prin mulţime pentru a găsi biroul agenţiei imobiliare, ascuns vederii pe una dintre străduţele în pantă care urcau spre Place du Château. Se putea ajunge la birourile agenţiei trecând pe sub un arc ce uşura accesul într-o clădire înaltă şi îngustă, împodobită cu glicină, cu jaluzele pe jumătate trase - un mijloc de protecţie împotriva luminii solare.

Plăcuţa lucioasă de bronz de pe uşa de la intrare anunţa că acela era sediul agenţiei imobiliare Verrine, Immobilier de Luxe, iar lângă uşă, într-o mică vitrină de sticlă montată pe perete, erau fotografii cu zeci de proprietăţi arătoase. Niciuna dintre ele nu avea afişat vreun preţ. Aceasta - după cum aveau să descopere Elena şi Sam - era o chestiune delicată, care ar fi trebuit să fie subiectul unei conversaţii discrete.

în timp ce se uitau la fotografii, uşa din faţă se deschise şi acolo, în prag, în toată gloria ei, se ivi madame Verrine în persoană, agentul imobiliar. Ea îi felicită pe Elena şi pe Sam pentru punctualitate, care, după spusele ei, nu era ceva normal în Provence. Mai târziu, Elena avea să o descrie pe madame Verraine ca pe o corabie înaintând pe mare - înaltă, durdulie, la vreo cincizeci de ani, trupul ei masiv fiind drapat în valuri de mătase viu colorată. La gât şi la încheieturi îi scânteiau bijuterii de aur, iar faţa ei plină era mărturia vie a operaţiilor cosmetice de calitate pentru întinerirea tenului.

- OK, zise ea în timp ce-i conducea în birou. Sunteţi americani, nu-i aşa? Deci vom vorbi în engleză.

Le făcu semn spre două fotolii înainte de a se aşeza în spatele biroului ei.

- Asta mi-ar conveni de minune, zise Elena.

- Nicio problemă. Aici, în Gordes, engleza este a doua noastră limbă. Mai întâi trebuie să vă întreb dacă aveţi un buget.

- Este foarte flexibil, zise Sam. Depinde de ce anume vom vedea. După cum ştiţi, a cumpăra o casă e o treabă sensibilă, care-ţi trezeşte emoţii. Dacă ne vom îndrăgosti de o anumită proprietate - ei bine, cerul e limita. Să nu ne facem griji în privinţa banilor.

Dar tocmai pentru bani voia să-şi facă griji madame Verrine, aşa că îndură această mare dezamăgire cu o expresie gravă, deschise un album gros şi îl puse în faţa lor.

- Acestea sunt câteva dintre proprietăţile mele, zise ea bătând în primele fotografii cu una dintre ghearele ei purpurii. Opriţi-mă când vedeţi ceva care vă interesează, le spuse.

Dar era mai uşor de spus decât de făcut.

Ea se lansă în elogii ale proprietăţilor, descrierile detaliate curgându-i pe buze într-o abundenţă verbală specifică agenţilor imobiliari - abundenţă care sfida orice întrerupere. Aşa cum prezisese Reboul, era vorba de charme fou din plin, urmat la mică distanţă de casele cu potenţial extraordinar, de case care ofereau minunate oportunităţi de investiţii, case deţinute de celebrităţi - al căror preţ era în creştere - sau case deţinute de cupluri divorţate - al căror preţ era în scădere.

Toate erau - fără excepţie, affaires à saisir - chilipiruri pe care puteai să pui mâna înainte de iulie şi august, când sumele importante aveau să vină de la Paris şi clienţii aveau să se lupte - la propriu - pentru nişte proprietăţi atât de dorite.

La sfârşitul dimineţii, ameţiţi de debitul verbal neîntrerupt al doamnei Verrine, reuşiră să scape, promiţând să se mai gândească şi să revină cu un răspuns.

- Uau, zise Elena, prima mea întâlnire cu un agent imobiliar francez. Crezi că sunt toţi aşa?

- E o afacere foarte competitivă. Am văzut cinci agenţii aici în sat. Deci cred că trebuie să fii agresiv şi insistent ca să ai succes în acest domeniu. Dacă nu eşti aşa, ar trebui să te orientezi spre ceva mai simplu, precum infracţiunile. Acum ce-ai zice să mergem la localul acela pe care ni l-a sugerat Philippe pentru prânz?

După cincizeci de ani în care servise drept hambar şi garaj pentru tractoare, La Vieille Grange fusese cumpărat de un cuplu tânăr, Karine şi Marc, şi

transformat într-un restaurant tradiţional, având un meniu scurt, cu preţuri modeste, alcătuit din produse locale proaspete - vinuri din partea locului şi brânzeturi - şi complet lipsit de pretenţii. Orice chelner cu mănuşi albe ar fi fost complet nepotrivit în acel loc. De fapt, chelner era chiar unchiul Karinei, Joseph.

Clădirea, lungă şi joasă, se afla la capătul unei cărări noroioase înguste care comunica cu drumul de legătură dintre Lourmarin şi Lauris, în zona de sud a Luberonului -o zonă mult mai liniştită.

Oricine trecea mai frecvent pe acolo putea observa că la ora prânzului pajiştea de lângă hambar se umplea de maşini, lucru care lăsa să se înţeleagă cât de bine gătea Marc.

Sam parcă lângă un Renault mai vechi şi observă, în timp ce se apropiau de local, absenţa maşinilor mari şi lucioase, cu numere străine. Se părea că era un loc foarte frecventat de localnici. O multitudine de accente locale aspre îi întâmpinară atunci când deschiseră uşa.

Deşi abia trecuse de prânz, restaurantul era aproape plin. O Karine zâmbitoare le găsi într-un colţ o masă pentru două persoane, le dădu câte un mic meniu şi le recomandă o carafa cu vin rosé, din moment ce fusese o zi atât de fierbinte.

încăperea lungă şi dreptunghiulară era plăcută şi fără prea mult mobilier, lipsită de stilul înzorzonat al decoratorilor de interioare, ambianţa şi decorul fiind asigurate de clientelă.

Mesele şi scaunele erau simple şi funcţionale, feţele de masă erau din hârtie, iar paharele de vin erau joase, cu fundul gros.

- Exact genul meu de local, zise Sam. Sunt sigur că majoritatea celor de aici sunt clienţi fideli... toţi par să se cunoască între ei.

Elena turnă vin pentru amândoi dintr-un urcior smălţuit, acoperit cu broboane de apă.

- Nu am auzit pe nimeni să vorbească în engleză, zise ea. Nu ai senzaţia că suntem singurii străini de aici?

Sam încuviinţă din cap, ridicând ochii din meniu.

- Cu siguranţă, acesta e genul meu de local. Vezi? Au şi velouté d'asperges, iar acesta e cel mai bun sezon pentru sparanghel. Şi mai au şi piept de raţă umplut cu măsline verzi. Numai bun pentru mine. El puse jos meniul, ridică paharul şi îl înălţă spre Elena. Cine are nevoie de bucătărie când există locuri ca acesta?!

Elena zâmbi. Entuziasmul lui Sam, atunci când acesta se comporta ca un veritabil bon viveur, era molipsitor.

- M-ai convins, zise Elena. O să încerc şi eu acelaşi lucru.

Odată luate aceste decizii vitale, conversaţia lor se orientă spre madame Verrine şi spre inepuizabila ei colecţie de proprietăţi. Trecură doar câteva minute înainte ca Elena, oarecum şovăielnică, să se aplece peste masă pentru a-1 lua de mână pe Sam.

- Sper să nu fii prea dezamăgit, zise ea, dar văzând toate acele case din zona rurală am realizat un lucru: eu sunt o fată de oraş - am nevoie de oameni, stres şi activitate, de sunetele oraşului, de zgomot. Nici nu ştiu dacă m-aş putea obişnui cu atâta linişte şi lipsă de activitate. Ştiu că e frumos aici şi cred că ar fi grozav pentru weeken-duri, dar... Elena tăcu pentru câteva clipe, strângându-1 de mână pe Sam. Ei bine, înţelegi tu ce vreau să spun.

înainte ca Sam să apuce să răspundă, unchiul Joseph îşi făcu apariţia cu un coş plin cu pâine caldă, primul fel comandat şi un bon appétit mormăit, în timp ce punea pe masă, în faţa lor, două boluri mari cu supă. De fapt, cuvântul „supă" ar fi fost prea modest pentru a descrie acel preparat - subtil parfumat, cremos şi perfect omogen, ca o catifea de un verde pal, decorat cu un strat generos de smântână.

- Mai întâi - zise Sam, care nu părea prea surprins de mărturisirea Elenei - mănâncă până nu se răceşte, apoi vom reveni la discuţia despre imobile. El se aplecă deasupra bolului, inhală, ridică ochii spre cer, amestecă smântână

de la suprafaţă cu restul compoziţiei şi luă prima lingură de supă. Sublim, zise el. Şi nu doar sublim. Ţinând cont că e prima dată când guşti sparanghel în acest an, ai voie să-ţi pui o dorinţă. E o veche tradiţie provensală.

Elena era prea ocupată ca să răspundă şi abia după ce holurile lor rămaseră goale, ultimele picături de supă fiind şterse cu pâine, ea zise:

- Nu pari prea dezamăgit, Sam. Sau eşti?

- Nu. Nu sunt dezamăgit. După cum o văd eu, Provence e un deliciu al vieţii, dar trebuie să fie deliciul nostru. îmi place să trăiesc într-un oraş atât timp cât putem evada în astfel de locuri din când în când. Deci ce-ai spune de un apartament în Marsilia?

Expresia Elenei era tocmai răspunsul pe care-1 aştepta Sam, aşa că, în timp ce savurară restul prânzului - admirabilul piept de raţă, delicata brânză de capră, uşor umedă, şi tarta cu mere, extrem de pufoasă -, nu vorbiră decât despre Marsilia. Sau, mai bine spus, Elena vorbi, iar Sam ascultă. Oraşul, în opinia ei, era perfect plasat: la numai o oră distanţă de minunatul ţinut rural, în vecinătatea micului oraş Cassis, de care erau amândoi îndrăgosiţi, nu prea departe de Saint-Tropez şi Riviera, dacă ar fi simţit nevoia de strălucire. în plus, aveau un bonus enorm: Francis şi Philippe erau acolo, în caz că s-ar fi ivit vreo problemă.

Acestea fiind stabilite, se întoarseră cu maşina în Marsilia în cea mai bună dispoziţie - o dispoziţie care însoţeşte adesea luarea unei decizii extravagante atunci când te afli sub influenţa unui prânz excelent, mai ales după ce ai băut unul sau două pahare de vin rosé.

Nouă

- Ghici ce, Francis, vom fi vecini! Reboul ridică ochii din hârtiile de pe biroul său atunci când o Elena entuziasmată dădu buzna în încăpere, aplecându-se pentru a-1 săruta pe frunte. Ne-am hotărât să căutăm o locuinţă în Marsilia. Nu e grozav?

Reboul se ridică în picioare, un zâmbet larg înseni-nându-i faţa şi îi întoarse sărutul.

- Asta mă face nespus de fericit, zise el. Şi, printr-o uimitoare coincidenţă, afară, pe terasă, o sticlă de şampanie abia aşteaptă să fie băută. Unde e Sam?

Atunci când Sam li se alătură pe terasă, şampania fusese deja deschisă şi paharele umplute.

- Un toast, zise Sam ridicând paharul. Pentru Marsilia, pentru vremurile bune şi, înainte de toate, pentru prietenia noastră! Mulţumim, Francis!

- Plăcerea e de partea mea, zise Reboul. Sunt încântat, dar spuneţi-mi ce s-a întâmplat de v-aţi răzgândit în legătură cu viaţa în Luberon?

- Aa... ei bine... fără îndoială, Luberon e cel mai frumos loc, cu adevărat minunat. Dar am realizat că nu suntem făcuţi pentru traiul la ţară. Suntem oameni de oraş. Elena are perfectă dreptate - o viaţă liniştită la o fermă îndepărtată, unde să urmărim cum creşte lavanda, ne-ar aduce probabil în pragul disperării.

Reboul încuviinţă din cap.

- Ştiu ce vrei să spui. Vechea mea fermă din Camargue e o adevărată încântare vreme de trei zile, dar dacă stau mai mult, încep să-i invit pe cai înăuntru pentru o duşcă.

Continuară să vorbească despre planurile lor, iar Elena avea cel puţin o sută de întrebări de pus, de la absoluta necesitate a panoramei marine până la meritele diferitelor cartiere, dar, după un timp, deveni evident că Reboul era cu mintea în altă parte. Era din ce în ce mai îngândurat şi mai absent - atât de îngândurat, încât Elena îl întrebă în mijlocul unei propoziţii:

- Francis, te simţi bine?

Reboul clătină din cap şi oftă.

- Iertaţi-mă. E vorba de rusul acela idiot. Tocmai am primit un raport de la cei din Paris, pe care i-am rugat să-i verifice trecutul şi comportamentul în afaceri şi nu am deloc veşti bune. Se ridică şi intră în casă, revenind după câteva secunde cu un dosar subţire. Toate detaliile sunt aici, dar se pare că majoritatea afacerilor sale au avut consecinţe fatale pentru anumite persoane.

Reboul deschise dosarul şi împrăştie paginile din acesta pe masă.

- Nu e vorba doar de aşa-zisele accidente din Africa şi Rusia - îmi aduc aminte că am şi glumit pe această temă la început -, dar s-au întâmplat mai multe în Amazon şi zona arctică. Competitorii săi din aceste zone au suferit „severe efecte secundare". Spunând acestea, Reboul ridică ochii şi făcu un semn sugestiv cu latul mâinii în dreptul beregatei. Şi a mai fost şi incidentul din New York, adăugă el.

Se opri pentru a sorbi puţin din şampanie.

Sam se încruntă.

- Dar unde era poliţia când se întâmplau toate astea?

Reboul bătu cu degetul în pagina din faţa lui.

- Au fost făcute investigaţii sau cel puţin aşa scrie aici. Dar a existat o problemă şi întotdeauna aceeaşi: în fiecare dintre aceste cazuri, Vronsky nu se afla niciodată în ţara în care fusese comisă crima la momentul acesteia. Uneori nici măcar nu se afla pe acelaşi continent. Reboul ridică din umeri. Deci cum să dovedeşti că o crimă a fost comisă de cineva care nu se afla colo? Poţi avea suspiciuni şi ipoteze oricâte vrei, dar asta nu e destul. Ai nevoie de dovezi.

Elena luă sticla de şampanie din frapieră şi umplu ochi paharele.

- Dar tipii ăştia care au făcut raportul ce îţi recomandă să faci?

- Să stau departe de el. Şi nu uitaţi că omul este cel mai periculos atunci când se află la distanţă, undeva departe. Reboul închise dosarul şi încercă să

zâmbească încrezător. Aşa că ar fi mai bine să-i urmăresc aranjamentele de călătorie.

Abia mai târziu, în timpul cinei, Reboul pomeni despre maşina care-l urmărise în dimineaţa aceea. încercă să nu dea prea multă importanţă acestui lucru, dar în noaptea aceea, trei oameni se duseră îngrijoraţi la culcare.

Optimismul reveni odată cu soarele dimineţii - pentru Sam, cel puţin. El avea grijă să nu-i pară prea vesel lui Reboul, dar îi expuse acestuia ideea lui, fără să mai piardă vremea.

- Hai să schimbăm rolurile în dimineaţa asta. împru-mută-mi mie maşina ta condusă de Olivier şi vom vedea dacă prietenul nostru cu Peugeot alb vrea să ne jucăm şi azi de-a v-aţi ascunselea. Dacă face asta, mi-ar plăcea să stau puţin de vorbă cu el.

Reboul se aplecă spre Sam şi-l bătu uşurel pe obraz.

- Eşti un prieten bun, Sam! îţi mulţumesc, dar trebuie să te refuz. E problema mea şi nu vreau să te implic.

- Francis, nu înţelegi - o mică provocare ca asta e ceva plăcut pentru mine. în plus - el îi făcu semn cu degetul lui Reboul -, asta mă scoate din încurcătură, pentru că Elena şi-a programat astăzi împreună cu Mimi mai multe întâlniri cu agenţi imobiliari, iar după madame Verrine nu cred că aş mai putea suporta nişte expuneri entuziaste. O plimbare lungă şi liniştită cu maşina ar fi o adevărată binefacere pentru mine. Făcu o pauză, având impresia că Reboul era pe cale să accepte. Ce spui, ne-am înţeles?

- Dar crezi că tipul acela nu-şi va da seama că nu sunt eu în maşină?

- Nici vorbă. El nu ţi-a văzut decât ceafa... şi încă de la treizeci sau patruzeci de metri distanţă. Nu va recunoaşte decât maşina. Sam zâmbi. Fii sincer, insistă el, nu ai motive să te împotriveşti.

Reboul se ridică şi se uită pe fereastră.

- Foarte bine, zise el. Dar, Sam, promite-mi că nu vei face nimic primejdios!

- Bine, tăticule!

Olivier era încântat de ideea unei întreruperi a navetei sale cotidiene spre biroul lui Reboul şi înapoi acasă.

- Dacă tipul acela ne urmăreşte, zise Sam, vreau săj găsim un loc în care ne-am putea opri ca să stau de vorbă cu el. Ştii vreun astfel de loc?

Olivier îşi aranjă ochelarii de soare, gândindu-se câteva clipe.

- Pas de souci. Nicio problemă. Am o idee, zise el sco-ţându-şi telefonul din buzunar. Daţi-mi un minut!

Când termină, Olivier îi explică lui Sam ce avea de gând. Vorbise la telefon cu Ahmet, grădinarul masiv şi intimidant de la Le Pharo. Dacă erau urmăriţi, avea să-l sune din nou pe Ahmed pentru a-i da instrucţiuni precise despre locul în care se puteau întâlni, spunându-i să-l urmărească pe urmăritor, care trebuia să devină umplutura din sendvişul alcătuit de cele trei maşini.

- După asta, îi explică Olivier, nu va mai fi nevoie decât să alegem locul potrivit pentru discuţie, et voilà.

Sam era impresionat.

- Ai mai făcut astfel de lucruri înainte?

- Oh, o dată sau de două ori. înainte de a lucra pentru monsieur Reboul am fost poliţist. De fapt, zise el, încă mai am pistolul. Dar asta rămâne entre nous.

în timp ce ieşeau cu maşina de pe alee, Sam trase cu ochiul pe lângă ziarul deschis pe care-1 folosea pentru a-şi ascunde faţa, ca să vadă dacă era prin preajmă vreun Peugeot alb.

- Nu-1 văd, zise el.

- Nu-ţi face griji! Dacă e profesionist, cu siguranţă a schimbat maşinile. Şi probabil că nu a aşteptat în acelaşi loc.

Olivier virase deja de mai multe ori, intrând în labirintul de străduţe din spatele Vieux Port. Ochii lui urmăreau la fiecare câteva secunde prin oglinda retrovizoare ce se întâmpla în spatele maşinii. Accelerând brusc, ţâşni într-o intersecţie la schimbarea luminilor semaforului, fără să încetinească.

- Ah, iată-te, ticălosule! Nu te întoarce, îi zise el lui Sam. E un Renault gri, probabil închiriat, la vreo douăzeci de metri în spatele nostru.

Olivier îşi scoase din nou telefonul, îl sună pe Ahmed şi îi spuse să vină în zece minute cu maşina în faţa Băncii Franceze de pe Rue Paradis, pentru a urmări Renault-ul care se afla la câţiva metri în spatele lor.

- Acum, zise Olivier, nu vreau să-l pierd şi mai avem câteva minute de aşteptat. O să merg pe cel mai lung drum ocolitor spre Rue Paradis - nu am altă soluţie.

Ajunseră, în cele din urmă, şi-l găsiră pe Ahmed, care parcase maşina dublând-o pe alta în faţa Băncii Franceze, uitându-se sub capota camionetei sale după o problemă mecanică imaginară. Olivier îi făcu semn cu farurile. Ahmed închise capota, se urcă din nou la volan şi se încadra în trafic la două maşini distanţă în urma Renault-ului.

Convoiul format din cele trei maşini aflate la distanţă şi înaintând cu viteză redusă îşi croi drum prin centrul oraşului.

- Vă amintiţi când aţi stat în cealaltă casă a domnului Francis ultima dată când aţi fost aici?

- Acolo mergem?

- Nu chiar. La sfârşitul acestui drum este un rond-point - un sens giratoriu. Pare că duce undeva, dar nu duce nicăieri. Practic, acela e capătul drumului.

Merseră mai departe, străbătând două zone, în care unii dintre cei mai bogaţi rezidenţi trăiau în casele lor enorme, în spatele unor ziduri înalte. Traficul era mai lejer acum, iar Renault-ul rămăsese în urmă, ieşind frecvent din raza lor vizuală pe drumul îngust şi sinuos.

Trecură pe lângă casa cea veche a lui Reboul.

- Nu mai e mult, zise Olivier, apoi îl sună pe Ahmed, spunându-i să se apropie de Renault.

încă două sute de metri şi o ultimă curbă. Drumul se îngustase, cu o singură bandă, înainte să se sfârşească în micul sens giratoriu. Renault-ul se ivi în acea ultimă curbă şi se opri brusc, în spatele lui Olivier. Camioneta lui Ahmed se opri imediat în spatele Renault-ului. Şoferul nu avea unde să scape. Era prins în capcană.

Sam şi Olivier se îndreptară spre Renault. Ahmed era deja lângă acesta şi îi aştepta cu braţele încrucişate, pri-vindu-1 încruntat pe Rocca, bărbatul aflat la volan. Acesta se făcuse mic în spatele volanului, iar pe faţa lui se citea neliniştea. Olivier deschise portiera din dreptul şoferului şi, pe cel mai ameninţător ton de poliţist, îi spuse acestuia să coboare.

- Nimeni nu vine niciodată pe aici, adăugă el, aşa că vom putea avea o discuţie liniştită şi plăcută fără a fi deranjaţi. Bon, acum dă-mi permisul de conducere şi telefonul mobil.

Pentru o secundă, Rocca avu intenţia să protesteze, dar văzându-i pe cei trei bărbaţi care îl priveau de sus cu expresii ameninţătoare, se gândi mai bine şi făcu ceea ce i se spusese.

Olivier îşi notă datele din permisul bărbatului şi i-1 înapoie, însă păstră telefonul.

Inspirat de întrebările lui Sam, Olivier îl supuse pe Rocca unui scurt interogatoriu: Cine-1 angajase? Cum îl contactase pe Rocca? Unde se întâlniseră? Când urma să aibă loc următoarea întâlnire? De ce erau interesaţi de Reboul? Ce anume urmăreau, mai exact?

La multe dintre întrebări, Rocca nu avea un răspuns şi deveni evident că, în afară de faptul că fusese angajat să-l urmărească pe Reboul, nu ştia mare lucru. După încă douăzeci de minute frustrante, erau gata să-l lase să plece.

Cu motorul maşinii pornit şi geamul portierei coborât, Rocca îşi luă inima în dinţi şi îşi ceru înapoi telefonul. Olivier se aplecă spre el pentru a-i oferi o imagine de aproape a impenetrabililor săi ochelari de doare:

- Ai noroc că ţi-am lăsat maşina, îi zise el izbind cu palma plafonul maşinii.

Rocca o luă iute din loc, răsuflând uşurat.

Zece

Reboul păşea de colo colo pe terasă, îngrijorat la auzul veştilor. Asculta încordat ce-i povestea Sam. Din permisul de conducere aflaseră numele lui Rocca şi ştiau şi adresa acestuia, obţinută cu greutate chiar din gura lui. Dar erau convinşi că bărbatul avea foarte puţine informaţii în afară de numele celui care-l angajase şi care probabil că era la fel de fals ca şi povestea de acoperire. Cât despre descriere, aceasta putea corespunde aproape oricărui bărbat cu pălărie de Panama, cămaşă albă şi ochelari de soare. Nu puteau decât să verifice numărul de telefon la care Rocca le spusese că trebuia să sune în fiecare seară pentru informările zilnice. în telefonul mobil al lui Rocca, în dreptul acestui număr era trecut un anume monsieur Martin, un nume ce aparţinea unui număr de aproximativ 220 000 de familii din Franţa, echivalentul unui Mr. Smith anglo-saxon.

După expresie şi voce, Reboul părea descurajat.

- Deci ce facem acum?

- Ei bine, zise Sam, avem numărul acela, care e un punct de plecare. Hai să sunăm acolo, să vedem cine răspunde şi să încercăm să aflăm numele real al bărbatului. Şi cred că ştiu şi persoana care ar putea face asta fără să trezească vreo suspiciune: Mimi.

Sam o sună pentru a-i explica problema şi pentru a-i expune ideea sa: ca Mimi să se dea drept cineva de la departamentul de relaţii cu clienţii al

companiei de telefonie, care făcea un sondaj despre cât de satisfăcuţi erau clienţii.

- Dacă ai putea să faci rost atât de adresa, cât şi de numele acestuia, îi spuse Sam, ar fi grozav.

Sam aproape că o putea auzi pe Mimi clătinând din cap.

- Dar compania de telefonie ar trebui deja să aibă toate aceste date, zise ea. De ce nu verificăm mai întâi la ei?

De fapt, unul dintre amicii lui Olivier de la poliţie făcuse deja acest lucru, doar ca să afle că abonatul telefonic nu era o persoană, ci o companie: Escargot Investments, cu adresa administrativă în Monaco. O tăcere dezamăgită se instaură preţ de câteva clipe, întreruptă în cele din urmă de Sam.

- Am o veche prietenă care lucrează pe Wall Street. E investigator şi printre clienţii ei se află şi un tip care activează în domeniul băncilor de investiţii. Se specializează în secrete corporatiste. Dă-i numele oricărei companii, înregistrată oriunde în lume, şi ea va afla cine o deţine. Sam se uită în jur, spre ceilalţi, şi ridică din umeri, adăugând: Sau am putea merge la Monaco să ne încercăm norocul.

Elena era intrigată de ideea de a merge la Monaco -pe care ea nu-1 văzuse niciodată -, aşa că puse întrebarea previzibilă:

- De ce să nu facem şi una, şi alta?

Dinamismul este cel mai bun lucru după progres, deci căzură de comun acord că asta aveau să facă. Mai întâi trebuia dat un telefon. în New York era abia 7.30 a.m., dar pe Wall Street programul începea devreme, aşa că prietena lui Sam răspunse chiar după al doilea apel.

- Gail? Aici vechiul tău admirator, Sam. Tot aşa frumoasă eşti? El făcu cu ochiul, ţinându-şi telefonul departe de ureche. Atât de superficial sunt când e vorba de păstrat legătura? îmi pare rău, sincer, dar am călătorit foarte mult

în ultima vreme. Gail, ascultă, mă ocup de o afacere în Franţa şi mi-ar prinde bine nişte informaţii despre o companie din Monaco.

Sam fu nevoit să mai suporte preţ de câteva minute încă o serie de reproşuri din partea lui Gail până când aceasta se calmă, acceptând să caute informaţii despre Escargot Investments în schimbul promisiunii unui prânz - unul îndelungat— la Daniel, după întoarcerea lui Sam la New York.

Sam şi Elena plecară la Monaco devreme, în dimineaţa următoare.

Reboul insistase ca Olivier să-i ducă până acolo -acesta fiind foarte familiarizat cu oraşul -, adăugând că şoferul avea acolo o mătuşă pe care ar fi fost foarte fericit să o revadă.

Când părăsiră Marsilia şi intrară pe autostradă, Elena, întotdeauna avidă de informaţii despre orice nouă destinaţie, stătea cu nasul într-un ghid de călătorie pe care-1 împrumutase din biblioteca lui Reboul. Ea începu să-i împărtăşească lui Sam o mulţime de date suplimentare despre destinaţia lor: Monaco se întindea pe 500 de acri şi se putea încadra cu uşurinţă în Central Park din New York, care acoperea aproape 850 de acri. Populaţia sa este de aproximativ 36 000 de locuitori, de peste 120 de naţionalităţi. Prima piatră de temelie a castelului - casa actualului prinţ - a fost pusă la data de 10 iunie 1215.

- Dimineaţa sau seara? întrebă Sam, a cărui pasiune pentru statistică era destul de limitată.

Elena oftă înainte de a continua:

- Pentru a-i ademeni pe noii locuitori, primii conducători ai principatului au pus bazele unui sistem fiscal foarte atractiv.

- Cu alte cuvinte, cei care locuiesc aici nu plătesc taxe. Frumos!

Prelegerea despre Monaco fu întreruptă strategic de Olivier, care-i întrebă dacă aveau vreun plan pentru masa de prânz. Dacă erau de acord, zise el, ar fi vrut să tragă o fugă până la mătuşa lui.

După ce ajunseră în Monaco, Olivier îi lăsă la Place de Casino, unde atenţia lui Sam fu atrasă de una dintre priveliştile franţuzeşti care-i plăceau atât de mult: terasa lungă, umbrită şi ispititoare a unui restaurant cu bar. Acesta era Café de Paris, un local pe care Sam îl identificase pe vremuri drept un loc perfect pentru masa de prânz. Dar mai întâi, pentru sporirea apetitului, el avea de gând să viziteze sediul firmei Escargot Investments.

Constatară că la adresa pe care le-o furnizase compania de telefonie se ridica un bloc cu apartamente moderne, nu departe de cazinou. Judecând după zecile de plăcuţe discrete din bronz expuse în hol, companiile îi depăşeau numeric cu mult pe rezidenţii obişnuiţi. Şi printre acestea, la etajul al cincisprezecelea, se afla Escargot Investments.

Biroul era marcat tot cu o plăcuţă de bronz, fixată pe o uşă masivă, încuiată. Sam apăsă butonul soneriei şi o voce metalică îi ceru să se identifice şi să spună ce problemă avea.

- Mă numesc Phillips, zise Sam, iar Herr Trauner, bancherul meu din Zürich, mi-a recomandat firma dumneavoastră. Aş vrea să discutăm despre un proiect de investiţii.

Uşa se deschise, iar Elena şi Sam păşiră într-un mic spaţiu de recepţie, decorat elegant în nuanţe de gri.

O recepţioneră, la fel de elegantă, stătea în spatele unui birou sculptat, foarte lucios, care era gol, excepţie făcând o vază cu trandafiri albi şi o revistă Vogue deschisă.

- Bonjour, îi întâmpină ea. Nu cred că aveţi programare, nu-i aşa?

- De asta mă aflu aici, pentru a stabili o întâlnire, zise Sam, care îşi bătu buzunarele şi scoase o pagină pe care o rupsese din jurnalul său. Să vedem, acum... Mi s-a spus să întreb de un anume monsieur Martin.

Recepţioneră se încruntă, deranjând simetria celor două sprâncene perfect pensate.

- îmi pare rău, dar aici nu se află nimeni cu acest nume. Sunteţi sigur că nu este vorba de monsieur Morton?

Sam se plesni cu palma peste frunte.

- Desigur, zise el. întotdeauna greşesc. Monsieur Morton ar fi disponibil pentru o mică discuţie?

încruntarea se adânci, iar recepţioneră se scuză din nou. Monsieur Morton era plecat într-o călătorie de afaceri în Shanghai şi nu mai era nimeni disponibil acolo.

- Ce ghinion, zise Sam. Nu cred că putem considera că am pornit cu dreptul, nu-i aşa? Poate că un pahar de rosé ne-ar putea ajuta.

Stăteau pe terasa de la Café du Paris, privind peste drum, spre Place de Casino. Elena, a cărei fascinaţie pentru detaliile macabre nu înceta să-l surprindă pe Sam, studia faţada cazinoului.

- Tipii aceia, jucătorii înrăiţi care pierd tot ce au la masa de joc, zise ea, unde crezi că se duc să-şi pună capăt zilelor?

- Mă bucur că întrebi, zise Sam. De obicei, fac asta sub unul dintre palmierii aceia mari de acolo. Dacă nu mă înşel, celelalte locuri ar trebui să apară listate în acel mic ghid al tău. La litera „S“.

Vinul sosi, iar ei se instalară comod în scaune pentru a se bucura de priveliştea dinamică a grupurilor amestecate de turişti care invadează Monaco în fiecare vară. Ca de obicei, ţinutele femeilor erau mai ispititoare decât nelipsitele şepci de baseball şi pantalonii cargo purtaţi de bărbaţi, iar Sam se bucura din plin de tendinţele momentului - pantaloni foarte scurţi şi tocuri înalte. Elena era mai puţin impresionată însă de altă modă foarte populară a verii: fuste sau rochii umflate albe, cu mai multe straturi de volane, care-i aminteau de abajururile vintage ale bunicii ei. Ea începu să elaboreze acest subiect: „Rochiile acelea sunt pentru fetiţe de zece ani cu picioare bronzate" când fu întreruptă de soneria telefonului lui Sam.

Era Gail, care-l suna din New York, unde abia trecuse de ora 7 a.m. Atunci când Sam o complimentă pentru promptitudinea ei, ea îi spuse că fusese deja la sala de fitness şi că îşi lua micul dejun, un smoothie cu proteine.

- OK, zise ea. Despre acest Escargot Investments nu pot să-ţi spun mare lucru. E complicat, ceea ce mă face să cred că în spatele unor astfel de nume se fac întotdeauna afaceri dubioase. Compania e înregistrată în Monaco, dar e deţinută de către un trust din Insulele Cayman, care, la rândul lui, e deţinut de o anume firmă Anstalt din Liechtenstein, cu filiale în Zürich şi Nassau. Cu alte cuvinte, oricine ar fi patronul real, nu vrea ca lumea să ştie acest lucru.

- Dar trebuie să apară undeva numele unor persoane, zise Sam.

- Sigur că sunt... reprezentanţii trusturilor, care sunt de obicei avocaţi de prin partea locului. Aşa nu vom ajunge nicăieri. Am să mai încerc. Am un prieten în Nassau care-mi este dator cu o favoare. O să-l rog să mă ajute, poate află ceva.

- Gail, eşti o prinţesă!

- Am doar un cuvânt pentru tine, Sam Levitt: Daniel.

Acestea fiind spuse, convorbirea se întrerupse.

Cât timp Sam vorbise la telefon, Elena studiase meniul, încuviinţând din cap cu evidentă satisfacţie.

- Ficat şi bacon, de care nu mai găseşti deloc în Statele Unite, şi profiteroles cu sos fierbinte de ciocolată, zise ea. închise zgomotos meniul şi se aplecă în faţă. Şi spune-mi acum, zise ea, ce a aflat detectiva ta?

O oră foarte plăcută se scurse şi tocmai se delectau cu cea de-a doua cafea, când Elena privi pe deasupra ochelarilor spre Place de Casino.

- Ia te uită, zise ea. Uite cine e aici cu mătuşa lui favorită!

Şi acolo, plimbându-se prin mulţime, era Olivier, cu

braţul petrecut pe după mijlocul unei blonde extrem de drăguţe, care nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

- Am observat mai de mult chestia asta, zise Sam. Par să aibă mătuşi foarte tinere pe aici. Cred că e din cauza climatului mediteraneean.

îşi scoase telefonul şi-l sună pe Olivier.

- Ai putea să vii după noi în zece minute? Suntem la Café de Paris.

Olivier se întoarse, îi văzu şi rânji, apoi le făcu semn că totul era în regulă, ridicând degetul mare în sus, înainte ca el şi încântătoarea lui mătuşă să dispară grăbiţi în mulţime.

Pe drumul de întoarcere în Marsilia, Elena moţăi, iar Sam recapitulă în gând ce reuşiseră să afle. Mai nimic, se văzu nevoit să recunoască. Aproape mai nimic.

Unsprezece

Oleg Vronsky nu era un bărbat fericit. Singurul lucru pe care-l aflase după ce pusese sub urmărire maşina lui Reboul era faptul că Reboul era conştient de acest lucru şi mai mult decât capabil să gestioneze situaţia.

- Aşadar, îi spuse el lui Nikki, omul nu e un prost. îşi dă seama că se întâmplă ceva. Nu ştiu cât de buni sunt spionii lui, dar există posibilitatea să afle că sunt implicat. Asta nu mi-ar conveni deloc.

Nikki, ridicând ochii din revista pe care o citea, Body Beautiful, încuviinţă din cap, înţelegător.

Erau la bordul iahtului Regina Caspică, îndreptându-se spre est, pe lângă coastă, spre Cap dAntibes. Vronsky trebuia să ia prânzul cu Serghei Kalinin, un vechi prieten din Moscova, care avea nişte legături misteriosase, dar foarte avantajoase cu ministerul care răspundea de exploatarea gazelor naturale ruseşti. El şi mai mulţi compatrioţi avuţi de-ai săi deciseseră că o vilă mare în Cap

d’Antibes era - din toate punctele de vedere - mult mai atractivă decât un conac rusesc din pădurile mohorâte şi umede din zona Moscovei sau decât un bungalow somptuos pe malul mării, în Soci. Mâncare mai bună, în primul rând, şi posibilitatea de a alege dintr-un număr mult mai mare de fete. Promitea să fie un prânz distractiv.

Dar era greu de crezut că avea să-l ajute cumva pe Vronsky să obţină Le Pharo, pe care - era ferm convins de asta - îl merita.

Vronsky era unul dintre cei mai de succes bărbaţi ai lumii şi se număra printre cei mai bogaţi. De ani de zile reuşise să obţină exact ce-şi dorea. Iar acum tot ce stătea între el şi visul lui era acel francez încăpăţânat, arogant şi sâcâitor.

Nikki trăise în compania lui Vronsky destul cât să devină expert în a-i citi toanele, iar frustrarea şefului său era din ce în ce mai evidentă. Şi Nikki era sătul de atâta lipsă de activitate şi progres, aşa că, fără să se consulte cu nimeni, se gândise la nişte soluţii extreme în cazul acestei probleme. Răpire? O bombă pusă sub maşină? Să toarne nişte cianură în whisky-ul lui Reboul?

Dar dificultatea, aşa cum i se amintea adesea, era că Vronsky, odată ce ar fi intrat în posesia clădirii Le Pharo, intenţiona să facă din aceasta cartierul său general. El urma să-şi petreacă o mare parte din timp în Marsilia şi nu era deloc indicat ca atenţia poliţiei locale să fie îndreptată asupra lui. Scandalul trebuia evitat. Indiferent ce avea să păţească Reboul, asta trebuia să se întâmple în afara oraşului. Dar unde? Şi ce anume?

Regina Caspică îşi opri motoarele şi se rămase ancorată la câteva sute de metri de mal. Una dintre ambarcaţiunile Riva fu coborâtă şi pregătită pentru mica excursie până la debarcaderul privat, unde Kalinin, o matahală de bărbat purtând pantaloni scurţi de camuflaj, un tricou cu „I LOVE PUTIN" şi o şapcă de iahting, aştepta să-şi întâmpine oaspeţii.

-Oii!

- Serghei! A trecut atâta timp!

- Prea mult!

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară în entuziastul stil rusesc, de parcă ar fi fost doi luptători - fiecare dintre ei căutând ocazia de a-i administra celuilalt o lovitură decisivă, aruncându-1 peste şold. Apoi, încă strângându-şi umerii reciproc, făcură câte un pas în spate pentru schimbul ritualic de insulte.

Vronsky, către trupeşul Kalinin:

- Oh! Văd că dieta nu a funcţionat.

Kalinin, către Vronsky, care era mai scund decât el:

- Ce-i asta? Ai renunţat să mai porţi tocurile acelea înalte?

Urmă o serie de bătăi pe spate, Nikki fu prezentat, iar cei trei bărbaţi porniră pe o alee mărginită de pini Parasol către ceea ce Kalinin descrise drept „mica lui căsuţă de la ţară".

De fapt, era ditamai conacul, construit în 1930, stucul decolorat fiind acum de un roz prăfuit.

- Pe vremuri, Nabokov era singurul rus care trăia aici, zise Kalinin. Acum suntem răspândiţi peste tot. Vladimir -îţi aminteşti de el? - are o vilă chiar în capătul drumului, ceva mai sus, la şosea, iar băieţii Oblomov au grijă de o casă peste drum de el. Vin şi ei la prânz. Vladimir are o mică operaţiune delicioasă în Nisa - ar trebui să-i vezi fetele! -, iar verii Oblomov se pun bine cu mafia corsicană. Aşa că afacerile sunt ca de obicei. Acum, ce vrei să bei? Ţi-aş recomanda un Dom Pérignon din ’96 pentru început.

Prânzul continuă în aceeaşi manieră jovială, cu şampanie, blinii, caviar şi homar, fete în bikini plimbându-se pe marginea piscinei şi un cântec rusesc interpretat de Kalinin în timp ce-şi savurau cafeaua.

Dar Vronsky, deşi se simţea bine, era frământat de gânduri. Menţionarea mafiei corsicane îl pusese pe gânduri.

Când se întoarseră după prânz la bordul iahtului Regina Caspică, barca Riva transporta doi pasageri în plus: pe Saşa Oblomov şi Igor, vărul de-al doilea

al acestuia.

Deşi erau rude îndepărtate, o pasiune comună pentru crimele violente şi sumele mari de bani îi făcuse să devină foarte apropiaţi încă de când erau tineri, iar de atunci lucrau împreună. Acum, la invitaţia lui Vronsky, acceptaseră să vină la bord ca să discute despre ceea ce Vronsky le descrisese drept „un proiect interesant".

Toţi patru se aşezară pe scaune, faţă în faţă, în jurul unei mese joase din cabina de lux a lui Vronsky, în timp ce un steward se foia în jurul lor preluând comenzi de trabucuri şi Armagnac. Codul vestimentar era, în mod clar, flexibil: Vronsky, în haine de pânză bine călcate, Nikki, în jeanşi albi şi o bluză neagră mulată, care-i evidenţia muşchii, iar verii Oblomov, semănând cu doi urşi ciufuliţi, îmbrăcaţi identic în tricouri şifonate şi pantaloni scurţi de camuflaj, o ţinută ce părea să fie de rigueur pentru rezidenţii ruşi din Cap d'Antibes.

Vronsky aşteptă ca stewardul să plece înainte să deschidă discuţia.

- Am o problemă în Marsilia, zise el, iar bunul nostru prieten Serghei mi-a sugerat că voi doi m-aţi putea ajuta, îşi studie preocupat capătul aprins al trabucului, de parcă ar fi căutat inspiraţie, apoi continuă: Sper că nu a fost indiscret, dar a menţionat că voi aveţi - cum aş putea să spun? - relaţii de afaceri în Corsica.

Vronsky îi privi pe cei doi Oblomov cu sprâncenele arcuite întrebător. Bărbaţii ridicară simultan din umeri, reacţie pe care Vronsky alese să o ia drept confirmare. El continuă sub privirile lor fixe şi intense, până termină de explicat problema care-1 preocupa şi posibila ei soluţie, dar numai în termeni generali.

Detaliile puteau aştepta până mai târziu.

Rezemându-se de speteaza scaunului său, îşi aprinse din nou trabucul.

- Aveţi întrebări?

Saşa Oblomov ridică mâna dreaptă cu palma în sus

către Vronsky, frecându-şi degetul mare de index - semnul universal pentru bani. Vronsky zâmbi.

- Perfect, zise el. Acum putem sta de vorbă.

Francis Reboul începea să-şi recapete buna dispoziţie după neliniştea şi nervozitatea cauzate de comportamentul lui Vronsky. Trecuseră două zile fără niciun incident şi fără vreun indiciu că ar mai fi fost urmărit. Viaţa părea să se fi întors la normal, vânătoarea celor doi prieteni ai săi - Elena şi Sam - după un apartament fiind o distragere plăcută.

Binecuvântata uşurare se sfârşi în timpul serii, când stăteau la un pahar de vin, mai exact atunci Sam îi dădu veştile pe care le primise de la spioana lui de pe Wall Street.

- Tocmai m-a sunat Gail, zise el. Nu ştiu cum a făcut, dar a reuşit să descâlcească toate iţele firmelor offshore şi trusturilor false, iar acum ştim cine deţine Escargot Investments. Inspiră adânc, adăugând: Mă tem că, aşa cum bănuiam noi, e vorba de Vronsky. Ceea ce înseamnă, presupun, că el este cel care a pus să fii urmărit.

Sam îl văzu pe Reboul schimbându-se la faţă. Colţurile gurii i se lăsară, iar chipul lui crispat deveni o mască a furiei. Reuşi să se adune, cu un efort vizibil, şi spuse:

- Aş vrea să recapitulez tot ce s-a întâmplat, chiar de la început. Se uită la ceasul său şi înjură. Am o întâlnire în seara asta. Sam, am putea vorbi pe îndelete mâine dimineaţă la prima oră?

Dimineaţa îl prinse pe Reboul la fel de încordat - o încordare combinată cu furie, care crescu atunci când el şi Sam trecură în revistă evenimentele din ultimele zile, de la momentul în care elicopterul lui Vronsky survolase Le Pharo până la spectacolul pe care acesta îl dăduse la dineul de caritate, felul în care apăruse în ziua următoare pe aleea privată a lui Reboul şi implicarea sa aproape sigură în urmărirea maşinii lui Reboul. Sam încercă să-i prezinte situaţia în ansamblu.

- Iată cum stau lucrurile: în cel mai bun caz, acesta e un ticălos neruşinat, iar în cel mai rău caz, un ciudat periculos, dar până acum nu a încălcat nicio lege. Tot ce ar putea face poliţia ar fi să-l ţină sub observaţie de la distanţă.

Reboul păşea de colo colo cu pumnii încleştaţi.

- M-am săturat, zise el. Vreau să-l înfrunt, să-i spun în faţă că, dacă nu mă lasă în pace, vor fi consecinţe.

Sam clătină din cap.

- îmi pare rău, Francis, dar e o idee proastă! Nu vei reuşi decât să-l îndârjeşti şi mai mult. Am mai întâlnit oameni ca el şi pot să spun că nu renunţă uşor când şi-au pus ceva în minte. De asemenea, nu uita; cel puţin trei persoane care i-au stat în cale au murit în împrejurări destul de ciudate.

Sam se apropie de prietenul său şi-l cuprinse cu braţul pe după umeri.

- Crede-mă, nu e cazul să te arunci cu capul înainte, în acest moment, Vronsky ştie mai multe despre tine decât ştii tu despre el. Ar fi folositor, de exemplu, să aflăm cât timp plănuieşte să rămână în Marsilia. Judecând după trecutul lui, probabil că e mai puţin periculos când e aproape decât atunci când e. plecat. Tu ce crezi?

- Sunt de acord. E mai bine să ştii mai multe despre duşmanul tău. Doar că nu putem să-l sunăm şi să-l întrebăm, pur şi simplu.

- Ei bine, zise Sam. Eu ştiu pe cineva care poate face asta. Jurnalistul nostru favorit.

Doisprezece

- Philippe?

- Cine-i la telefon? Ce oră e?

- E ora la care cel mai bun reporter din Marsilia merge pe teren pentru un reportaj. Sam la telefon.

- Aha. Se auzi un mormăit. Philippe se ridicase probabil în capul oaselor. E ceva urgent? întrebă el.

- Mai mult decât urgent. Acum ai şansa să faci o faptă bună pentru a-1 ajuta pe bunul tău prieten, Francis.

- Ce a făcut?

- El nu a făcut nimic, mai bine spus Vronsky a făcut ceva. Suntem siguri că a pus pe cineva să-l urmărească pe Francis şi Dumnezeu ştie ce va mai încerca în continuare. Trebuie să aflăm mai multe despre el. Spune-mi, te-a mai căutat de când ţi-a făcut invitaţia aceea la un interviu pe iahtul lui?

- Nu. A spus că mă va căuta, dar nu m-a sunat.

- Ei bine, am o idee care ar putea merge.

- Ascult.

Vocea lui Philippe nu mai era somnoroasă, ci alertă.

- E ceva ce i-ar măguli vanitatea, oferindu-i şansa de a deveni mai cunoscut în Marsilia, aceasta fiind una dintre ambiţiile lui sociale. Iată care-i planul: Tu îi spui că i-ai convins pe cei din consiliul editorial să facă o serie de profiluri personale detaliate ale Prietenilor Marsiliei, şi cine ar fi mai potrivit pentru început decât cel mai generos prieten al tuturor, monsieur Vronsky?

- Dar deja i-am făcut profilul, îţi aminteşti? După licitaţie.

- Ah, zise Sam, dar aceea nu era decât o schiţă vagă. Mă gândesc la un portret complet: bărbatul complex cu tot ceea ce-1 defineşte - speranţele lui, visurile, indiscreţiile, totul. Tu ştii cum sunt bogătaşii ăştia. Au cu toţii un ego mare cât casa, adoră să vorbească despre ei înşişi, iar marele tău plus este că Vronsky e mulţumit de articolul pe care l-ai scris despre el.

înainte să primească vreun răspuns, Sam strecură mita. Cunoscând pasiunea lui Philippe pentru mesele de prânz, în general, şi pentru Le Bistrot d'Edouard, în particular, sugeră să se întâlnească mai târziu la restaurant,

unde puteau discuta problema faţă în faţă. Philippe se înclină în faţa logicii irezistibile a argumentului lui Sam. Acceptă să se vadă la prânz cu acesta.

Sam lăsă telefonul jos şi se uită la Elena peste masa cu micul dejun. încruntată şi concentrată, era aplecată peste un număr al ziarului International New York Times, cafeaua şi croasantul ei fiind neatinse. Aceea - Sam ajunsese să o ştie foarte bine - era expresia Nu Mă Deranja.

Termină de citit articolul care-i atrăsese atenţia, pufni indignată şi împinse ziarul cu dosul mâinii.

- Dumnezeule, mă enervează la culme rataţii ăia de la Washington, zise ea. Ar fi bine să fie alungaţi cât mai repede şi înlocuiţi cu femei. înfierbântată de subiectul pe care-1 citise, flutură un deget spre Sam, extrem de furioasă: Cum pot fi împotriva avorturilor şi pro-arme? Idioţii ăştia bolborosesc discursuri despre caracterul sacru al vieţii umane, chiar dacă omul nici nu a apucat să se nască, şi totuşi ei şi amicii lor de la NRA aleg să ignore că armele omoară mii de americani în fiecare an. Crezi că are vreo noimă?

Elena îl lăsă pe Sam să mediteze la această interesantă întrebare în timp ce ea îşi atacă, în sfârşit, croasantul. De fapt, el era absolut imun de mai mulţi ani la farmecele vreunui politician, indiferent de partid, şi era încă surprins că lumea lua în serios o şleahtă de fanfaroni preocupaţi doar de foloase personale.

Era un punct de vedere pe care Elena îl considera iresponsabil din punct de vedere constituţional, aşa că Sam decise să schimbe subiectul şi să se mute pe un teren mai sigur.

- Ce-ai spune să-i însoţeşti la masa de prânz pe doi dintre admiratorii tăi fideli? întrebă el. Philippe şi cu mine.

Elena ridică ochii spre el şi zâmbi, dispoziţia ei înse-ninându-se brusc.

- Cred că mi-aş putea face timp.

Trecuseră vreo doi ani de când Philippe îi dusese pentru prima dată pe Elena şi pe Sam la Chez Edouard şi fusese vorba - pentru amândoi - de

dragoste la prima îmbucătură. Elena încă îşi mai amintea ce mâncase atunci şi era tentată să comande acelaşi lucru. Tapas în toată splendoarea lor, de la şuncă pata negra până la tuna roe stropite cu ulei de măsline, vinete prăjite şi condimentate cu mentă, tartar de somon cu miere şi mărar, flori de zucchini prăjite în ulei, anghinare, hamsii şi scoici - erau cincisprezece feluri de tapas în total şi, aşa cum spusese Elena, putea să guste bucuroasă din fiecare. Dar, înclinaţi fiind spre moderaţie, stabiliră, în cele din urmă, să comande câte patru feluri de tapas pentru fiecare.

Există un moment special într-un restaurant bun -j care apare înainte de prima înghiţitură, iar acesta ar trebui trecut primul în meniu. E vorba de anticipare, atunci când ştii sigur că nu vei fi dezamăgit. Comanda ta a fost luată, primul pahar cu vin e la îndemână, mirosuri tulburătoare se strecoară pe uşa bucătăriei de fiecare dată când aceasta se deschide, chelnerii mişună pe lângă tine, se aude scârţâitul umed al dopurilor care sunt scoase din sticle şi totul este aşa cum trebuie să fie. Te rezemi relaxat de speteaza scaunului şi lumea ţi se pare frumoasă.

- Paradisul, zise Elena.

Philippe rezervase o masă în sala de la etaj, cea pe pereţii căreia, de jur împrejur, erau inscripţiile cu litere de mână care-i îndemnau pe toţi buvez, riez, chantez - beţi, râdeţi, cântaţi. Era cam devreme pentru cântat, dar celelalte două sugestii fură urmate cu un entuziasm debordant.

- Acum, zise Sam, acesta e un prânz de afaceri, bine? Hai să începem cu ceea ce ştim, apoi ne vom gândi ce să facem. Mai întâi, ştim ce anume îşi doreşte cu ardoare Vronsky: Le Pharo. în al doilea rând, ştim că, de obicei, obţine ceea ce vrea, adesea aranjând ca obstacolele care i se ivesc în cale - fie chiar şi umane - să dispară. în al treilea rând, întotdeauna este în altă parte atunci când se petrece ceva neplăcut. Cam asta e şi din păcate nu e destul. Făcu o pauză pentru a sorbi din paharul de vin. Fiecare om are slăbiciunile lui, ceva care-1 face vulnerabil şi asta e ceea ce mi-ar plăcea la nebunie să aflu. Sam făcu un semn din cap spre Philippe, adăugând: Iar cea mai bună şansă de a afla acest lucru eşti tu.

înainte ca Philippe să aibă ocazia să răspundă, platourile cu tapas sosiră - un sortiment variat de antreuri mici care ocupa aproape toată masa. Cei trei

uitară momentan de Vronsky, ridicându-l în slăvi pe bucătarul-şef.

- A fost perfect, zise Elena în timp ce ştergea cu o bucată de pâine ultimele rămăşiţe de miere şi mărar din farfurie. Mă bucur atât de mult că nu am comandat un fel principal. Aţi văzut că au churros şi sos de ciocolată pentru desert?

Era rândul lui Sam să-şi dea ochii peste cap. Cum mânca Elena toate acele lucruri fără să pună pe ea niciun pic de grăsime era un mister pentru el.

- Să revenim la Vronsky! Philippe, tu ce crezi? Trebuie să fi intervievat vreo câţiva căpitani ai industriei la viaţa ta. Le place să vorbească, nu-i aşa?

- încearcă numai să-i opreşti! Philippe luă o înghiţitură zdravănă din vinul său, adăugând: Atât timp cât vorbesc despre subiectul lor favorit.

- Care este propria persoană, nu-i aşa?

- Exact. Să-l fac să vorbească nu ar trebui să fie prea dificil.

Elena îşi puse mâna pe braţul lui Philippe.

- Trebuie să facem ceva, zise ea. Toate astea îl afectează pe Francis. Urăsc să-l văd atât de îngrijorat.

Philippe încuviinţă din cap.

- Lasă-mă să mă gândesc la ceva. Pentru mine, depinde cât de mult îşi doreşte tipul să devină o persoană importantă în Marsilia. Dacă îşi doreşte cu adevărat - iar eu aşa cred -, nu ar trebui să avem vreo problemă.

Elena îl strânse de braţ.

- Pentru asta poţi lua una dintre porţiile mele de churros.

Sam ridică paharul în faţa lui Philippe.

- în cinstea ta, jeune homme.

între timp, liniile telefonice din Cap d'Antibes şi

Corsica fuseseră foarte ocupate, verii Oblomov încercând să afle cât mai multe informaţii de la contactele lor din Calvi şi Ajaccio. Dar într-o asemenea comunitate mică, cu relaţii atât de strânse, era aproape imposibil ca până şi cea mai nesemnificativă informaţie să treacă neobservată, mai ales când erau la mijloc crime şi bani. Urechile erau întotdeauna ciulite pentru eventuale remarci scăpate din neatenţie şi nu trecu mult până când astfel de informaţii ajunseră la urechile fraţilor Figatelli, Fio şi Jo.

Frecventând unele cercuri mai puţin convenţionale ale societăţii corsicane, aceştia auzeau adesea bârfe şi noutăţi care nu erau de interes public şi aşa se întâmplă şi de această dată. Prietenul şi ocazionalul lor coleg de afaceri Maurice, un chefliu „de profesie", reuşise să surprindă frânturi dintr-o conversaţie care sugera că nişte ruşi de pe Riviera ofereau un camion de bani pentru a face pe cineva să dispară.

Fraţii Figatelli, foarte atenţi la astfel de zvonuri, îi cerură lui Maurice să-şi continue cercetările şi să-i ţină la curent cu noutăţile, promiţându-i un bonus în cazul în care ar fi reuşit să identifice ţinta.

Verii Oblomov începeau să se simtă ca acasă la bordul iahtului Regina Caspică. Din nou, ei se aflau în coconul luxos al lui Vronsky - salonul personal al acestuia, unde aveau la discreţie trabucuri şi coniac - pentru a-i prezenta un raport detaliat al realizărilor lor.

Raportul începu pe un ton optimist.

- Ne-aţi spus că vreţi să auziţi veşti bune, zise Saşa Oblomov. V-am adus veşti bune. Este un bărbat în Calvi, Nino Zonza, cu care am mai lucrat la vreo două proiecte. Spune că ne poate ajuta.

- în ce fel? întrebă Vronsky.

- în orice fel. Oblomov luă o înghiţitură de coniac şi se înfioră de plăcere. Va aranja totul. îl va şi îngropa, dacă doriţi.

Vronsky dădu din cap în semn de încuviinţare.

îi plăcea să aibă de-a face cu profesionişti care asigurau servicii complete.

- Dar nu uitaţi, le spuse el, sub nicio formă numele meu nu trebuie să fie implicat.

- Zonza poate garanta acest lucru, atât timp cât totul se va petrece în Corsica. Bărbatul se aplecă în faţă şi îşi bătu o nară cu indexul, adăugând: Unde anumite lucruri pot fi aranjate fără deranjul autorităţilor franceze.

- Acum, zise Vronsky, ce l-ar putea determina pe Reboul să facă o excursie în Corsica? Gândiţi-vă la asta! între timp trebuie să aflăm mai multe despre el... nu doar locurile unde se deplasează şi ce obiceiuri are. Iar de data asta nu vreau amatori care să-i urmărească maşina. Vreau să-mi găsiţi pe cineva care chiar se pricepe.

Oblomov se scărpină în creştetul acoperit cu păr ţepos.

- Să vedem. Vrem pe cineva cu experienţă şi contacte, care să facă să dispară toate micile detalii neplăcute. Faţa bărbatului se însenină. Cineva, de exemplu, precum avocatul din Nisa care s-a ocupat de divorţul meu. El are informatori peste tot de-a lungul Coastei şi a aflat despre fosta mea soţie nişte lucruri pe care nici măcar ea nu le ştia. în plus, e foarte discret şi nu ciripeşte.

Lui Vronsky, el însuşi un supravieţuitor al neplăcutelor proceduri de divorţ, îi surâdea această idee.

Şi astfel, investigaţiile erau aranjate de ambele părţi, fără ca niciuna din tabere să bănuiască vreo clipă că era investigată.

Treisprezece

Vronsky era încântat şi chiar flatat să deschidă importanta serie de interviuri realizate de Philippe. Se simţea în largul lui cu tânărul jurnalist, iar acest lucru îi oferea şansa de a fi privit ca unul dintre cei mai importanţi filantropi ai Marsiliei, pe care el îl considera acum oraşul său adoptiv. Şi astfel, Vronsky fu încântat să accepte ca prima întâlnire cu jurnalistul să aibă loc la

bordul iahtului său, Regina Caspică, unde, întâmplător, jucăriile şi alaiul său aveau să fie la îndemână.

Pentru Philippe, interviul începu într-o manieră promiţătoare cu o excursie scurtă, dar luxoasă într-o barcă Riva condusă de un şofer. Gazda sa îl întâmpină jovial pe puntea iahtului, cu faţa numai zâmbet, iar Philippe realiză imediat că avea să primească o atenţie deosebită. Avea să urmeze o avalanşă de linguşeli pentru măgulirea orgoliului personal, iar Vronsky avea să se comporte de parcă acela ar fi fost cel mai important moment al zilei. Philippe era familiarizat cu un astfel de comportament, specific îndeosebi unor oficialităţi publice minore care sperau ca un interviu favorabil să le propulseze pe culmile ameţitoare ale succesului, oferin-du-le şansa de a deveni oficialităţi publice majore. Dar, deşi era familiarizat cu această comedie, Philippe trebuia să admită că Vronsky era un actor deosebit.

Primul act fu un mic tur asistat al celor mai evidente atracţii ale vieţii simple pe mare: bărcile Riva, elicopterele, piscina cu apă dulce (Vronsky descoperisă că apa sărată îi irita pielea), terasa, puntea superioară pentru cocktai-luri, puntea de manevră - cu o întreagă colecţie de dispozitive şi minunăţii electronice de ultimă generaţie. Philippe îşi dădu silinţa să pară impresionat de tot ce văzuse, deşi impresia lui reală - pe care, desigur, o păstra pentru sine - era că banii azvârliţi pe astfel de extravaganţe ar fi fost mult mai eficient cheltuiţi pe o casă magnifică în Marsilia, pe un apartament în Paris ori pe două sau trei podgorii din Cassis.

în interior, Philippe fu condus prin vasta cameră de zi şi sălile de oaspeţi: cinci apartamente - fiecare dotat cu jacuzzi şi, după cum ţinu să precizeze cu un zâmbet modest Vronsky, fiecare cu vedere la mare. De acolo, trecură într-o bucătărie care ar fi făcut pe orice chef de trei stele să se simtă ca acasă, apoi vizitară o cramă demnă de un château şi o cameră frigorifică cu compartimente separate pentru foie gras şi caviar. După spusele lui Vronsky, tocmai acele mici detalii făceau din Regina Caspică o incredibil de confortabilă casă departe de casă.

- Şi, dacă-mi permiteţi să întreb, ce înseamnă pentru dumneavoastră acasă? întrebă Philippe.

- Lumea largă, răspunse Vronsky. Lumea e casa mea. Acum permiteţi-mi să vă arăt biroul meu, apoi ne putem apuca de treabă.

Biroul era spaţios şi modern, decorat cu tot felul de omagii aduse lui Oleg Vronsky. Capul enorm al unui urs împuşcat în Siberia împărţea peretele cu o uriaşă fotografie alb-negru a lui Vronsky în frac, valsând într-o sală de bal cu o fată frumoasă. Alte fotografii mai mici îl înfăţişau pe Vronsky împreună cu diferite celebrităţi -genul celor atrase de bărbaţii bogaţi - şi mai erau şi nişte scrisori înrămate, majoritatea în limba rusă, pe care Vronsky le descrise ca provenind de la „nişte prieteni cu funcţii înalte".

Se servi şampanie şi se oferiră trabucuri. Philippe îşi scoase lista de întrebări şi un reportofon, iar interviul începu.

Două ore mai târziu, într-un birou mult mai mic şi mai puţin sofisticat, în apropiere de Promenade des Anglais din Nisa, avocatul de divorţuri Antoine Prat stătea aplecat deasupra unui carneţel, jucându-se cu nişte zerouri şi încercând să estimeze cât putea câştiga în urma ultimei însărcinări primite. Cel mai recent client al lui, Saşa Oblomov, îl instruise să nu precupeţească niciun efort pentru a afla fiecare detaliu al mişcărilor şi obiceiurilor cotidiene ale lui Reboul. Investigaţia urma să fie îndelungată, complexă şi, dacă Prat avea să se ocupe conştiincios de asta, extrem de scumpă. El se felicită -aşa cum făcea în mod frecvent - că alesese o ocupaţie din care avea doar de câştigat de pe urma slăbiciunilor, lăcomiei şi defectelor omeneşti, trei trăsături care îl ajutaseră să obţină recompense atât de generoase de-a lungul anilor. îndesându-şi foile cu calcule într-un sertar, Prat îşi chemă secretara, pe atrăgătoarea Nicole, şi începu să-şi planifice primele acţiuni.

în acea seară, Reboul hotărâse să lase deoparte grijile zilei şi să-i prezinte Elenei unul dintre vinurile sale provensale favorite, elegantul şi palidul rosé Château la Canorgue, un vin bio fără sulfiţi. Astfel, după cum pretindea Reboul, vinul era nu doar delicios, dar şi terapeutic, o teorie pe care Elena o testa entuziasmată. Era încântată că Reboul redevenise cel de dinainte, pentru că se ataşase foarte mult de el şi era gata să încurajeze orice distragere - fie ea lichidă, fie de altă natură - care l-ar fi putut înveseli în acele momente.

Primul pahar fu terminat surprinzător de repede, aşa cum se întâmplă adesea.

- Funcţionează, declară Elena. Deja mă simt mai bine!

Reboul zâmbi, îi umplu din nou paharul şi tocmai se pregătea să explice legătura dintre sulfiţi şi mahmureală, când Sam li se alătură, schimbând telefonul pe care îl avea în mână cu un pahar înainte de a se aşeza.

- Era Philippe, zise el, care tocmai a exersat „pupatul în fund"... dintr-un capăt al ambarcaţiunii lui Vronsky până în celălalt.

Reboul se înfioră, amintindu-şi de rus.

- înseamnă că totul a decurs bine, zise el.

- Nici că se putea mai bine de atât. Dacă Vronsky nu ar fi avut un aranjament pentru cină, Philippe ar fi şi acum pe iaht.

- A aflat ceva interesant? întrebă Elena.

- Nimic dramatic, zise Sam. Probabil este prea devreme să ne aşteptăm la indiscreţii. Dar Vronsky vrea să se mai vadă cu Philippe, de data aceasta în prezenţa unui fotograf, aşa că totul pare promiţător.

Reboul îşi puse paharul jos şi se aplecă în faţă.

- Uite ce e, zise el, Vronsky vrea Le Pharo... Dumnezeu ştie că a lăsat să se înţeleagă asta mai mult decât evident. Şi dacă ceea ce am auzit noi e adevărat, va face orice ca să-l obţină. Dar cum va proceda şi ce planuri are să pună mâna pe el? îmi pare rău, dar nu cred că o să-i mărturisească unui jurnalist ce are de gând, nu credeţi?

Sam ridică mâna.

- Nu ştii niciodată ce informaţie i-ar putea scăpa. Odată ce se va obişnui şi va căpăta încredere în Philippe -şi se pare că aşa se întâmplă deocamdată -, va lăsa garda jos. Va începe să spună anumite lucruri ca să demonstreze cât de inteligent este. Se întâmplă mereu. în afară de asta, Philippe este singura

noastră legătură cu Vronsky. Ştiu că e frustrant, dar cred că strategia cea mai bună ar fi să aşteptăm răbdători să facă el prima mişcare. Şi cât vom aştepta va trebui să fim prudenţi. Foarte prudenţi.

în timpul cinei, la sugestia lui Sam, începură să alcătuiască o listă de subiecte şi întrebări pentru Philippe, pe care acesta să i le prezinte lui Vronsky la următoarea lor întâlnire. Oricum, avea să le fie greu să aibă răbdare.

Paisprezece

Era o seară corsicană încântătoare, iar fraţii Figatelli aşteptau, aşa cum stabiliseră, în faţa intrării barului lor din Calvi, nu departe de casa în care se născuse Cristofor Columb. Trecuseră mai multe zile de când reuşiseră să aranjeze o întrevedere cu bărbatul cu care urmau să se vadă acum, iar ei ajunseră la acest rezultat datorită unui mic serviciu pe care i-1 făcuseră cu un an în urmă. Cei doi îi sugeraseră să se întâlnească în camera din spate a barului. Dar omul lor de legătură, o persoană prudentă, prefera să evite riscul de a fi văzut alături de ei în public. Avea să trimită o maşină după cei doi fraţi, care să-i ducă intr-un loc mult mai discret.

Cu o punctualitate rar întâlnită în Corsica, un Renault mare şi cenuşiu trase în faţa barului la ora stabilită. Maşina era condusă de un bărbat care, la prima vedere, părea să nu aibă gât - doar un cap masiv, ce părea să fi crescut direct pe nişte umeri la fel de masivi. Acesta le făcu semn fraţilor Figatelli să se urce în maşină, apoi demară, ignorând încercările lor de a face conversaţie. Câteva minute mai târziu, şoferul opri maşina în faţa unei case vechi, cu tencuiala decolorată de vreme, dintr-un vechi cartier al oraşului. Uşa din faţă fu deschisă de un alt uriaş, proporţiile acestuia fiind accentuate de un tricou mulat pe corp. Acesta îi conduse pe fraţii Figatelli pe un coridor slab iluminat într-o încăpere întunecoasă ca o peşteră, cu un tavan înalt şi boltit. Singurul semn de viaţă din cameră era licărul mut unui televizor cu sonorul dat la minimum.

Acesta era sediul lui Nino Zonza, un om care, timp de cincizeci de ani, fusese o figură influentă, deşi puţin cunoscută, din spatele scenei lumii interlope corsicane. Cei care-1 cunoşteau îl apreciau foarte mult atât pentru

reţeaua sa de informatori, cât şi pentru volumul şi acurateţea informaţiilor pe care le furniza.

Era o legendă locală care spunea că, dacă te scărpinai în dos în Ajaccio, ştirea ajungea la urchile lui Zonza din Calvi în mai puţin de o oră.

- Intraţi! Luaţi loc!

Vocea care venea din spatele încăperii era scăzută, dar răguşită. Gazda lor, un omuleţ chel şi uscat, pe care trecerea timpului îşi lăsase amprenta, stătea cocoţat pe marginea unui fotoliu mult prea mare pentru el, privin-du-i pe fraţii Figatelli prin lentilele groase şi negre ale unor ochelari de soare.

- îmi amintesc de voi doi, zise el. Mi-aţi fost de folos. Ce vreţi de la un bătrân ca mine?

- E o plăcere să vă revedem, monsieur Zonza, zise Jo. Şi am aprecia nespus de mult ajutorul dumneavoastră.

Zonza îşi înclină capul, ochelarii lui de soare reflectând lumina televizorului. Jo continuă:

- Am auzit un zvon. Se pare că nişte ruşi de pe Riviera fac cercetări legate de o anumită treabă pe care ar vrea să o facă. O dispariţie.

- A, da, zise bătrânul. Zilele astea, zvonuri de felul ăsta apar din ce în ce mai des. Zâmbi şi clătină din cap. Vechea lume plină de pericole.

Jo zâmbi la rândul lui.

- Cu siguranţă. Se vorbeşte despre un cunoscut afacerist din Marsilia care ar fi implicat. Şi, cum avem mulţi prieteni în Marsilia, ne-ar plăcea să ştim care ar fi acela. Jo îşi întinse braţele în lături şi ridică din umeri, adăugând: în caz că l-am putea ajuta.

- într-adevăr, zise Zonza. înţeleg interesul vostru. Dar la astfel de informaţii - atât de delicate, de secrete - nu e uşor de ajuns. Şi, normal, nu sunt niciodată divulgate cu uşurinţă.

- Desigur, desigur. Dar noi am fi încântaţi să...

Zonza ridică o mână pătată de vreme.

- Vom avea destul timp să discutăm despre plata acestui serviciu dacă apare vreo informaţie. Lăsaţi-mă să mă mai gândesc. Dacă o să aud ceva, o să vă trimit un mesaj la barul vostru.

- Ştiţi adresa? întrebă Jo.

Zonza zâmbi, dezvăluind mai mulţi dinţi din aur.

- Ştiu totul despre Calvi.

După plecarea fraţilor Figatelli, Zonza îşi turnă un pahar de myrte şi se gândi la situaţia în care se afla. Cu o săptămână în urmă i se ceruse să se gândească la o ofertă atractivă din partea verilor Oblomov. Acum se părea că erau implicaţi şi fraţii Figatelli, iar el, corsican fiind, ar fi preferat să facă afaceri cu corsicanii - asta, desigur, dacă fraţii ar fi fost pregătiţi pentru o ofertă pe măsura celei venite din partea ruşilor. Dar, îşi spuse el, nu era nevoie să dea zor cu luarea unei decizii. De fapt, era posibil să accepte ambele oferte şi să fie plătit de fiecare dintre părţi. Interesant! îşi turnă un al doilea pahar de myrte, deschise sonorul televizorului şi se aşeză comod pentru a urmări reluarea unui nou episod din Dallas.

Fraţii Figatelli, stând la o cafea în camera din spatele barului lor, făceau schimb de impresii în urma întâlnirii cu Zonza.

- Ei bine, zise Fio, am devenit eu suspicios cu vremea sau tipul ştie mai multe decât lasă să se înţeleagă?

- Probabil că ştie totul. Dacă a reuşit Maurice să prindă o discuţie într-un moment când era treaz, Zonza, cu reţeaua pe care o are, a âuzit cu siguranţă ceva. Câţi oameni cu urechile ciulite are pe străzi? O duzină? Cincizeci? Trebuie să ştie!

Fraţii rămaseră tăcuţi câteva clipe, încercând să găsească o soluţie pentru a-l determina pe Zonza să le spună ce aflase. Dar, după cum erau nevoiţi să

admită, acesta nu era omul care să răspundă amabil la presiuni. Amenințările ieşeau din discuţie. Banii erau poate o soluţie, dar despre ce sumă putea fi vorba?

- Dacă am putea afla cine sunt aceşti ruşi, măcar am avea nişte opţiuni, zise Jo. El îşi scoase telefonul. Hai să-l chemăm aici pe Maurice! Poate că-şi aminteşte unde a auzit informaţia.

Maurice îşi făcu intrarea în maniera lui obişnuită, adică pe furiş, de parcă se temea să nu fie jefuit. Scund şi brunet, cu o barbă scurtă şi ciufulită, bărbatul se mândrea cu aspectul său şters.

- E uşor să mă pierd în mulţime, îi plăcea lui să spună, dar mai că aş putea dispărea şi într-o cameră goală.

Şi era adevărat. Asemenea unui cameleon, era capabil să se confunde cu împrejurimile. Asta era, de fapt, cea mai mare calitate a spionilor.

Maurice acceptă un pahar de whisky corsican. Pri-vindu-i întrebător pe fraţii Figatelli, se gândea deja la o posibilă însărcinare.

- îţi aminteşti zvonul acela pe care l-ai auzit? întrebă Fio. Despre doi ruşi?

Maurice ridică ambele mâini.

- Nu mă zoriţi, vă rog! Am auzit, dar nu înseamnă că lucrurile astea se difuzează la ştirile serii. Să găsesc numele persoanei luate în vizor? O să dureze ceva vreme.

- Poate că ar fi mai uşor dacă am şti numele ruşilor.

- Ah, făcu Maurice scărpinându-se în barbă. Aveţi dreptate! O informaţie poate duce la alta. Vreţi ca eu să...

Fio rânji.

- Micul tău bonus creşte văzând cu ochii.

Maurice îşi termină whisky-ul şi se ridică.

- Ca întotdeauna, e o plăcere, domnilor! O să revin în cel mai scurt timp.

Cincisprezece

Primul interviu al lui Vronsky - la care Philippe folosise tactica linguşirii slugarnice, rezervată de obicei politicienilor nesiguri - se desfaşurase bine. La sfârşitul lui, Vronsky părea relaxat şi în largul lui, momentul potrivit, spera Philippe, pentru ca bogătaşul să scape anumite remarci indiscrete.

Pentru această nouă întâlnire, Vronsky acceptase chiar să părăsească pântecul plutitor al iahtului şi să îl întâlnească pe Philippe pentru masa de prânz la Peron -bineînţeles, după ce insistase ca o masă pentru o singură persoană să fie rezervată pentru Nikki, nelipsitul său bodyguard.

Prânzul începu cu o reacţie din partea lui Vronsky care promitea multe pentru acel interviu. Era prima dată când venea la Peron şi se declară încântat de priveliştea cuprinzătoare a mării, care se întâmpla să-i înfăţişeze propriul iaht, Regina Caspică, ancorat la cinci sute de metri distanţă.

- Vezi? îi zise el lui Philippe făcând un semn din cap spre iaht. Mă urmează peste tot ca un câine credincios.

Philippe zâmbi şi turnă vin în pahare.

- Mă gândeam, începu el. Aveţi o viaţă fascinantă, aţi fost în toate colţurile lumii şi aţi făcut milioane - pardon, miliarde - aşa că ar fi mare păcat dacă am încerca să comprimăm toate realizările dumneavoastră într-un singur articol. Un asemenea subiect necesită un altfel de tratament... în funcţie de importanţă.

Sprâncenele lui Vronsky se ridicară.

- V-aţi gândit la ceva anume?

- Da. Aş vrea să vă sugerez ceva. Mi-ar plăcea să vă scriu biografia.

Philippe aştepta o reacţie - un atac de falsă modestie, poate, sau puţină lăudăroşenie, dar Vronsky nu spunea nimic, întorcând ideea pe toate părţile.

La fel ca mulţi oameni bogaţi şi de succes, era adesea mistuit de sentimentul sâcâitor că oricât de mult ar fi avut, nu era niciodată destul. Ceva lipsea. Recunoaştere, faimă, celebritate, oricum s-ar fi numit, avea să fie ultima confirmare că el, Vronsky, era un om excepţional. Şi o biografie plină de elogii era o cale de a obţine aşa ceva. Deloc surprinzător, Vronsky găsi ideea extrem de ispititoare.

- Am făcut o mică investigaţie, zise Philippe, şi e o poveste grozavă, gen „de la zdrenţe la bogăţie": un început modest, risc şi aventură în Africa şi Brazilia, un succes enorm - oamenilor o să le placă la nebunie. El clătină apoi din cap, spunând: îmi pare rău. Ştiu că ne aflăm aici pentru a lucra la interviu. Dar sunt foarte entuziasmat în privinţa biografiei. O să vă gândiţi la propunerea mea?

Momeala fiind aruncată, Philippe se întoarse la notiţele sale şi interviul începu - de altfel, destul de inofensiv: Dacă lui Vronsky îi plăcea Franţa? Care avea să fie următoarea sa oprire după Marsilia? Juca golf? Unde stătea atunci când se afla în Londra sau Paris? Petrecea timp pe Riviera?

După toate acestea, următoarea întrebare a lui Philippe păru cât de poate de firească:

- Am auzit că zeci de ruşi s-au stabilit în sudul Franţei, îi cunoaşteţi pe mulţi dintre ei?

- Pe câţiva, răspunse Vronsky. Dar nu de aici. E prea linişte pentru ei... nu sunt destule petreceri. Ei preferă Riviera. Cap d'Antibes, de exemplu. Am fost acolo nu de mult şi începe să pară o suburbie a Moscovei.

Pe măsură ce vinul curgea şi prânzul se consuma, Vronsky mărturisi că avea prea puţin timp pentru compatrioţii săi:

- Nişte ţărani, cei mai mulţi dintre ei, ţărani care au avut noroc şi au reuşit. Gălăgioşi, vulgari şi necivilizaţi.

Philippe, simţind că aceste proteste erau cam nesincere, nu se lăsă convins. Trebuia să-şi amintească - îşi spuse el - să verifice colonia ruşilor de pe Coastă.

Când prânzul ajunse la finalul său lichid, Philippe îi zise lui Vronsky că avea material destul pentru a începe să scrie şi promise să aranjeze cu un fotograf să-l imortalizeze pe marele bărbat pe iahtul său şi probabil la volanul Bentley-ului pe care-l deţinea. Cei doi se despărţiră în cei mai buni termeni, fiecare dintre ei simţind că întâlnirea fusese mai mult decât satisfăcătoare.

Nino Zonza se confrunta cu un neobişnuit moment de indecizie. în mod normal un bărbat care lua foarte repede o hotărâre, el se trezi stând în cumpănă. Oscila între târgul profitabil pe care-l făcuse cu verii Oblomov şi intuiţia sa, care-i spunea să fie de partea fraţilor Figatelli, nişte corsicani sadea, la fel ca el.

în afară de această alegere complicată, mai era o problemă: ce avea să facă mai apoi cu perdanţii? Dacă avea să se hotărască în favoarea fraţilor Figatelli, verii Oblomov ar fi căutat răzbunare, era sigur de asta. Iar dacă i-ar fi ales pe cei doi Oblomov? Ei bine, Calvi era un simplu orăşel în care se puteau afla până şi cele mai mici secrete. Fără îndoială, fraţii Figatelli ar fi aflat că luase o decizie împotriva lor. Aveau să fie profund nemulţumiţi, iar un cor-sican nemulţumit la uşa ta reprezintă un pericol enorm.

în cele din urmă, acest argument fu cel care îl ajută să găsească o soluţie pe care o considera satisfăcătoare: să arunce povara pe umerii câştigătorilor şi să-i lase pe ei să se ocupe de perdanţi. Da. Asta avea să funcţioneze perfect. îl chemă pe şoferul său şi-i dădu un bilet scris de mână, care trebuia livrat la barul fraţilor Figatelli din Rue de la Place.

întâlnirea era stabilită pentru seara următoare. Ca şi înainte, şoferul mut îi preluă pe fraţii Figatelli din zona Citadelle şi îi lăsă la casa lui Zonza. Doar că de această dată, bătrânul se arătă chiar ospitalier la sosirea musafirilor săi, întâmpinându-i cu o tavă, trei pahare şi o sticlă de myrte pe masa joasă din faţa fotoliului său.

Le făcu semn din mână celor doi fraţi să se aşeze în faţa lui.

- Aşa cum v-am scris în bilet, zise el, am dat peste o anumită informaţie care v-ar putea interesa. Voi fi concis, dar, înainte de toate - bărbatul zâmbi, dezvăluindu-şi dinţii de aur -, poate că v-ar plăcea o băutură răcoritoare. El

umplu cele trei pahare, ţinându-l pe al său cu ambele mâini pentru a masca tremurul specific bătrâneţii.

Ridică paharul.

- în cinstea voastră, dragi compatrioţi corsicani.

Sorbiră din lichidul dulce şi picant.

Zonza îşi tamponă buzele cu o batistă din mătase, se rezemă de speteaza scaunului şi începu să vorbească.

Apelul telefonic veni târziu în seara aceea, chiar în timp ce Reboul ieşea de sub duş. Când termină de vorbit, era deja uscat. Se îmbrăcă repede şi coborî la parter, unde îi găsi pe Sam şi Elena savurând câte un pahar de vin înainte de cină. îi ignoră, merse direct la bar şi îşi turnă un pahar mare de brandy.

- Francis, arăţi de parcă ai văzut o fantomă! Sam se apropie de prietenul său şi-l bătu pe umăr. Ce s-a întâmplat?

Reboul luă o înghiţitură zdravănă de brandy înainte de a răspunde, iar Sam observa că mâna în care acesta ţinea paharul tremura.

- Tocmai am fost sunat de Jo Figatelli din Calvi. Reboul mai luă o înghiţitură de brandy. Cineva a pus să fiu omorât.

- Cum?

- Jo spune că doi voyous ruşi s-au ocupat de asta şi desigur nu poate fi o coincidenţă. Trebuie să fie ticălosul de Vronsky! El este în spatele acestei poveşti, sunt sigur!

Sub ochii celor doi, Elena şi Sam, Reboul goli paharul de brandy şi se duse să-şi mai toarne unul.

- Dar este adevărat? întrebă Sam. Nu e doar un zvon care circulă pe la barul lor?

Reboul clătină din cap.

- Jo e mai deştept decât crezi. Şi în afară de asta, el a obţinut informaţia de la un escroc bătrân pe nume Zonza, care dirijează majoritatea infracţiunilor din Calvi. Zonza a fost abordat de cei doi ruşi, Oblomov. Tipii caută pe cineva de prin partea locului care să încheie un contract cu ei. Cei doi i-au promis lui Zonza o mulţime de bani dacă va găsi doi bărbaţi de încredere - corsicani, evident -cu care să aranjeze lucrurile. Asta nu ar fi o problemă, dar a apărut o complicaţie: treaba trebuie rezolvată în Corsica şi nu în partea continentală a Franţei, aceasta fiind o condiţie a contractului.

- De ce? întrebă Elena şi atunci îi căzu fisa. Oh, am înţeles, zise ea. Dacă e vorba de Vronsky, el nu va fi în apropiere de Corsica la momentul asasinatului. Acesta e alibiul lui obişnuit, nu-i aşa? Va fi la mare depărtare de Corsica şi va avea martori care să dovedească acest lucru. Cu mâinile curate şi lipsit de griji.

Reboul arăta ceva mai bine. Şocul fusese înlocuit de furie, iar el clocotea de indignare.

- Ce putem face ca să scăpăm de nebunul ăsta?

- Ei bine, zise Sam, fără dovezi solide nu ne serveşte la nimic să mergem la poliţie, iar până acum tipul şi-a acoperit urmele destul de bine. în afară de a-i arunca iahtul în aer sau de a-i mitui bodyguardul ca să-l arunce peste bord, nu îmi vine în minte altă cale de a ajunge la el. Dar vom găsi o soluţie. Există întotdeauna o soluţie.

Şi, pe parcursul serii, Sam veni cu o sugestie care, după cum căzură cu toţi de acord, avea şanse de succes.

- Este o încercare cu bătaie lungă, zise el. Dar dacă îi putem prinde pe cei doi Oblomov asupra faptului, vom putea pune presiune pe ei. Dacă ar avea de ales între un glonţ în cap, o viaţă în puşcărie sau a colabora, ar putea fi convinşi să recunoască şi să divulge planurile lui Vronsky, lăsându-1 să înfrunte singur o acuzaţie de conspiraţie pentru comiterea unei crime. Asta ar trebui să fie destul pentru a-1 ţine la distanţă o bună bucată de timp, teafăr şi nevătămat într-o închisoare din Marsilia. Marea problemă, desigur, este să-i prindem asupra faptului, iar această capcană necesită o momeală

veritabilă. Sam făcu o pauză, apoi se întoarse spre Reboul: Cu alte cuvinte, verii Oblomov trebuie să afle că eşti în Corsica înainte să acţioneze.

Se făcuse târziu şi nu era o decizie pe care o puteau lua cu uşurinţă. Căzură de comun acord să se ducă la culcare şi să se mai gândească, dar, înainte de asta, Sam îi dădu un telefon rapid lui Philippe.

Dimineaţa următoare era cenuşie şi ploioasă, lucru rar pentru Marsilia, iar vremea se potrivea perfect cu expresiile sumbre ale grupului care lua micul dejun aşteptându-1 pe Philippe.

Reboul era tras la faţă după o noapte în care dormise foarte puţin şi avu nevoie de mai multe căni de cafea şi încurajări din partea prietenilor săi, Elena şi Sam, pentru a se linişti.

Philippe sosi - ud şi îngrijorat. Sam îi spusese la telefon veştile proaste, dar fără a intra în detalii.

- Spuneţi-mi totul, îi îndemnă el, iar Reboul îi repetă conversaţia din noaptea anterioară. Philippe clătină din cap, perplex. Dar asta e o nebunie, exclamă el. Eşti sigur că e adevărat?

- Jo e un om bun. Nu se sperie el aşa uşor şi nici nu inventează lucruri. Eu îl cred.

- Şi crezi că Vronsky ar face toate astea doar pentru că nu ai vrut să-i vinzi casa?

Reboul se aplecă înainte, bătând uşurel în masă.

- Are un trecut dubios, îţi aminteşti? Partenerul lui din Africa? Tipul din Rusia? Persoana de legătură pentru afacerile lui din New York? Toţi sunt morţi. Asta e soluţia lui pentru a scăpa de cei care-i stau în cale. Vronsky nu respectă nicio regulă. Crede că poate face orice vrea şi până acum a avut dreptate. De ce s-ar întâmpla altfel de această dată? Deci, da, îl cred pe Jo.

în jurul mesei se aşternu liniştea. Reboul se ridică de pe scaun şi începu să păşească îngrijorat de colo colo.

- M-am săturat, zise el în cele din urmă. Nu am fugit în viaţa mea de probleme şi nu am să încep acum să fac asta. Se opri în faţa lui Sam, adăugând: Sună-l pe Jo! Stabileşte cu el un plan! Plec în Corsica!

Şaisprezece

La primele ore ale serii, fraţii Figatelli stăteau în faţa barului lor, în dreptul intrării, consultându-şi ceasurile, în timp ce cohorte de turişti defilau într-o parte şi-n alta pe Rue de la Place. în mica încăpere din spatele barului care servea drept birou, o sticlă de Clos Capitoro - un rafinat vin roşu din Porticcio - fusese destupată şi lăsată să respire.

Sam tocmai sunase de la Sainte-Catherine, aeroportul local. Aterizase şi era pe drum, iar fraţii Figatelli îl aşteptau cu nerăbdare. Dacă ţineau cont de experienţele trecute, atunci când Sam avea vreo idee nu se plictisea nimeni.

Un taxi opri în faţa barului, iar fraţii Figatelli îşi ocupară poziţiile, de o parte şi de alta a intrării.

Saluturile lor elaborate din momentul în care Sam coborî din taxi se transformară în îmbrăţişări entuziaste înainte ca toţi trei să intre în bar şi apoi în birou.

- Ei bine, prieteni, zise Sam, e la fel ca pe vremuri. Vreţi să începeţi voi sau o fac eu? El acceptă paharul cu vin pe care i-l întinse Fio şi luă o înghiţitură apreciativă. Mmm, făcu el. M-aş putea obişnui cu asta!

- L-am făcut chiar eu, zise Fio. Avem ceva veşti, dar de ce nu începi tu, mai bine? Ce face Francis?

- E în regulă, doar că Vronsky l-a înfuriat foarte tare. Şi acum e pornit să vină în Corsica. A găsit până şi un motiv pentru asta. Ştiaţi că are o mătuşă care locuieşte aici? Femeia are o casă intr-un sat numit Speloncato, iar Francis vrea să răspândească zvonul că mătuşa lui va suferi o operaţie şi că el vrea să verifice dacă e îngrijită cum trebuie. Mie nu-mi place deloc ideea ca el să vină aici, dar vom vorbi mai târziu despre asta. Dacă într-ade-văr va veni, va trebui să găsim o cale să-l protejăm.

- Am aflat un lucru care ne-ar putea fi de folos, zise Jo. Când am fost la Zonza, l-am întrebat de numele celor doi indivizi angajaţi de el pentru a-i ajuta pe verii Oblomov. Sunt nişte băieţi de prin partea locului, iar noi avem prieteni care-i cunosc pe cei doi. Deci există vreo două posibilităţi interesante. Jo făcu o pauză pentru a umple din nou paharele. în primul rând, am putea să-i convingem pe aceşti doi băieţi să treacă de partea noastră şi să ne spună ce plan aveau verii Oblomov cu Francis -cum trebuiau să se ocupe de el şi unde anume. Şi în al doilea rând, dacă vom obţine informaţia asta, am putea să o folosim pentru a-i încolţi pe cei doi Oblomov înainte să facă ceva periculos.

- E grozav şi cu siguranţă folositor, zise Sam, dar nu uitaţi că e vorba de a-1 prinde pe Vronsky. Trebuie să

obţinem dovada că el a pus totul la cale. Avem nevoie de declaraţiile verilor Oblomov.

Continuară să discute până când goliră sticla de vin, apoi în timpul cinei. Până la plecarea lui Sam - care avu loc în dimineaţa următoare - fusese definitivat un plan. Un ultim detaliu mai rămăsese de rezolvat: o modalitate prin care verii Oblomov să afle - fără vreun motiv de suspiciune - unde şi când urma să aibă loc vizita lui Reboul în Corsica.

Dar fraţii Figatelli nu aveau nicio îndoială că Zonza putea fi folosit pentru a răspândi informaţia.

Sam, care revizuise planul în timpul zborului de cincizeci şi cinci de minute spre Marsilia, simţea că excursia fusese extrem de folositoare.

Răbdarea nu se numărase niciodată printre virtuţile lui Oleg Vronsky, iar acum că decizia de a scăpa de Reboul fusese luată, era din ce în ce mai dornic să facă progrese în această direcţie. Telefoanele regulate pe care le primea întotdeauna seara de là unul din verii Oblomov nu-i provocaseră decât dezamăgire. Aceeaşi problemă - cum aveau să-l aducă pe Reboul în Corsica şi să scape de el -era subiectul discuţiilor zilnice. O mulţime de planuri fuseseră făcute, analizate şi abandonate. Devenea frustrant.

De aceea, atunci când Saşa Oblomov încălcă rutina şi îl sună dis-de-dimineaţă, Vronsky îşi spuse că, în sfârşit, era posibil ca norocul să-i surâdă.

- Ai noutăţi? întrebă el.

- Dintre cele mai bune, zise Oblomov. Tocmai m-a sunat persoana de legătură din Calvi. Mi-a spus că Reboul vine săptămâna viitoare în Corsica pentru două zile. Are o mătuşă bătrână pe care vrea să o vadă. Şi iată ceva cu adevărat interesant. Femeia locuieşte într-un sat numit Speloncato, nu departe de Calvi, dar destul de izolat, într-o zonă rurală din mijlocul sălbăticiei. Pare ocazia perfectă. îl putem aranja atunci când se duce acolo sau când pleacă.

- Bine, foarte bine. Sună-mă după ce vă gândiţi la un plan!

într-o dispoziţie de zile mari, Vronsky îl sună pe Philippe ca să-i spună că şedinţa foto aranjată pentru săptămâna următoare trebuie amânată. O afacere urgentă necesita prezenţa lui Vronsky la Paris. Philippe fu extrem de înţelegător şi-i ură succes. Tot ce-i mai rămânea de făcut lui Vronsky era să ceară secretarei sale să-i rezerve apartamentul pe care-1 ocupa de obicei la hotelul Bristol, et voilà. Alibiul lui era stabilit.

Din experienţă, Philippe era suspicios atunci când subiecţii interviurilor sale amânau în ultimul moment o întâlnire invocând un pretext evaziv, aşa că, simţind că rusul punea ceva la cale, îl sună pe Sam.

- Mi s-a mai întâmplat de câteva ori, îi explică Philippe. De obicei cu anumiţi politicieni care tocmai fuseseră prinşi cu pantalonii în vine şi nu mai aveau nevoie de publicitate. Dar de data asta nu ştiu ce să spun.

- Eu ştiu, zise Sam. Asta înseamnă că se pregătesc să facă o mişcare. Poţi pleca mai repede de la birou ca să vorbim cu Francis?

Atunci când Philippe sosi la sfârşitul după-amiezii, îl găsi pe Reboul surprinzător de relaxat pentru un om a cărui viaţă era ameninţată, deschizând o sticlă de şampanie înainte ca toţi trei să treacă la discuţii.

- Voi fi bine, zise el. Vă am pe voi doi, îi am pe fraţii Figatelli şi pe oamenii lor de legătură şi lucrul cel mai important este că beneficiem de informaţii în avans. Ştim deja ce au de gând să încerce. Faptul că Vronsky fuge la Paris dovedeşte că a aranjat totul. E ceea ce a făcut întotdeauna - nu e niciodată acolo când se petrec accidentele. Reboul ridică paharul. Bon voyage!

Sam avea planuri pentru Reboul, dar acestea puteau aştepta până mai târziu. Nu voia să strice dispoziţia optimistă a prietenului său.

Petrecură o jumătate de oră într-un mod plăcut înainte ca Philippe să plece pentru a-şi îndeplini una dintre sarcinile mai puţin palpitante pentru el, şi anume să fie prezent la un cocktail care marca deschiderea noii filiale a unei bănci locale.

- Vin alb încălzit şi o mulţime de bătăi pe spate, zise el. Dar reprezentanţii băncii sunt nişte vechi clienţi ai ziarului, aşa că trebuie âă meargă cineva acolo.

Oftă, îşi termină şampania, se uită cu tristeţe la ceea ce mai rămăsese în sticlă şi plecă.

- Ei bine, cred că ar trebui să merg şi eu.

- Categoric nu!

Elena şi Sam erau în apartamentul lor, pregătindu-se pe îndelete pentru a cina împreună cu Reboul. Elena îi sugerase lui Sam că ar trebui să-i însoţească pe el şi pe Reboul în Corsica, o idee care lui Sam nu-i plăcea deloc.

- E prea periculos!

- Prostii! Veţi fi acolo tu, Francis, fraţii Figatelli şi jumătate din lumea interlopă corsicană în spatele căreia ne-am putea ascunde. Şi în afară de asta, cred că Francis are nevoie de susţinerea unei femei. în plus, mi-ar plăcea să merg şi eu.

- Nicio şansă!

Cearta continuă până când Elena dispăru în baie pentru a ieşi de acolo având pe ea doar o ţesătură fină de mătase care-i servea drept lenjerie intimă.

- Cum se face, întrebă Sam, că ori de câte ori eşti pe punctul de a pierde o confruntare rămâi dezbrăcată? Poate fi o coincidenţă?

- Nu aş numi-o coincidenţă, iubitule. E tactică. Mişcă-ţi trupul aici!

Şi confruntarea luă sfârşit.

Când coborâră la cină - cam târziu şi cam îmbujoraţi -, îl găsiră pe Reboul efervescent şi jovial. Era clar că se resemnase cu ideea şi era încrezător că Sam şi fraţii Figatelli puteau gestiona situaţia. în plus, mirosul primejdiei i se părea mai degrabă excitant. Trebuia să se înarmeze? îl întrebă el pe Sam. Sau să-şi pună o vestă antiglonţ?

Sam recunoştea acest tip de comportament - era reacţia tipică a celui care dădea piept cu pericolul pentru prima oară în viaţă.

Este vorba despre o conştientizare crescândă, emoţie amestecată cu un flux sporit de adrenalină şi exaltare, care însoţesc adesea riscul fizic. Şi, astfel, pentru a-i ridica buna dispoziţie lui Reboul, Sam decise să-i dea acestuia nişte sfaturi despre pregătirea pentru momentul său de bravadă.

- Mai întâi, zise el, nu trage până nu le vezi albul ochilor. în al doilea rând, dacă trebuie să intri într-o zonă care pare periculoasă, trimite-l mai întâi în recunoaştere pe şoferul tău, ca să verifice. Şi în al treilea rând, nu răspunde niciodată la telefon când cineva te ameninţă cu un pistol.

Reboul începu să râdă.

- Bine, bine! întrebam doar.

în timpul cinei, conversaţia se îndreptă asupra lui Vronsky. Acesta, după cum auziseră de la Philippe, avea să fie plecat departe, la Paris. Totuşi,

trebuiau să-l implice fără vreo urmă de îndoială dacă voiau să reuşească să-l acuze şi să-l bage la puşcărie.

- Ştim unde va sta Vronsky la Paris? întrebă Reboul.

- Bună întrebare, zise Sam. O să-l pun de Philippe să se intereseze. Poate pretinde că vrea să ţină legătura cu el pentru a fixa o altă întâlnire pentru şedinţa foto. Şi dacă tot veni vorba de Paris, bunul tău prieten, poliţistul Hervé, are ceva contacte acolo? Ar putea fi nevoie de cineva care să-l convingă pe Vronsky sa nu părăsească Franţa.

- Desigur. Am să-l sun mâine pe Hervé.

Elena era perfect conştientă că Sam nu avea nicio intenţie de a-l face pe Reboul să-şi pună viaţa în primejdie, dar curiozitatea ei birui în cele din urmă:

- Aceşti doi gangsteri ruşi, verii Oblomov... ce anume i-ar convinge să-l dea în vileag pe Vronsky?

- Mă gândesc la asta, zise Sam. Avem o idee care ar putea rezolva problema, dar sunt superstiţios de felul meu.

Nu vreau să vorbesc despre asta până când nu va fi aranjat totul.

Şi ideea - pe care Sam o clocise împreună cu fraţii Figatelli atunci când discutaseră în camera din spatele barului - era gata să fie supusă testării. încă o dată, fraţii îi făcură o vizită lui Nino Zonza. După ce paharul obligatoriu de myrte fu sorbit şi lăudat, Jo Figatelli deschise discuţia cu o întrebare la care ştia deja răspunsul. Doar că voia o confirmare.

- Spuneţi-mi, monsieur Nino, aceşti doi oameni despre care aţi aflat atât de repede că lucrează pentru Oblomov, sunt localnici?

Zonza încuviinţă din cap.

- Da, doi băieţi de prin partea locului. Foarte buni, dar foarte scumpi. Am fost şocat. Zonza ridică din umeri, adăugând: Dar calitatea trebuie plătită.

Fraţii Figatelli încuviinţară la unison, înţelegători.

- Teribil, teribil, zise Jo. Şi ei s-au întâlnit până acum cu verii Oblomov?

- Nu încă. Le vor fi prezentaţi mâine ruşilor, atunci când aceştia vor sosi în Corsica. Dar de ce întrebaţi?

- Pentru că avem o propunere care vă va salva banii şi care ne va face tuturor viaţa mai uşoară, zise Jo.

Zonza se înclină, gândul că putea să rămână cu banii -atât de plăcut, de altfel - stârnindu-i curiozitatea.

- Ce aveţi de gând? întrebă el permiţându-şi o mică glumă: Nimic ilegal, sper.

- Nici vorbă. Vrem doar să facem o mică schimbare. Trebuie să anulaţi misiunea băieţilor, deci nu va mai fi nevoie să-i plătiţi.

-Şi?

- Ne veţi folosi pe noi. Iar noi facem asta pe gratis. Sprâncenele lui Zonza se ridicară brusc, apoi bătrânul

încuviinţă din cap, gânditor.

- Mai doriţi un pahar de myrte, domnilor?

Şaptesprezece

Era prima dimineaţă a lui Vronsky la Paris şi, deşi nu era un om optimist din fire, pentru că niciun rus nu este optimist - şi asta pe bună dreptate-, începea să creadă că soarta era de partea lui.

Ce putea merge rău? Oblomov tocmai îl sunase pentru a-i spune că el şi vărul lui se pregăteau să plece în seara aceea cu avionul de la Marsilia la Calvi. în dimineaţa următoare, aveau să-i întâlnească pe cei doi localnici recrutaţi de Zonza, cu care trebuiau să-şi petreacă apoi toată ziua, pregătind

totul în detaliu. O zi mai târziu, Reboul trebuia să sosească în Corsica. Acesta avea să călătorească până la casa mătuşii lui din Speloncato, unde avea de gând să rămână două sau trei zile, timp suficient pentru a-i putea aranja dispariţia.

Din nou, Vronsky îşi spuse: Ce putea merge rău? îşi aprinse un trabuc pentru a sărbători evenimentul şi se uită la ceas. Nataşa fusese lăsată de capul ei să colinde buticurile de pe Avenue Montaigne, pentru care părea să aibă un apetit nesfârşit. Dar până şi cel mai înverşunat dependent de cumpărături are nevoie de hrană, iar Vronsky făcuse o rezervare pentru prânz la Cigale Récamier, unde bucătarul-şef făcea lucruri miraculoase cu sufleurile. Ziua devenea excelentă.

Pentru Sam, de asemenea, evenimentele luaseră o întorsătură favorabilă. Jo Figatelli îl sunase să-i spună că el şi Fio ajunseseră la o înţelegere cu Zonza pentru a-i înlocui pe gangsterii iniţial angajaţi şi că aveau întâlnire cu verii Oblomov în ziua următoare. Spre dezamăgirea lui Jo, Sam îi reaminti că ruşii nu trebuiau înecaţi, mutilaţi sau bătuţi; era esenţial să fie surprinşi asupra faptului. Asta le-ar fi permis să le forţeze mâna verilor Oblomov pentru a-l da în vileag pe Vronsky. Sam şi fraţii Figatelli căzură de acord să se mai întâlnească o dată în Calvi în seara aceea pentru a verifica din nou detaliile.

Era de înţeles că Sam acceptase în cele din urmă ca Elena să vină în Corsica odată cu Reboul, dar numai cu condiţia ca ea să-şi ia toa'te măsurile de precauţie. Nu trebuia să colinde singură străzile sau să se ducă la coafor ori să petreacă dimineţi solitare pe plajă. Nu trebuia să rămână singură niciun moment.

în timp ce se îndrepta spre aeroport, Sam primi încă un telefon de la Jo, care tocmai aflase că verii Oblomov erau la bordul aceluiaşi avion spre Calvi.

- Nu se poate să nu-i observi, îi spuse Jo. Zonza ne-a spus că sunt nişte matahale şi, după cum i-a descris el, foarte neglijenţi. A zis că arată ca doi urşi care au nevoie de o baie.

Iar când Sam ajunse la aeroport, îi văzu pe cei doi la biroul de check-in - masivi, soioşi şi îmbrăcaţi în salopete de camuflaj. O pereche dubioasă, cu

dinţi stricaţi, bombănind în ruseşte. Conversaţia lor - şuşotită şi confidenţială - continuă în timp ce avionul decolă, îndreptându-se spre Calvi. Cei doi discutau preocupaţi despre calitatea relativă a pistoalelor, a cuţitelor, a ştreangurilor şi a altor arme albe. Toate acestea, după cum le spusese Zonza, le puteau fi furnizate imediat. Cea mai importantă decizie, desigur, era momentul, iar şederea plănuită de Reboul de două sau trei zile ar fi trebuit să le ofere o mulţime de posibilităţi pentru a alege momentul perfect.

Aflat în spatele lor, la o distanţă de şase rânduri de scaune, Sam se gândea la următoarele zile şi la cum trebuia să reacţioneze Reboul în postura de momeală umană. Nu era nicio îndoială în privinţa hotărârii şi curajului său, dar pericolul - în special când cineva nu este obişnuit cu aşa ceva - poate avea efecte neprevăzute chiar şi în cazul celor mai curajoşi dintre bărbaţi. Şi tocmai acest gând îl determină pe Sam să mai analizeze o dată ideea care-i trecuse prin minte cu două zile în urmă. Dar mai întâi trebuia să răspundă la o întrebare decisivă.

Şi o oră mai târziu, din nou în camera din spatele barului celor doi fraţi Figatelli, se hotărî.

- Sunteţi siguri de asta? întrebă Sam. Verii Oblomov nu l-au întâlnit niciodată pe Reboul? Nici măcar nu l-au văzut?

- Nu. Ei se bazează pe cei angajaţi de Zonza - adică pe Fio şi pe mine - pentru a-1 identifica pe Reboul atunci când va sosi la aeroport. Oricum, tot ce puteau vedea erau câteva fotografii neclare de pe internet sau din articolele tăiate din ziare, iar acelea nu dau vreun indiciu despre înălţimea sau construcţia lui. Deci nu-ţi rămâne decât să le atragi atenţia.

- Bine, foarte bine, zise Sam. Acum, vom avea nevoie de o maşină cu geamuri fumurii, un şofer, o pălărie Panama, nişte ochelari de soare şi totul e aranjat. O să vorbesc cu Francis la întoarcere şi am să-l pun la curent cu noutăţile.

Două chipuri nedumerite se uitară la el de pe cealaltă parte a mesei. Jo întrebă primul:

- Să-l pui la curent?

- îmi cer scuze, ar fi trebuit să vă spun. Tocmai m-am hotărât să fiu eu Francis pentru o zi sau două.

După încă o jumătate de oră de discuţii detaliate, toţi trei părăsiră barul şi se deplasară în celălalt capăt al oraşului, la o clădire mare din beton - cenuşie, anonimă, bine îngrădită şi destul de departe de stradă. Acela era sediul şi depozitul companiei Benny's Business Supplies, o firmă specializată în arme şi accesorii - de la puşti de asalt la grenade magnetice cu autodetonare. Proprietarul, un neamţ jovial cu faţa rotundă, pe nume Benny Schroeder, îi întâmpină în faţa masivei uşi din oţel de la intrare.

- Bună seara, băieţi, îi salută el privindu-1 curios pe Sam. Vă duceţi din nou la vânătoare, nu-i aşa? Intraţi, intraţi!

Bărbatul îi conduse în biroul său, care aparţinuse probabil unui director de bancă - mochetă groasă, pereţi decoraţi cu gust şi nici măcar o urmă de armă letală.

Schroeder le zâmbi larg de pe cealaltă parte a biroului.

- Nu v-am văzut de mult, băieţi. Ce pot face pentru voi?

- Nimic prea complicat, zise Fio. Dar avem nevoie de pachet cât mai curând - mâine sau cel târziu poimâine.

- Vom merge în pivniţă şi veţi vedea ce am pe stoc. Dar mai întâi ce ziceţi de un mic schnapps? Bărbatul chicoti, adăugând: Nu fac niciodată afaceri pe stomacul gol.

După ce plecară de la Benny's având cumpărăturile acoperite cu un sac vechi de pânză, Sam se opri brusc:

- în locul acela găseşti echipament destul pentru a porni cel de-al Treilea Război Mondial. Benny nu e deranjat niciodată de poliţişti?

Fio zâmbi, clătinând din cap.

- Ei sunt cei mai fideli clienţi.

în dimineaţa următoare, la ora zece fix, fraţii Figatelli sosiră la casa lui Nino Zonza pentru prima lor întâlnire cu verii Oblomov. Se servi cafeaua, iar cei patru bărbaţi se studiară reciproc cu precauţie şi interes. Zonza începu discuţia, sfătuindu-i să meargă în recunoaştere şi să se familiarizeze cu Speloncato înainte de sosirea lui Reboul. El le dădu un plan cu străzile satului. Casa lui madame Lombard, mătuşa lui Reboul, era încercuită cu roşu. Ca un bonus al serviciului său, le povesti despre faimoasele grote ale satului, unde tot felul de fapte întunecate fuseseră comise de-a lungul secolelor.

Zonza ascultă apoi cu atenţie în timp ce discutară planurile pentru ziua aceea: o excursie în sat, desigur, şi o verificare riguroasă a drumurilor din jurul localităţii

Speloncato, pentru a vedea dacă exista vreun loc potrivit pentru o ambuscadă. Apoi discutară problema identificării lui Reboul. „Nicio problemă, ziseră fraţii Figatelli, o să vi-l arătăm noi imediat ce va sosi la aeroport.[1']

Şi în cele din urmă se discută despre marea problemă: armele pe care aveau să le folosească. Verii Oblomov nu voiseră să rişte încercând să treacă armament prin filtrul securităţii de la aeroport şi erau foarte stricţi în privinţa armelor: voiau pistoale, de preferinţă Glockuri cu încărcătoare cu zece gloanţe. Fraţii Figatelli, având în minte pivniţa lui Benny Schroeder şi colecţia lui de Glockuri, erau din nou capabili să spună „în regulă, nicio problemă". Toţi patru plecară de la Zonza şi trecură la acţiune. Se anunţa o zi încărcată.

Sam aproape că pierduse şirul călătoriilor rapide pe care le făcuse în Calvi. El era acum din nou în drum spre Marsilia, pentru o ultimă întâlnire cu Reboul. Voia să-i expună acestuia planurile pentru zilele următoare. Spre surpriza şi încântarea lui, o găsi pe Elena aşteptându-l la aeroport.

- Aveam de gând să iau un taxi, zise el sărutând-o, dar nu au şoferi ca tine.

- Mă pricep, dar am un tarif prea mare, zise ea. Vreau un bacşiş uriaş, plus cina.

Se urcară în maşină pentru călătoria de jumătate de oră spre oraş, dar în loc să pună maşina în mişcare, Elena se lăsă pe speteaza scaunului, la volan, încrucişându-şi braţele.

- Bine. Nu plecăm nicăieri până nu îmi spui ce ai de gând să faci.

Sam oftă.

- în regulă. Dar am nevoie de ajutorul tău, pentru că va fi o treabă dificilă.

Elena porni motorul şi se încadră în traficul de la aeroport, în timp ce Sam continuă:

- Cu cât analizez mai mult această situaţie, cu atât mai mult îmi dau seama că nu e o treabă pentru un amator optimist. Nu cred că ar trebui să-l lăsăm pe Francis să se arunce în gura lupului. Este posibil ca lucrurile să nu meargă bine.

Elena încuviinţă din cap, dar nu spuse nimic.

- Deci, ceea ce vreau să fac este să-i iau locul. Am aranjat totul cu Fio şi Jo. Ştim exact ce avem de făcut şi tot ce mai lipseşte este să-l convingem pe Francis. Iar tu mă poţi ajuta să fac asta. El întinse mâna şi o bătu uşurel pe coapsă. Mi s-a spus că eşti destul de convingătoare când îţi pui în minte ceva.

Elena se încruntă, procesând spusele lui Sam. Gânduri contradictorii i se învălmăşeau în minte. Bineînţeles că i-ar fi plăcut să-l vadă pe Francis în siguranţă, la distanţă de verii Oblomov, dar cu ce risc pentru Sam?

- Eşti sigur de asta? întrebă ea. Nu putem face altceva? Sam, te vreau teafăr şi nevătămat!

Restul călătoriei spre Marsilia, Sam aproape că ţinu un monolog. El îi prezentă Elenei toate posibilităţile, descriindu-i în detaliu ceea ce plănuia să facă împreună cu fraţii Figatelli şi cum aveau să-şi ducă la îndeplinire

planul. Şi, în timp ce trăgeau în faţa Le Palais de Pharo, recunoscu că era teribil de entuziasmat de planul său.

- Ştii cum e, zise el. Bărbaţilor le place să se distreze.

Elena încă mai clătina din cap în timp ce intrau în clădire.

Bucătarul-şef al lui Reboul, Alphonse, insistase ca gazda şi oaspeţii săi să mănânce în seara aceea acasă. Unul dintre prietenii lui Alphonse - un om pe care bucătarul îl descrise drept un senior în ale pescuitului, un véritable maître de poissons - îi dăduse câţiva homari excelenţi din Bretania, încă vii şi mirosind a mare. Şi, desigur, adăugă Alphonse, aceştia trebuiau gătiţi şi consumaţi proaspeţi. Orice altă opţiune ar fi fost o crimă.

Stăteau pe terasă la un pahar de Sancerre, când Sam decise că era timpul să înceapă asediul asupra lui Reboul.

- Francis, nu vreau să mă înţelegi greşit, dar cred că ar trebui să îţi iau locul în Corsica.

Sam tăcu pentru câteva secunde pentru a tempera răspunsul lui Reboul, care nu fu imediat încurajator.

- Dar înainte de a refuza, lasă-mă să-ţi spun de ce vreau să fac asta. Nu e vorba de curaj, caracter sau prostii gen „un bărbat trebuie să demonstreze că e bărbat". E vorba de simţ practic şi de experienţă. Să spunem că ai o ţeavă spartă în baie. Nu încerci să o repari singur, ci chemi un instalator. în cazul nostru, Vronsky e ţeava spartă, iar eu sunt instalatorul. Am ani de experienţă în astfel de lucruri, o experienţă care ţie îţi lipseşte. Am două ajutoare de primă clasă, Fio şi Jo, şi sunt ferm convins că planul nostru va funcţiona. Deci ceea ce-ţi sugerez este să plec mâine cu avionul tău personal în Corsica, unde fraţii Figatelli mă vor identifica drept Francis Reboul după aterizare, apoi vom mai vedea. Sam se opri să mai bea puţin vin, apoi continuă: De asemenea, mie îmi plac aceste mici aventuri, aşa că te rog să accepţi şi să-mi urezi noroc!

Reboul nu părea uşor de convins. îşi savurau cafeaua când Reboul rămase fără argumente. Acesta se întoarse spre Elena.

- Tu ce crezi?

Elena ridică din umeri.

- Cred că Sam are dreptate. Ne vei face tuturor o favoare dacă vei spune da.

Reboul se ridică şi se apropie de scaunul lui Sam. Se aplecă şi-l sărută pe acesta în creştet.

- îţi mulţumesc, Sam!

Fraţii Figatelli petrecuseră şapte ore cu verii Oblomov, iar ziua nu se încheiase încă, din moment ce Zonza le ceruse un raport zilnic cu progresele făcute.

- Ei bine, îi întrebă Zonza, cum vă înţelegeţi cu noii voştri colegi?

- Bine, zise Jo. Par profesionişti şi pun întrebări pertinente. De exemplu, ne-au întrebat cum ne-am gândit să supraveghem plecările şi sosirile lui Reboul. Evident, trebuie să ştim exact unde se va afla el înainte de a face planul de bătaie.

- Desigur, zise Zonza. Şi voi ce le-aţi răspuns?

Chipul lui Jo, ca de fiecare dată când spunea o minciună, era o imagine a inocenţei pure.

- Mi-am amintit brusc că am o nepoată tânără care lucrează la madame Lombard ca menajeră.

- Ce convenabil, zise Zonza.

- Nu-i aşa? Deci, ea ne poate spune exact când părăseşte Reboul casa şi unde se duce, zise Jo.

- Excelent!

- Mâine vom testa echipamentul şi sunt sigur că, până la sfârşitul zilei, mica noastră menajeră va avea ceva veşti pentru noi.

Zonza îşi dezveli dinţii de aur într-un soi de zâmbet.

- Până acum, toate bune şi frumoase. Ţineţi-o tot aşa!

După plecarea fraţilor Figatelli, Zonza îşi permise

câteva momente de satisfacţie. Se simţea în largul lui acum că schimbase tabăra. Nu-i agrease niciodată pe cei doi Oblomov. Erau prea cruzi, prea brutali. Pe de altă parte, fraţii Figatelli erau de încredere şi aveau să-şi amintească recunoscători de cooperarea sa. Iar în Corsica, favorurile - la fel ca şi duşmănia - aveau viaţă lungă. Şi, nu în ultimul rând, partea financiară avea şi ea atracţiile ei.

Verii Oblomov plătiseră deja jumătate dintr-un onorariu substanţial, pe care aveau să-l piardă, iar cei doi Figatelli îl asiguraseră pe Zonza că avea să primească şi mai mulţi bani din partea lui Reboul. Era o situaţie mai mult decât convenabilă.

Optsprezece

- Ei bine, zise Sam, aceasta e ţinuta corsicană uzuală.

Stătea în faţa Elenei cu mâinile în buzunare, având pe

cap o pălărie Panama şi nişte ochelari de soare, foarte mari şi foarte întunecaţi, pe nas. Purta o cămaşă de un albas-tru-deschis şi pantaloni albi, uniforma gentlemanului relaxat din sudul Franţei.

- M-am îmbrăcat aşa pentru ca verii Oblomov să mă poată recunoaşte de la distanţă, dar în acelaşi timp ca să-mi acopăr o mare parte din faţă. Tu ce crezi?

Elena îl analiză pe îndelete şi încuviinţă din cap.

- Merge, zise ea. Dar promite-mi că vei fi prudent! Fără acte inutile de eroism, bine? Acum scoate-ţi ochelarii ăştia nenorociţi ca să-ţi pot da un sărut pentru noroc.

Zis şi făcut. Sărutul fu prelung şi pasional.

- A fost interesant, zise Sam. Ce primesc dacă îmi dau jos pălăria?

Coborâră la parter pentru a i se alătura lui Reboul, care insistase să meargă cu ei. Acesta avea să joace rolul bodyguardului Elenei, având în vederea că Sam era ocupat. Amândoi aveau să fie cazaţi la Villa Prestige, o clădire luxoasă şi foarte bine păzită, aflată la o distanţă de câteva minute cu maşina de centrul oraşului Calvi.

Se aşezară toţi trei pe bancheta din spatele maşinii care-i ducea spre aeroportul din Marsilia, în zona rezervată avioanelor particulare. în timpul călătoriei, Sam trecu din nou în revistă ce aveau de făcut după aterizarea la Calvi. Elena şi Reboul trebuiau să aştepte în avion până când Sam avea să părăsească aeroportul.

Odată coborât din avion, Sam avea să se urce în maşina care-l aştepta - aşa cum stabiliseră fraţii Figatelli -, un Peugeot mare şi uşor de remarcat datorită geamurilor sale fumurii. Acesta urma să-l ducă până la casa lui madame Lombard din Speloncato, în timp ce Elena şi Reboul aveau să fie conduşi la Villa Prestige.

Zborul scurt către Corsica era destul de anost şi, acum că acţiunea era în plină desfăşurare, din ce în ce mai tensionat. Agitat, Reboul nu-şi mai găsea locul, facându-şi de lucru cu telefonul său mobil. Elena era tăcută, strângându-l de mână pe Sam şi uitându-se gânditoare pe fereastră. Sam dispăruse într-o bulă de concentrare, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată înaintea unei misiuni. Revizuia în minte aranjamentele meticuloase pe care le făcuse împreună cu fraţii Figatelli. Teoretic, îşi spuse el, acoperiseră toate posibilităţile. Şi totuşi, niciodată nu poţi fi sigur. Acolo unde există gangsteri şi arme se pot întâmpla tot felul de greşeli. Totuşi, elementul de risc este cel care face ca întreaga acţiune să merite efortul. Şi în acea notă filosofică, Sam îşi părăsi bula de concentrare, se aplecă şi sărută urechea Elenei.

Avionul ateriză fără nicio zdruncinătură. Când se deschise uşa, Peugeot-ul deja se apropia de ei pe pistă. Sam părăsi avionul coborând scările fără să se grăbească, pentru ca oricine l-ar fi privit dinspre terminal să aibă timp să se

uite bine le el, şi îl salută pe şoferul care stătea în dreptul portierei deschise din spate. Acesta era unul dintre cei mai vârstnici membri ai clanului Figatelli, unchiul Doumé, un bărbat îndesat şi ridat, cu zâmbet strâmb şi o impresionantă pereche de sprâncene albe şi stufoase. Bărbatul îi luă bagajul lui Sam şi plecară cu maşina pe drumul sinuos spre Speloncato.

în terminalul aeroportului, Saşa Oblomov coborî binoclul cu un mormăit.

- Mă aşteptam la cineva mai în vârstă, le zise el fraţilor Figatelli. Pare mai tânăr decât în fotografii.

- Aa, zise Fio, pozele au fost probabil făcute înainte de liftingul facial pe care şi l-a făcut ţinta noastră... ştiţi doar cum sunt bogătaşii ăştia. Cred că se duce direct în Speloncato. Nu e nevoie să-l urmărim acum, doar dacă nu ţineţi neapărat.

Oblomov clătină din cap.

- Avem timp destul, zise el. Vreau să mergem într-un loc unde să ne putem testa armele.

Plecară cu maşina de la aeroport şi merseră în ţinutul pustiu din Balagna. Parcară la umbra unui stejar pitic înainte de a-şi croi drum printre tufe şi mărăcini, până ajunseră într-un mic luminiş. Jo despachetă pistoalele şi îi întinse unul lui Saşa. Pe celălalt îl ridică chiar el, lan-sându-se în explicaţii:

- Cred că o să-ţi placă pistolul ăsta. E un Glock 23, zise el. Uşor, de încredere, folosit de poliţiştii americani, încărcătorul are o capacitate de treisprezece gloanţe, siguranţa e aici - el puse şi scoase siguranţa armei, pentru exemplificare - şi cam asta e tot ce trebuie să ştii. Aşteptaţi să le încarc şi să stabilim o ţintă, apoi le putem încerca. O, era să uit. Pistoalele astea au intrat în Corsica abia noaptea trecută şi sunt noi. în seara asta trebuie să le duc la un tip pe care îl folosim adesea în misiunile noastre, pentru a îndepărta cu o pilă seriile armelor. E doar o măsură de precauţie pe care vrem să ne-o luăm.

Verii Oblomov încuviinţară. Pentru ei, asta era o dovadă de discreţie profesională.

Pistoalele erau încărcate, iar ţintele - şase doze de bere cumpărate de fraţii Figatelli - fuseseră aşezate. Verii Oblomov începură tirul - mai domolit la început, iar apoi, după ce se obişnuiră cu pistoalele, mai rapid. Deveni imediat clar că ruşii erau obişnuiţi cu armele şi că ţinteau bine. în timp ce gloanţele zburau şi cutiile de bere săreau încoace şi-ncolo, prima impresie a lui Fio fu confirmată. Cei doi bărbaţi nu erau nişte amatori.

Ruşii începură să se arate entuziasmaţi, dând din cap şi bătându-se pe spate unul pe celălalt. După ce consumară vreo şase încărcătoare de cartuşe, se declarară satisfăcuţi şi le înapoiară pistoalele corsicanilor. Relaţia dintre ruşii Oblomov şi fraţii Figatelli, dacă nu foarte caldă, devenise cordială. Căzură cu toţii de acord că făcuseră progrese: victima fusese identificată, pistoalele testate şi găsite excelente. Acum trebuiau doar să găsească locul şi ocazia perfectă pentru lovitura finală. Fraţii Figatelli spuseră că trebuiau să se consulte cu nepoata lor în legătură cu mişcările victimei, pentru a putea stabili o dată.

Sam, niciodată obişnuit cu schimbările violente de direcţie - indiferent dacă era pe vapor, în avion sau cu maşina -, făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a rămâne surâzător, în timp ce unchiul Doumé lua cu Peugeotul cele mai strânse curbe posibile, claxonând asurzitor.

Speloncato - satul în care Sam spera să ajungă viu - se afla la şase sute de metri deasupra nivelului mării, având o populaţie permanentă, conform ultimelor statistici, de 280 de suflete. Localitatea se lăuda cu un relief deosebit, fiind faimoasă pentru grotele sale. Umede, misterioase şi întunecate, grotele fuseseră de-a lungul vremii scena multor „fapte întunecate", după cum specifica ghidul turistic. Pentru cititorul curios şi însetat de cunoaştere, era frustrant că nu se furnizau deloc detalii despre aceste fapte întunecate. Sam se consolă cu gândul că mătuşa lui Reboul, madame Lombard, avea cu siguranţă să-i povestească despre ce era vorba.

După câte-i povestise Reboul despre mătuşa lui, Sam era foarte nerăbdător să o întâlnească. Fiică a unui diplomat care fusese detaşat în Anglia, fusese educată la Roedean, una dintre cele mai cunoscute şcoli-internat pentru fete din ţară. Acolo învăţase să joace hochei pe iarbă - sport pe care ea îl detesta - şi să vorbească perfect engleza, cu accentul tărăgănat specific clasei superioare. Femeia avea acum şaptezeci de ani.

Nu se măritase niciodată, dar, din spusele lui Reboul, avusese mai mulţi iubiţi. îşi petrecea verile la vechea ei casă din Speloncato, iernile în Gstaad şi restul anului la Paris.

Ajungând în piaţeta din centrul satului, unchiul Doumé opri maşina în faţa unei case cu patru niveluri, de culoare maronie şi îşi anunţă sosirea cu un triumfător urlet final de claxon. Aproape imediat, uşa de la intrare se deschise şi o tânără îndesată îşi făcu apariţia în prag, chipul acesteia luminându-se instantaneu când îl recunoscu pe unchiul Doumé.

El îşi deschise larg braţele, înaintând spre ea.

- Josette! Frumoasă ca întotdeauna! Bărbatul o sărută de trei ori pe obraz - stânga, dreapta şi din nou stânga -şi făcu un pas înapoi pentru a-1 prezenta pe Sam. Dumnealui este monsieur Sam, un prieten de-al lui monsieur Francis din Marsilia. Madame Lombard îl aşteaptă.

Josette îşi înclină capul, îi strânse mâinile lui Sam şi îi luă bagajul.

- Madame este în salon. Vă rog, poftiţi! Pe aici! Femeia îl conduse printr-un hol principal pardosit cu gresie până într-o încăpere spaţioasă din spatele casei, cu mobilă masivă şi greoaie, ornată excesiv în stilul unei epoci trecute - catifea, lemn de mahon, brocart, draperii ridicate în lături şi legate în nod, portrete de familie în rame poleite. Sam avea impresia că se întorsese în secolul al nouăsprezecelea.

Madame Lombard ridică ochii din hârtiile de pe biroul ei şi veni spre Sam - zâmbitoare, cu mâna elegant întinsă spre el -, iar el se aplecă şi-i sărută vârfurile degetelor.

- Dumnezeule mare, exclamă ea. încă mai sărutaţi mâna doamnelor în America? Fermecător! Poftim, ia loc!

Era greu de crezut că femeia din faţa lui trecuse de şaptezeci de ani. Aceasta avea un frumos păr cărunt, tuns scurt şi cu mare precizie, iar pielea de pe faţa ei era întinsă şi netedă. Ochii albaştri erau plini de viaţă, iar trupul ei era la fel de suplu ca al unei femei tinere. Era îmbrăcată simplu, într-o

cămaşă de mătase neagră şi o fustă bej, care scotea în evidenţă bronzul picioarelor ei frumoase. Sam realiză că se holba, pur şi simplu, la ea.

- Ei bine, zise ea, la ce te aşteptai? La o zgripţuroaică bătrână cu monoclu şi mustaţă?

- Vă rog să mă scuzaţi, îmi pare rău. Doar că nu mă aşteptam... ei bine, la cineva care arată aşa.

Ea zâmbi.

- Am să iau asta drept un compliment. Acum, Francis mi-a spus foarte puţin... doar că eşti american şi că îi faci o favoare enormă. Normal, sunt foarte curioasă să aflu mai multe.

Ea flutură mâna spre frapiera plină cu gheaţă de pe măsuţa joasă dintre ei.

- De ce nu torni câte un pahar de şampanie? Vreau să-mi povesteşti totul!

Vorbiră până la căderea serii. La început, când Sam îl descrise pe Vronsky şi ceea ce intenţiona acesta să facă, madame Lombard zise încet, cu o expresie serioasă şi concentrată:

- Doar nu e în stare să pună la cale o crimă doar pentru a obţine o casă?

- Mă tem că este, zise Sam, dacă ţinem cont de trecutul lui. Dar nu vom permite să se întâmple aşa ceva.

Şi timp de o jumătate de oră, Sam îi explică exact ceea ce aveau de gând să facă el şi fraţii Figatelli. în timp ce vorbeau, femeia îl îndemnă să-i spună pe nume, Laura, ea obişnuindu-se să i se adreseze lui Sam cu „dragul meu băiat". Ea tocmai îl întreba ce putea face ca să-i ajute, când un zgomot puternic - mai exact, râcâitul unor gheare în uşă - le întrerupse discuţia.

- Ah, zise Laura ducându-se la uşă şi deschizând-o, sper că-ţi plac câinii. Acesta e Alfred, bărbatul vieţii mele. Nu e superb?

Era uriaş, negru şi lăţos - o corcitură de Briard şi Rottweiler. Câinele se duse la Sam, îl cercetă, adulme-cându-1 şi îi puse o labă uriaşă pe genunchi,

privindu-l de parcă aştepta ceva.

- Te place, zise Laura. Mă bucur! Ştie atât de bine să ghicească firea omului. Am avut un prieten mai de mult, un domn pe care Alfred îl detesta, pur şi simplu. Şi ştii ce? A avut perfectă dreptate. Bărbatul s-a dovedit a fi un ticălos nenorocit.

Sam tocmai se întreba cum să îndepărteze laba câinelui de pe genunchiul său fără ca gestul să pară jignitor, când bucătăreasa îşi vârî capul pe uşă pentru a anunţa cina.

în timpul mesei - nişte cotlete de miel apetisante, salată, brânză şi o sticlă de Château Margaux - „pentru că vinurile locale mi se par mult prea grele", îi explicase Laura - conversaţia redeveni serioasă, gazda exprimân-du-şi din nou dorinţa de a-i ajuta.

- Ar cam fi ceva, zise Sam. Mai întâi, trebuie să găsesc un loc în care aş putea fi atacat, un loc izolat, evident. Şi în al doilea rând, am nevoie de un motiv plauzibil pentru a mă deplasa de colo colo în mijlocul pustiului. Altfel, mă tem că verii Oblomov vor intra la bănuieli.

- Nimic mai simplu, zise Laura. îţi pot arăta exact unde să mergi, iar motivul pentru a ieşi din casă stă acum lângă piciorul tău. Asta demonstează că te place cu adevărat. De ce nu-l scoţi mâine la o plimbare?

La cafea se stabiliră detaliile. Sam urma să-l sune pe Jo pentru a-i spune unde şi când avea să plimbe câinele. Jo trebuia apoi să le spună verilor Oblomov că nepoata lui îi dăduse această informaţie, urmând să aranjeze unde să se ascundă pentru a fi cât mai aproape de locul plimbării lui Sam.

După aceea, spusese Sam, lucrurile urmau să se desfăşoare conform planului.

Nouăsprezece

După prima lui noapte petrecută într-un pat cu baldachin, Sam fu trezit de lumina soarelui care se revărsa în încăpere pe o fereastră deschisă. Se simţea agitat şi avea o stare plăcută de încordare, aşa cum se întâmpla

întotdeauna atunci când punctul culminant al unei operaţiuni era din ce în ce mai aproape. O baie caldă şi liniştitoare într-o venerabilă cadă din fontă îl ajută să se relaxeze, apoi se apucă de dat telefoane.

- Bună dimineaţa,, iubito! Cum îţi place viaţa total lipsită de confort din Calvi?

- Sam, e minunat aici! Piscină privată, o mâncare grozavă şi abia aştept să vezi ce garderobă am. E enormă. O ador. Aproape că mă pierd în ea.

Sam nu o mai auzise niciodată pe Elena elogiind atât locul în care-şi atârna hainele. De obicei ea se plângea de lipsa de spaţiu, foarte rar întâmplându-se să-i placă ceva.

- Spune-mi, ce face Francis?

- E bine. Cam nervos, ce-i drept, dar cred că era de aşteptat să fie aşa. Şi e foarte îngrijorat pentru tine. Ce vrei să faci azi?

- Oh, să explorez ţinutul rural, să găsesc un loc în care să fiu atacat, să aranjez totul cu Fio şi Jo, apoi să mă descurc cu ruşii... o zi normală din viaţa unui magnat ocupat.

Din vocea lui Sam, Elena simţi că mintea lui era cu totul în altă parte, aşa că, după ce-l mai sfătui o dată să fie extrem de precaut, sfârşi conversaţia telefonică trimi-ţându-i un sărut zgomotos.

Sam coborî la parter sperând să poată bea o cafea şi fu surprins să îşi găsească gazda stând deja la masă în faţa unui laptop şi având alături un croasant şi o café crème. Acesta era modul în care se punea la curent cu ştirile zilei, îi explică ea, din moment ce singurul ziar disponibil se afla la kilometri distanţă, în Calvi.

- Vei fi foarte mulţumit de mine, dragul meu băiat, zise ea. Cred că ştiu exact unde ar trebui să mergi pentru a fi atacat. Ea începu să tasteze febril, adăugând: Acum serveşte-te cu o cană de cafea din vasul acela de pe bufet şi vino să stai lângă mine.

Laura mută laptopul în aşa fel încât Sam să poată vedea mai bine ecranul, care înfăţişa o imagine de sus: coroane verzi de copaci şi vegetaţie abundentă.

- E o imagine tipică pentru împrejurimile satului Speloncato, zise ea. Cele mai multe locuri de acest fel nu sunt bune pentru planul tău, pentru că nu există cărări printre copaci, iar pentru cineva care nu cunoaşte deloc zona ar fi imposibil să găsească un astfel de loc. Dar acesta, zise ea, mutând cursorul mouse-ului în jos pe ecran, e mult mai promiţător. De fapt, e un rezervoir, un bazin, aflat la nouă kilometri în josul drumului, deloc dificil de găsit. E înconjurat de arbuşti sălbatici şi crânguri abandonate de măslini, deci ar fi destul spaţiu pentru ca acei ruşi înfiorători să aibă unde sta la pândă.

Sam se aplecă în faţă pentru a se uita mai bine la imaginea de pe ecran.

- Aceea nu e o cărare destul de lată? Acolo, în stânga?

Laura încuviinţă din cap, explicându-i:

- Aceasta coboară de la şosea, dar singurii care o folosesc, o dată la şase luni, sunt cei care se ocupă cu întreţinerea bazinului. Ea se lăsă pe spate, având pe buze un zâmbet de satisfacţie. Ei, crezi că este ceea ce-ţi trebuie?

- O să mă duc în dimineaţa asta să verific la faţa locului, dar arată grozav. Cum îţi pot mulţumi? Să vedem, o sticlă magnum de Dom Perignon ar fi satisfăcătoare?

Laura, cu acelaşi zâmbet pe buze, înclină capul.

- Ce încântare! Sticlele magnum sunt atât de liniştitoare, nu crezi?

Jumătate de oră mai ţârziu, Sam o luă din loc la volanul unui Renault vechi, împrumutat de la grădinar. Mergând pe drumul care cobora şerpuit dinspre sat, ajunse la începutul cărării, marcat de un indicator ruginit pe care scria Accès Interdit. Parcă maşina pe iarbă şi plecă în recunoaştere.

în orice direcţie ar fi privit, peste tot se vedeau poieniţe între pâlcurile de măslini crescuţi peste măsură şi neglijaţi - un loc ideal în care să te ascunzi şi să aştepţi. Bazinul, o oază sinistră la suprafaţa căreia bâzâiau colonii de insecte, era îngrădit cu plasă de sârmă, având la un capăt o mică fortificaţie din beton, un soi de baracă încuiată, care, îşi spuse Sam, nu ar fi prezentat interes pentru atacatori. Existau o mulţime de locuri mai potrivite pentru o ambuscadă. Iar locul nu putea fi mai bun - uşor de găsit şi în acelaşi timp izolat, oferea decorul perfect pentru focurile de armă, care nu puteau răzbate prea departe. Perfect! Sam găsi o buturugă veche, pe care se aşeză înainte de a-l suna pe Jo Figatelli.

Trebuiau câteva detalii, iar ei căzură de acord asupra acestora în următoarele câteva minute. Jo şi Fio urmau să vină cu maşina din Calvi în dimineaţa aceea, mai târziu, pentru a se familiariza şi ei cu zona din jurul bazinului, iar apoi aveau să-i sune pe verii Oblomov pentru a le sugera momentul potrivit pentru ambuscadă. Jo confirmă că aveau să aducă ceea ce ei descriau drept „tot echipamentul necesar". îi aminti lui Sam să-şi scuture de praf vesta antiglonţ şi spuse că urma să-l sune din nou în timpul după-amiezii, după ce vorbea cu verii Oblomov.

La telefon, cineva răspunse cu un mormăit. Oare care dintre verii Oblomov era? Jo îşi asumă riscul, spunând:

- Saşa, sunt Jo Figatelli. Am veşti bune. Tocmai am primit telefon de la nepoata mea din Speloncato. L-a auzit pe Reboul în timp ce vorbea cu madame Lombard. I-a spus mătuşii sale că i-ar plăcea să-i scoată câinele la plimbare în seara asta. A întrebat-o unde să se ducă, iar ea i-a recomandat bazinul din localitate, aflat la o distanţă de cinci minute cu maşina de la marginea satului. Asta sună bine. Noi suntem pe drum. Ne ducem chiar acum să verificăm zona. O să te sun din nou, să-ţi dau veşti. Dar până atunci, cum vi se pare momentul pe care l-am ales? Ar fi bine în seara asta?

- Da, zise Oblomov. Ai primit marfa înapoi?

- O vom primi mai târziu în această dimineaţă.

- Bine, zise rusul şi convorbirea se întrerupse.

Jo se uită la fratele lui, care conducea.

- Data viitoare ai face bine să-l suni tu. Poate cu tine nu se va întinde atâta la vorbă.

Fraţii Figatelli parcară la începutul cărării şi începură să coboare către bazin.

- Locul e bun, zise Fio, dar avem nevoie de o ascunzătoare pentru maşină. Sam nu o să facă tot drumul pe jos cu câinele după el. Va veni cu maşina şi o va parca în capătul cărării, iar dacă maşina noastră va fi deja acolo, verii Oblomov vor crede că i-am trădat. Trebuie să existe aici jos un loc în care cei de la întreţinere îşi parchează maşinile când vin la bazin.

De fapt, ei chiar înaintau spre un astfel de loc, un spaţiu din spatele barăcii de beton, având o parcare rudimentară cu asfaltul crăpat, năpădită de buruieni şi hăţiş.

- în regulă, zise Jo. Locul acesta e satisfăcător. Acum trebuie să vedem unde-i putem ascunde pe ruşi, pentru ca Sam să-i găsească.

Văzură dintr-o ochire că aveau opţiuni nelimitate, între pâlcurile de copaci erau luminişuri şi tufe de maquis până la brâu, până şi câteva cărări înguste făcute de vânători. Fraţii Figatelli explorară o astfel de cărare care ieşea din zona de parcare şi descoperiră că, după vreo trei sute de metri, aceasta ajungea la un mic luminiş înconjurat de vegetaţie abundentă. Căzură de acord că locul era perfect. Pe drumul de întoarcere, Jo dădu peste un pachet de ţigări mototolit, pe care-l puse în capătul cărării alese de ei, un marcaj care să-l ajute pe Sam să se îndrepte în direcţia dorită.

Tot ce mai rămăsese de făcut era să recupereze pistoalele şi să-l sune pe Sam pentru a-i spune despre pachetul de ţigări. Era posibil să le rămână timp şi pentru masa de prânz înainte de a-i instala pe ruşii Oblomov în ascun-zătorile lor.

După-amiaza trecea încet pentru Sam. Vorbise mult la telefon cu Elena, Reboul şi cu Jo Figatelli, aşa că se declară încântat să se lase întrerupt de

Laura, care insistă să-i dea lecţii de plimbat câinii. Alfred mai degrabă le îndură decât se bucură de aceste lecţii, ştiind deja cum era la plimbare.

- Sfatul meu, zise Laura, este să-l ţii de lesă până când ajungi până jos pe cărare. Nu cred că vrei să o zbughească după vreun iepure. S-ar putea să te ajute câteva din astea. E dependent de ele, zise ea înmânându-i lui Sam vreo şase biscuiţi în formă de oase, pe care el şi-i puse în buzunar. Alfred, căruia nu-i scăpa nimic, veni imediat la el şi începu să-i adulmece buzunarul umflat, împingându-1 cu botul.

- Acum când ştie că ai biscuiţii la tine, nu te va mai scăpa din ochi. E un băiat atât de lacom, zise Laura.

Şi iată că era timpul. Sam îşi puse vesta antiglonţ, apoi cămaşa, pălăria şi ochelarii de soare. Laura îl conduse până la maşină, îl văzu pe Alfred instalat pe locul pasagerului şi se aplecă pe fereastra deschisă ca să-l sărute pe Sam pe obraz.

- Mult succes, dragul meu băiat! O să am şampania la rece când te întorci.

Din punctul său de observaţie, Fio Figatelli, ascuns în tufişurile de pe marginea drumului, zări maşina lui Sam apropiindu-se de rezervor. El îşi anunţă fratele, apoi se întoarse repede acolo unde acesta aştepta împreună cu verii Oblomov.

- Aproape că a ajuns în capătul cărării, zise Jo. încă cinci minute şi va fi aici, jos. Verii Oblomov încuviinţară din cap şi îşi scoaseră pistoalele. Acţiunea se dovedea mai uşoară decât se aşteptaseră. Se ghemuiră în spatele tufişului lor, asigurându-se că rafala de gloanţe pe care aveau să o tragă nu avea să fie blocată de frunzişul gros.

Când ajunse pe la jumătatea cărării, Sam îi dădu drumul lui Alfred din lesă. Câinele începu să răscolească tufişurile, încântat să descopere mirosuri necunoscute, dar nu uita să se întoarcă la fiecare câteva minute pentru a se asigura că Sam şi preţioasa lui rezervă de biscuiţi nu erau prea departe. Ajunseră la bazin, găsiră pachetul mototolit de ţigări şi porniră în jos pe cărare, Alfred deschizând drumul.

Mintea lui Sam era limpede, iar simţurile îi erau alerte. Nu scăpa din ochi spatele lăţos al lui Alfred. Câinele avea să fie primul - îşi spuse Sam - care avea să simtă vreo prezenţă umană în hăţiş. Ceva scrâşni sub talpa sa şi când se uită în jos văzu o moviliţă de obiecte aruncate de vânători - tuburi goale de cartuşe care intraseră parţial în pământ. După alţi câţiva metri găsi o sticlă goală de pastis. Solicitantă activitate, vânătoarea. Provoca sete.

Merseră mai departe, urmând cotiturile cărării, până când văzură, la vreo cincizeci de metri în faţă, intrarea în luminiş.

Alfred se opri, lăsă capul în jos. încordat, începu să meargă spre luminiş cu paşi hotărâţi, ca şi cum deja zărise o vietate şi era pe urmele acesteia.

Sam îşi luă inima în dinţi atunci când ajunseră la capătul cărării. Alfred se opri din nou, foarte atent la un pâlc de tufişuri aflat la vreo doi metri în faţa lor.

Verii Oblomov, ascunşi chiar în spatele acelor tufişuri, nu ştiau ce să facă. Să împuşte mai întâi câinele sau omul? Oblomov cel vârstnic îi făcu semn celui tânăr să-l împuşte pe bărbat. Fuseseră plătiţi să-l împuşte pe bărbat; de câine aveau să scape mai târziu.

Ridicară pistoalele şi ochiră.

Cele două împuşcături veniră una după alta, la o fracţiune de secundă distanţă. Trupul lui Sam se răsuci la nouăzeci de grade şi se prăbuşi la pământ, cu faţa în jos. Alfred începu să scheaune şi să se agite lângă el. Tufişurile se dădură în lături şi ruşii Oblomov ieşiră cu pistoalele pregătite. Ei nu-i observaseră pe fraţii Figatelli care se apropiau încet în spatele lor, fiecare dintre ei înarmat cu câte un „par corsican", o bâtă scurtă din lemn, cu cap bont de plumb. Verii Oblomov, cu ochii ţintă la trupul nemişcat al lui Sam, nu văzură bâtele ridicându-se. Se prăbuşiră instantaneu.

- Bine lucrat, băieţi, zise Sam ridicându-se în capul oaselor şi încercând să se ferească de Alfred, care-1 lingea pe faţă. Uf! Nu aş fi crezut că gloanţele astea oarbe ar putea provoca un asemenea şoc. Noroc că mi-am pus vesta. în regulă, haideţi să-i pregătim pentru marele lor moment!

Verii Oblomov nu arătară niciun semn de luciditate în timp ce erau rostogoliţi. Mâinile le erau acum prinse în cătuşe la spate. Le luară ruşilor telefoanele mobile, iar pistoalele lor ajunseră în nişte pungi de plastic, după ce fuseseră manipulate cu nişte batiste pentru a nu fi lăsată nicio amprentă. Fio îşi scose telefonul.

- Poţi veni acum, zise el. Se vor trezi în două minute.

Cei doi aveau ochii tulburi, dar erau conştienţi atunci

când Peugeot-ul cel mare cu ferestre fumurii sosi lângă ei şi opri. Şoferul, un bărbat masiv cu un nas rupt de boxer, coborî şi deschise portiera din spate. Din maşină coborî unchiul Doumé. Sam abia îl recunoscu. Uitate erau hainele vechi de lucru, zâmbetul dulceag şi barba nerasă de trei zile. Judecând după costumul negru şi ochelarii şi mai negri, era vorba despre un bărbat important.

El se apropie încet de verii Oblomov şi se opri lângă ei, privindu-i de sus cu mâinile în şolduri.

- Aşadar, zise el, aceştia sunt criminalii. întoarse apoi capul, strigând: Claude, scaunul meu...

Şoferul ieşi din maşină cărând un scaun directorial pliant, pe care îl desfăcu şi îl puse în faţa verilor Oblomov. Unchiul Doumé se aşează şi îşi scoase din buzunar o mică ţigară de foi, pe care o aprinse grijuliu, pufăind de câteva ori până când capătul acesteia se aprinse.

- Y-aţi pus într-o situaţie dificilă şi periculoasă, le spuse el celor doi Oblomov. Aţi încercat să-l omorâţi pe bunul meu prieten - făcu el un semn cu ţigara spre Sam -, o tentativă pe care el şi colegii lui au reuşit să o prevină. Ei sunt acum martori şi vor fi fericiţi să depună mărturie împotriva voastră. Există şi dovezi: amprentele voastre sunt peste tot pe pistoale. Şi vă aflaţi în Corsica, unde acest tip de comportament nu este tolerat, mai ales când e vorba de străini. Bărbatul tăcu, eliberând în aer un inel de fum. Cum am spus, continuă el, o situaţie periculoasă. Mi se pare că există mai multe opţiuni, unele mai puţin plăcute decât altele. Prima ar fi să vă împuşcăm şi să pretindem că a fost legitimă apărare.

Verii Oblomov începeau să dea semne de neliniște.

- A doua opțiune, adăugă bărbatul, ar fi să vă acuzăm de tentativă de omor în fața unui prieten de-al meu, judecător, și vă promit că o să aveți parte de o sentință aspră din partea lui: treizeci sau patruzeci de ani într-o închisoare corsicană. Și a treia opțiune, aceasta fiind cea mai sensibilă, de altfel: veți coopera cu noi, iar recompensa va fi o sentință mult mai ușoară, care va fi executată, dacă preferați, în Franța. Aveți întrebări?

Rușii nu spuseră nimic.

- Bine. O să vă las în compania colegilor mei, dar vă avertizez, nu sunt niște oameni răbdători.

Acestea fiind spuse, unchiul Doumé se întoarse la mașina sa. Claude strânse scaunul și îl urmă.

Deloc surprinzător, după o foarte scurtă discuție, verii Oblomov aleseră cea de a treia opțiune. Jo Figatelli sună la unul dintre numeroasele sale contacte de la sediul poliției din Calvi și aranjă să fie trimisă o dubă care să-i ridice pe ruși pentru a fi reținuți și interogați la secție.

- Vom aștepta aici, îi spuse Jo lui Sam. Tu ți-ai făcut treaba pe ziua de azi. Du-te înapoi acasă să bei ceva!

Sam se urcă în mașină, îi dădu lui Alfred un biscuit festiv și o sună pe Elena.

- S-a rezolvat. Totul a mers conform planului. Rușii sunt în drum spre pușcărie.

Elena scoase un oftat prelung de ușurare.

- Te simți bine?

- Am o ușoară iritație de la vesta antiglonț, dar în rest sunt bine. Acum mă întorc la casa Laurei. O să-ți povestesc totul la cină.

Se auzi încă un oftat prelung.

- Sam, am fost atât de îngrijorată!

- O să mă fac bine! De obicei, iritaţia nu ţine mai mult de două zile.

Primul lucru pe care-l văzu Sam când se întoarse fu Peugeot-ul cel masiv parcat în faţa casei. Iar al doilea, comitetul de primire, format din unchiul Doumé, Laura, Elena şi Reboul, care aşteptau lângă uşa deschisă de la intrare.

Alfred sări din maşină, cu Sam după el.

O îmbrăţişă pe Elena şi simţi lacrimile fierbinţi de pe obrajii ei. Reboul îl îmbrăţişă pe Sam, îl bătu uşurel pe spate, îl strânse de umăr şi îi ciufuli părul, arătând de parcă era pe punctul să izbucnească în lacrimi.

Un sărut parfumat din partea Laurei, un zâmbet şi un mormăit din partea unchiului Doumé şi apoi intrară cu toţii în casă.

Reboul aproape că dansa, entuziasmat şi uşurat că totul se terminase cu bine, iar Elena strângea mâna lui Sam atât de tare, încât acesta îşi spuse că ar fi trebuit să o oprească înainte să rămână cu urme.

Laura şi unchiul Doumé, dând din cap şi zâmbind, contribuiau cât puteau la sporirea atmosferei generale de veselie, mai ales când intrară în living şi se adunară cu toţii în jurul unei sticle magnum de şampanie, care-i aştepta într-o frapieră supradimensionată, plină cu gheaţă.

în timp ce Reboul se lupta cu dopul sticlei, Sam simţi că era timpul pentru o doză subită de realitate.

- Urăsc să spun asta, începu el, dar hai să nu exagerăm cu sărbătorirea evenimentului! Nu s-a terminat încă. Mai trebuie să ne ocupăm de Vronsky.

Douăzeci

înainte ca Sam să elaboreze problema cu Vronsky, telefonul lui începu să sune.

- Jo? Ce s-a întâmplat? Sam îşi lipi telefonul mai bine de ureche. Au facut-o? Amândoi? E grozav! Nu-i lăsa pe lângă vreun telefon! Cred că putem să acţionăm acum. Vorbim mai târziu.

Sam era zâmbitor când puse telefonul jos.

- Veşti bune, zise el. Pentru a obţine pedepse mai uşoare, verii Oblomov au semnat nişte declaraţii conform cărora au încheiat un contract cu Vronsky pentru un asasinat. Asta îl face complice la tentativă de crimă, iar noi asta urmăream. Cred că acum mi-ar prinde bine o băutură.

Reboul turnă, iar Sam bău. Şampania nu i se păruse niciodată mai bună.

- Am şi eu nişte veşti, zise Reboul. îl ştiţi pe prietenul meu, Hervé? El le-a explicat totul omologilor săi din

Paris, iar poliţiştii din capitală sunt gata să-l aresteze pe Vronsky la semnalul tău.

- Cu cât mai repede, cu atât mai bine, zise Sam. Nu câştigăm nimic aşteptând, iar Vronsky va deveni din ce în ce mai nervos când va vedea că nu primeşte nicio veste de la ruşii Oblomov. Hervé lucrează până târziu? Am putea să-i telefonăm chiar acum?

Cinci minute mai târziu, totul era aranjat. Poliţia urma să-l ridice pe Vronsky atunci când acesta avea să părăsească hotelul Bristol pentru cină. El urma să-şi petreacă noaptea într-o celulă pariziană. A doua zi, trebuia să fie transferat la Marsilia, unde avea de înfruntat interogatoriul şi procesul. Cu un cuvânt şoptit la urechea cui trebuia, spunea Hervé, se putea aranja ca Vronsky să fie trimis în Guyana Franceză, pe coasta Americii de Sud, pentru a-şi executa pedeapsa. Un loc foarte nesănătos, din câte spunea Hervé, unde şansele de supravieţuire erau foarte mici.

- Acum, prieteni, zise Reboul, credeţi că e în regulă să sărbătorim? Pentru că am o sugestie: prânzul la Le Pharo, probabil poimâine, astfel încât bucătarul meu să aibă timp să-l prepare. Voi aranja transportul pentru toţi de la Calvi la Marsilia. Cum vi se pare? Doar dacă sunteţi liberi, desigur. El se

uită la chipurile zâmbitoare din jurul lui - Laura, unchiul Doumé, Elena şi Sam. Aa, adăugă el, şi nu trebuie să-i uităm pe fraţii Figatelli.

în dimineaţa următoare, toţi trei se îmbarcară în avionul privat al lui Reboul pentru zborul scurt până la Marsilia. Reboul era încă efervescent la gândul că totul se terminase cu bine, mai ales când Hervé îl sună pentru a-i transmite că Vronsky fusese ridicat conform planului şi că urma să fie transferat la Marsilia în cursul aceleiaşi zile. Se părea că rusul ameninţase să-i dea în judecată pentru arestare nelegală pe toţi cei care catadicsiseră să-l asculte.

- Poate face câte reclamaţii Vrea, zise Reboul, pentru că nu a aflat încă de existenţa acelor mărturii semnate. Sam, nu am vrut să te întreb asta înainte - dar eşti absolut sigur că pistoalele acelea erau încărcate cu gloanţe oarbe?

- Da, sunt sigur, zise Sam. Fraţii Figatelli ştiau foarte bine că, dacă ar fi încurcat borcanele, m-aş fi întors să-i bântui de pe lumea cealaltă. Sincer vorbind, au fost nemaipomeniţi. Au pus cu mâna lor gloanţele în încărcătoare şi au găsit un pretext pentru a ţine pistoalele departe de ruşi până în ultima clipă. Nu mi-am făcut griji nicio secundă.

Jumătate de oră mai târziu erau în maşină, pe drumul spre Le Pharo. Cum ajunse acasă, Reboul se duse imediat la bucătărie şi convocă o scurtă şedinţă cu Alphonse, care avea ca temă planificarea meniului pentru prânzul festiv. Elena şi Sam merseră la piscină şi se întinseră la soare.

- Tot nu-mi vine să cred că s-a terminat, zise Elena. Ea se aplecă spre Sam şi-l sărută pe vârful nasului. Putem să ne bucurăm de vacanţă acum?

- La ce te-ai gândit?

- La chestii obişnuite. Ştii tu, să facem dragoste după-a-miaza, să luăm cina la lumina stelelor, genul acesta de lucruri. Poate să vedem nişte apartamente, să explorăm les calanques, să petrecem ceva timp cu Mimi şi Philippe.

- Cum vrei tu, scumpa mea, atât timp cât nu va trebui să port o vestă antiglonţ. Dacă tot veni vorba, ce s-a întâmplat cu vesta aceea?

- Laura a luat-o şi a pus-o în coşul lui Alfred. A spus că mirosul vestei îi va aminti lui Alfred de tine.

Sam cântărea în minte acest compliment neobişnuit, când Reboul sosi la piscină, cu un zâmbet mare pe faţă şi cu o coală de hârtie în mână.

- Voilà, zise el fluturând hârtia. Eu şi Alphonse am căzut de acord asupra meniului pentru prânzul de mâine. Este un adevărat tour deforce. Nu o să-i stric momentul spunându-vă detaliile - vrea să facă asta singur -, dar vă pot garanta că prânzul va fi, pur şi simplu, memorabil. Un adevărat banchet. Acum trebuie să mă duc la cramă să aleg vinurile. Făcu o pauză, oftând prelung şi teatral, întotdeauna se mai iveşte câte ceva de făcut, adăugă el.

Grupul care urca la bordul avionului personal al lui Reboul în dimineaţa următoare atrăgea atenţia datorită contrastului interesant dintre stilurile vestimentare. Laura, elegantă în mătase gri; unchiul Doumé într-o cămaşă înflorată şi pantaloni largi de culoare albă; fraţii Figatelli, în blugi şi tricourile lor favorite - negre, cu nişte litere aurii care transmiteau mesajul liniştitor; „Orice se întâmplă în Vegas rămâne în Vegas“.

Scurta călătorie până la Marsilia îi oferi Laurei - care nu-i întâlnise niciodată pe fraţii Figatelli - şansa de a-i cunoaşte. Cu siguranţă, îi plăcu ceea ce văzu, aşa că flirtă într-un mod scandalos. Băieţii îi ţinură hangul, iar ea începu să se comporte ca o fetişcană, fluturându-şi des genele. Unchiul Doumé era ocupat în cabină, luând lecţii elementare de zbor de la pilot, aşa că la aterizare, toţi pasagerii aveau o dispoziţie de zile mari.

Le Pharo era pregătit să-i întâmpine. Reboul, ascultând sfaturile Elenei în privinţa decoraţiunilor, transformase un colţ al terasei într-un paradis umbros - mai multe umbrele uriaşe adăposteau de soare masa lungă şi scaunele confortabile. Totul era alb - umbrelele, fotoliile şi canapelele, faţa de masă, şerveţelele şi trandafirii Iceberg, care se revărsau încântător din ghivecele mari de teracotă. De asemenea, Elena şi Reboul se îmbrăcaseră complet în alb pentru a se asorta cu decorul.

- Bravo, Francis, bravo! Laura îl bătu uşurel pe Francis pe obraz. Aranjamentul e minunat, de parcă ar fi desprins din revista aceea - cum se

numeşte? - Côté Sud. Acum, dacă mi-ar oferi cineva puţin din şampania aceea excelentă pe care o văd pe masă, nu cred că aş putea refuza.

Reboul aranjase ca menajera sa, Claudine, şi Nanou, îngrijitoarea sa din Martinica, să se ocupe de oaspeţi şi când văzu că toţi aveau în mână câte un pahar, se ridică pentru a rosti câteva cuvinte de întâmpinare.

- Mai întâi, vreau să-mi exprim recunoştinţa pentru felul în care m-aţi ajutat. Nimeni nu şi-ar putea dori prieteni mai buni şi vă încredinţez că nu voi uita niciodată ce aţi făcut pentru mine. Acest prânz, această fericită ocazie, este un mod de a vă mulţumi, dar vreau să vă promit, în acelaşi timp, că o să-l ajut cu plăcere pe oricare dintre voi atunci când se va ivi ocazia. El se opri, emoţionat, şi înghiţi în sec înainte de a continua: Este o zi deosebită. Să mâncăm, să bem şi să ne veselim! Niciodată nu a fost un festin mai binemeritat. Şi acum, pentru a vă pregăti pentru ce va urma, e timpul să-l întâmpinăm pe Alphonse, regele bucătăriei şi creatorul meniului de astăzi.

Cheful, care aşteptase lângă uşa bucătăriei acest semnal, înaintă spre oaspeţi, râzând şi dând din cap.

Alphonse, aşa cum remarcase Elena, era prototipul clasicului chef francez din toate timpurile: clasic rotofei şi clasic jovial, purtând un şorţ lung şi gros în loc de eleganta uniformă albă cu monogramă atât de populară printre chefii care apăreau la emisiunile televizate.

El făcu câţiva paşi pe terasă în aplauzele mesenilor, se opri lângă Reboul şi îşi drese vocea.

- Am pregătit pentru dumneavoastră un prânz simplu, cu, după cum veţi constata, unu sau două delicii corsicane, în onoarea prietenilor noştri din Corsica. El dădu din cap şi zâmbi, uitându-se la fraţii Figatelli şi unchiul Doumé. Pentru început, coquilles Saint-Jacques -pentru trezirea papilelor gustative -, doar trei de persoană, prăjite în tigaie şi însoţite de arpagic, precum şi ragoût de mazăre nouă şi bobi, stropit cu ulei de măsline şi un strat fin de sare din Camargue.

Bucătarul luă o înghiţitură de şampanie din paharul pe care i-1 întinse Reboul înainte de a trece la felul următor.

- Noi rămânem cu sfinţii şi cu apetitul specific celor qui vive, aşa că vom avea un filet de Saint-Pierre, cu vârfuri de sparanghel şi emulsie de lămâie - făcută, naturellement, din cele mai bune lămâi corsicane.

încă un zâmbet şi o încuviinţare adresate fraţilor Figatelli.

- în continuare, pulpă înăbuşită de viţel corsican, cu fricassée de cartofi noi, morcovi şi un sos de cimbru. Asta ne va deschide apetitul pentru brânzeturile de capră, iar aici, trebuie să mărturisesc, nu pot promite că toate caprele care au contribuit la prepararea acestora au fost corsicane. Cu toate astea, cred că o să vă placă brânzeturile. Sunt de trei feluri: una cremoasă şi uşoară, una tare şi aspră şi una cendré, cu un strat fin de cenuşă. Combinaţia este subtilă şi delicioasă.

Bucătarul se uită spre Laura şi înclină capul.

- Şi pentru final, îi rămân profund îndatorat doamnei Lombard, care mi-a dat reţeta sublimei sale prăjituri de ciocolată, consistentă, fină şi neagră. Eu i-am adăugat nişte cireşe de extrasezon, fără sâmburi, uşor încălzite în myrte corsican şi o cantitate generoasă de frişcă. El se uită în jur, zâmbitor, dându-le oaspeţilor binecuvântarea tradiţională a chefilor: Alors, bon appétit!

Aplauzele îl acompaniară până la bucătărie.

Elena clătina din cap privindu-1 pe Sam.

- Dacă ăsta e un prânz simplu, atunci eu sunt Paul Bocuse. Va trebui să mă cari îrt spate după asemenea festin.

Reboul, care stătea lângă ei, se prefăcu şocat:

- Nu, în niciun caz, protestă el. Ştiu că lista felurilor de mâncare e lungă, dar porţiile sunt modeste: nimic mai mult decât o serie de gustări delicioase. După ce le veţi savura, vă veţi ridica de la masă mai energici ca niciodată,

gata de o raită prin Vieux Port. El îşi înălţă gâtul şi le făcu din ochi, adăugând: Sau o să vă prindă bine o siestă.

- E cea mai bună idee, zise Elena.

Un prânz copios e oricând cea mai bună idee, dar un prânz cu prietenii în aer liber, într-o zi frumoasă de vară e o adevărată încântare. Totul pare să fie magic. Vinul e mai bun, glumele sunt mai amuzante, complimentele mai elegante şi mâncarea mai delicioasă. Şi aşa se dovedi şi acea zi petrecută la Le Pharo.

Voiajul gastronomic - de la coquilles Saint-Jacques la triumful de ciocolată al Laurei dură trei ore - fiind întrerupt doar de mici discursuri improvizate între felurile principale, majoritatea acestora fiind, de fapt, nişte invitaţii extinse. Sam şi Elena îi invitară pe toţi la Los Angeles. Fraţii Figatelli îi invitară pe toţi la Calvi. Laura îi invită să aleagă între o vizită la Paris sau una la Gstaad, iar unchiul Doumé le propuse o vizită la podgoria familiei sale din Patrimonio, unde, spunea el, până şi la robinetele de la baie curgea vin.

Reboul tocmai se ridicase în picioare, când telefonul său începu să sune.

El rămase în capul mesei, ascultând atent, la început zâmbitor, apoi slobozind un hohot de râs. Când termină de vorbit, clătină din cap.

- Vă pot promite o privelişte rară, prieteni, le spuse. Urmaţi-mă! El conduse grupul spre marginea terasei, pescuind un binoclu de pe o măsuţă joasă pe lângă care trecu. Puse binoclul la ochi, cercetând largul mării. La telefon era Hervé, zise el. Dintr-un moment în altul ar trebui să-i vedem ocolind promontoriul.

Trecu un minut, apoi două şi în cele din urmă zăriră -ocolind promontoriul la câteva sute de metri distanţă - o şalupă bleumarin de poliţie. Aceasta era minusculă în comparaţie cu ambarcaţiunea mătăhăloasă care o urma - Regina Caspică, cu drapelul ei rusesc arborat la jumătatea catargului. Binoclul trecu de la unul la altul şi toţi reuşiră să observe mai multe siluete în uniformele Poliţiei Naţionale deplasându-se pe puntea principală a iahtului.

- Sunt în drum spre port, le explică Reboul. Hervé mi-a spus că vasul va fi reţinut acolo în timp ce, din câte am înţeles, proprietarul va ajuta poliţia pe parcursul anchetei. Deci nu cred că vom mai vedea vreodată iahtul Regina Caspică.

- Beau pentru asta, zise Sam. Mai vrea cineva şampanie?

Table of Contents

Unu
Doi
Trei
Patru
Cinci
Sase
Șapte
Opt
Nouă
Zece
Unsprezece
Doisprezece
Treisprezece
Paisprezece
Cincisprezece
Șaisprezece
Șaptesprezece
Optsprezece
Nouăsprezece
Douăzeci